

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا إِلَى

اللَّهِ بِآذِنِهِ وَمِيعَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ ...

MEVLİD: RAHMET ELÇİSİNİN DÜNYAYI TEŞRİFİ

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Ey Peygamber! Biz seni bir şahit, bir müjdeleyici, bir uyarıcı; Allah'ın izniyle kendi yoluna çağıran bir davetçi ve aydınlatıcı bir kandil olarak gönderdik.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Bana itaat eden Allah’a itaat etmiş, bana karşı gelen Allah’a karşı gelmiş olur...”²

Kıymetli Kardeşlerim!

Bugün Cuma; inananların bayramı. Bugün Mevlid Kandili; neşe, sevinç günü. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Hâtemü'l-Enbiyâ Muhammed Mustafâ (s.a.s)'nın dünyayı teşriflerinin yıldönümü bugün.

Bugün, beşeriyetin, en kutlu doğumuna şahitlik ettiği mübarek bir gündür. Bugün, insanlığın en kurak, en makûs dönemlerinden birinin daha sona ermeye yüz tuttuğu gündür. Bugün, Âdemoğlunun efkârını kaplayan küfür ve cehalet bulutlarının bir kez daha dağılmaya mahkum olduğu gündür. Bugün, yerlerin ve göklerin Muhammedî nura gark olduğu gündür.

Kardeşlerim!

Kerim Kitabımızda biz müminler için en güzel örnek olarak takdim edilir Allah Resulü (s.a.s).³ Rabbimiz, kendi sevgisine mazhar olmanın, Habibini sevmeye ve onun yolundan gitmeye bağlı olduğunu bildirir.⁴ Zira, Peygamber sevgisi bir beşere duyulabilecek en ulvi sevgidir. Peygamberin yolu güzellikler yoludur. Peygamberin yolu, hak, hakikat, adalet, sadakat, ahlak yoludur. Onun yolu, merhamet, şefkat, hoşgörü, birlik, beraberlik yoludur. Bu yol, her iki âlemde huzur ve mutluluğa götüren kutlu bir yoldur.

Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s), kızgın çölün bereketsiz topraklarında bedevî insanlardan oluşan bir toplumdaki İslam medeniyetinin nüvesini teşkil eden medeni bir

toplum inşa etmiştir. O, aşağıların aşağısına yuvarlanmış insanlığı ulvi değerlere kavuşturmuştur. Kin, nefret ve intikam toplumunu sevgi, muhabbet, şefkat ve rahmet toplumuna dönüştürmüştür. Bu yüzdendir ki, Allah Resulü (s.a.s), bütün Müslümanların her zaman ve her asırda örnek alacağı yegâne rehberdir. Yeter ki onun rehberlik ve örnekliğine her daim başvurabilelim. Yeter ki ona hayatımızın her safhasında yer verebilelim. Yeter ki onun insanlık âlemine takdim ettiği değerlere hakkıyla riayet edebilelim.

Kardeşlerim!

İnsanlık bugün doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle topyekûn, çok çetin bir sınavdan geçmektedir. Bugün yaşanan amansız zulümler, yürekleri burkan şiddet, oluk oluk akan kan, dinmeyen gözyaşı, yitirilen umutlar, heba olan hayatlar, insanlığın zorlu bir vicdan imtihanından geçtiğini göstermektedir. Özellikle gönül coğrafyamızda aynı kitaba, aynı peygambere inanan, aynı duyguları paylaşan insanların birbirlerine karşı sergiledikleri acımasız tutumları hepimizi derinden yaralamaktadır.

Kardeşlerim!

Unutmamak gerekir ki bu olumsuzluklar karşısında her birimizin yükümlülükleri vardır. İnananlar olarak, Kerim Kitabımız ve Efendimizin insanlığa takdim ettiği yüce değerler ile hayatımızı tezyin etmek ve bunlar uğrunda mücadele vermek hepimizin aslî görevidir. Her birimiz Rahmet Elçisinin bize miras bıraktığı hak, hakikat, ahlak, merhamet, şefkat, adalet, kardeşlik anlayışını ailemize, toplumumuza ve tüm insanlığa taşımakla sorumluyuz. Bunu başarabildiğimiz takdirde insanlık özlediği güzel günlere, saadet asrına yeniden kavuşacaktır. İşte o zaman dünya gerçek medeniyetlere yeniden yelken açacaktır. İşte o zaman Efendimizin mevlidi bizim dünyamızda gerçek anlamını bulacaktır. Gerçek şu ki; Efendimiz (s.a.s)'in örnekliği ve rehberliği, Müslümanların ve insanlığın içine düştüğü her türlü bâdireyi atlatması ve özlenen aydınlığa, vicdana, insafa kavuşması yolunda yegâne sığınaktır.

Kardeşlerim!

Bu duygu ve düşüncelerle mevlid kandilinizi tebrik ediyorum.

Rabbimiz! Mevlid-i Nebi'yi ülkemiz, gönül coğrafyamız ve bütün insanlığın huzuruna vesile eyle! Rabbimiz! Bizleri kendine hakiki kul, habibine gerçek ümmet olanlardan eyle!

¹ Ahzâb, 33/45-46.

² Buhârî, Cihâd, 110.

³ Ahzâb, 33/21.

⁴ Âl-i İmrân, 3/31.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي النِّدَاءِ وَالصَّغَةِ الْأُولَى لَمْ يَجِدُوا إِلَّا أَنْ يَسْتَهْمُوا عَلَيْهِ

لَاَسْتَهْمُوا

EZAN: ÖZGÜRLÜĞÜN GÜR SEDASI

Allahu ekber, Allahu ekber!

Bu nida, günde beş vakit, minarelerimizde yankılanırken, Rabbimizi tasdiğe, O'na itaat ve ibadete çağırıyor müminleri. Dünya meşgalesinden uyan! Kulluğun gereği olan namaz için kıyama dur! diyor ve zamanın kalbini tutuyor, İslam'ın gür sedası. Kendisine icabet edenin elinden tutuyor; bireyden topluma, ümitsizlikten umuda götürüyor bu çağrı.

Kardeşlerim!

Rahmet Elçisi (s.a.s), vazifesini tamamladıktan sonra, ardında sevgisini bırakarak vefat etmişti. Doyamamıştı ona ashâbı. Bunlardan birisi de Kutlu Nebi'nin, "müezzinlerin efendisi" övgüsüne mazhar olmuş Habeşli Bilâl'di. Üzüntüsünden duramamıştı Bilâl Medine'de. "Resûlullah'tan sonra ezan okumayacağım/okuyamayacağım." diyerek uzaklaştı peygamber diyarından. Ancak iliklerine kadar işleyen peygamber sevgisi ve muhabbeti onu tekrar Medine'ye getirdi. Geldiğinde sabah namazı vakti girmek üzereydi. Doğrudan Ravza'ya, Resûlullah'ın huzuruna gitti. Ağladı ve yüreğindeki hasreti gözyaşlarıyla dindirmeye çalıştı. Derken Efendimizin torunları Hasan ve Hüseyin çıkageldiler. Dedelerinin hatırasını yâd etmek üzere Bilâl'den ezan okumasını istediler. Kabul etti Bilâl ve peygamber zamanında olduğu gibi mescidin damına çıkıp, "Allahu ekber" dedi. Bilâl'in Resûlullah (s.a.s) zamanındaki bu nidasıyla Medine'de yer yerinden oynadı. Bir tarih canlanıyordu. Bir şehir ağlıyordu. Hıçkırıklara boğulan Medine, o gün Allah Resûlü'nün vefatından sonra en hüznü günlerinden birini yaşıyordu.¹

Kardeşlerim!

Bu olay, biz müminler açısından ezanın içeriğini, anlamını ve mesajını ortaya koymaktadır. Ezan her okunduğunda ve her okunduğu yerde; ilk gün okunduğu gibi, o gün Bilâl'in okuduğu gibi, büyük manalar, coşkular ve hatıralar yaşatır gönülden dinleyenlere ve anlayanlara.

Ezan, Habeşli Bilâl'in namaz için atan kalbinin dudaklarından dökülen sesidir. Ezan, tevhidin sembolü, İslam'ın ses ve söze dökülüştür. Müslümanın kalbini,

beynini, ruhunu ve bedenini harekete geçiren sesli dokunuştur ezan. Ezan, "Allah'a çağırın, salih amel işleyen ve 'Kuşkusuz ben Müslümanlardanım' diyenden daha güzel sözlü kimdir?"² buyrulan Kerim Kitabımızda taltif edilen en güzel çağrılardan biridir.

Kardeşlerim!

Ezan, doğum ile ölüm arasında boş bırakmaz insanı. Dünyaya gözlerini açan bebeklerin kulaklarına ezan okunur. Her mümin hayata merhaba dediğinde ezanla kendisine Rabbinin adı hatırlatılır ve adeta ilk manevi aşısı yapılır. Bu anlamda ezan, bütün manevî kirlerin, kötülüklerin ve sapkınlıkların hayatı boyunca o çocuktan uzak durması için yapılan bir duadır.

Ezan, İslam'ın şiarlarından biridir. "İnsanlar ezan okuma ve birinci safta yer almadaki sevabı bilselerdi, bunu yapmak için aralarında kura çekerlerdi."³ sözüyle Efendimiz ezanın bu önemine işaret etmiştir.

Ezan, Ümmet-i Muhammed'in simgesi ve ortak değerlerindendir. Ezan, dilleri, renkleri, ırkları ve bütün farklılıkları İslam dilinde birleştirir. Bir kubbe altında omuz omuza bir ve beraber kılar müminleri. Çoğu zaman gündelik hayatın türlü meşgalelerine boğulan bizleri, Allah'ın huzurunda saf durmaya, diri olmaya çağırır; her daim yineler çağrısını:

Hayya ala's-salâh, Hayya ala'l-felâh.

Kardeşlerim!

Ezan, aynı zamanda özgürlüğün sembolüdür, gür sedasıdır. Ezan, okunduğu beldenin özgürlüğünü, bağımsızlığını da haykırır. Bu yüzdendir ki merhum Mehmet Akif:

"Bu ezanlar ki şahadetleri dinin temeli,

Ebedi, yurdumun üstünde benim inlemeli" derken bu gerçeği dile getirmektedir.

Bununla birlikte gerçek özgürlük, imandadır. Gerçek hürriyet, Allah'a kulluktur. Gerçek özgürlük, fâni olanın esiri değil, hâkimi olabilmektir. İşte ezan, dünya üzerindeki herkesi her daim, Âlemlerin Rabbi'ne kulluğa ve hakiki özgürlüğe davettir.

Kardeşlerim!

Ne mutlu günde beş defa yapılan bu kutlu çağrıya rükû ile, secde ile icabet edebilenlere. Ne mutlu günde beş defa, "Evet, Yâ Rabbi! Sadece seni yüceltiyoruz. Senden başka ilâh olmadığına, Muhammed Mustafâ (s.a.s)'nın senin resûlün olduğuna, kurtuluş ve mutluluğun bu çağrıya uymakta olduğuna inanıyor ve şahitlik ediyoruz." diyebilenlere.

¹ Zehebî, Siyeru a'lâmi'n-nübelâ, I, 357-358.

² Fussilet, 41/33.

³ Buhârî, Ezân, 9.

أَنْتَ مَا أُوجِي إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا مِنْ أَمْرٍ مِثْلِ مُسْلِمٍ تَخْضَعُ لَهُ صَلَاةً مَكْتُوبَةً فَيُحْسِنُ وُضْوءَهَا وَخُشُوعَهَا وَرُكُوعَهَا
إِلَّا كَانَتْ كَفَّارَةً لِمَا قَبْلَهَا مِنَ الذَّنُوبِ مَا لَمْ يَأْتِ كَبِيرَةً وَذَلِكَ الدَّهْرُ كُلُّهُ.

BİR TEKELLÜF DEĞİL, NİMET OLARAK NAMAZ

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerime’de Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “(Ey Muhammed!) Kitaptan sana vahyolunanı oku, namazı da dosdoğru kıl. Çünkü namaz, insanı hayâsızlıktan ve kötülükten alıkor. Allah’ı anmak (olan namaz) elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı biliyor.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Bir Müslüman, farz bir namaz için abdest alıp bütün erkânına riayet ederek namaz kılsa, o namaz, büyük günah işlemedikçe, önceki günahlarına keffaret olur.”²

Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s) bir gün ashabıyla sohbet ederken onlara şöyle bir soru sorar: “Birinizin kapısının önünden bir nehir aksa, günde beş defa o nehirde yıkansa vücudunda kir namına bir şey kalır mı?”

Sahabe, “Kalmaz Ey Allah’ın Resûlü” diye cevap verir. Bunun üzerine Kutlu Nebi (s.a.s), “İşte beş vakit namazın misâli budur. Kılınan bu namazlarla Allah günahları yok eder.”³ buyurur.

Kıymetli Müminler!

Namaz, Resûlullah Efendimiz (s.a.s)’in iki gözünün nuruydu.⁴ Namaz, onun için vazgeçilmez bir ibadet, terk edilemez bir kulluk ölçütüydü. Rahmet Elçisi’nin nazarında bu derece önemli olan namaz, bizi Allah’a kul olmaya davet eden ibadetlerin sultanıdır. Namaz, huzura duruş ve huzura kabuldür. Namaz, bize Rabbimizi, bize kendimizi hatırlatır. Namaz, bize sorumluluğumuzu, sınırlarımızı, müstakim oluşu, tevazuyu öğretir.

Kıblesi ile namaz, bir olan Allah’a yöneliştir. Kâbe eksenli bu yönelişle aynı zamanda müminlerin gönlünde manevi bir bağ ve birliktelik hâsıl olur.

Namaz, tekbiriyle rıza-ı Bari’den başka her şeyi terk ediştir. Dilimiz “Allahu ekber” derken, ellerimizle adeta dünyayı arkamıza alıp manevi yolculuğa başlarız.

Namaz, kıyâmıyla bir diriliş, Allah’ın huzurunda duruştur; saf tuttukça safâ bulur her gönül, esrâr-ı zikrullâh ile. Kıraatiyle namaz, O’na en içten senâ ve yakarıştır; her günahı paklanır insan, ezkâr-ı zikrullâh ile.

Namaz, rükûsuyla yalnız Allah’a teslim olur; secdesiyle, kulluğun zirvesine varıştır. Kibir kulelerimizden inip yerle bulduğumuz an mirâciyemizdir. Başımız secdeye her vardığında bütün bencilliklerimizi bertaraf eder; Rabbimize en yakın olmanın hazzına ereriz.⁵

Kardeşlerim!

Namaz, dünyanın türlü hengâmeleri içerisinde kaybolmaya yüz tutan benliğimizi, gönlümüzü yeniden ihya ve inşa etmektir. Çoğu zaman kalabalıklar içerisinde yalnızlaşan ruhumuzun yoldaşdır namaz.

Cennetin anahtarı olan namaz, şu fânî dünyanın ebediyete uzanan kârıdır. Namaz bir nurdur, yolunu aydınlatır müminin. Günaha kalkandır, doğru yolda rehberidir kendisini kılanın.

Hikmetleri ile insanı kötülük ve hayâsızlıktan alıkoyan en büyük ibadettir namaz. Rabbimizi anmanın adıdır; O’na vuslat köprüsü, bir gönül burağıdır namaz.

Kardeşlerim!

Namazlarımız, bizim miracımız, bizim gönül burağıdır olabiliyor mu? Kıyamette ilk hesaba çekileceğimiz konu olan namaza,⁶ yüzümüzü ağartacak özeni gösterebiliyor muyuz? “Allahu ekber” nidaları yankılanırken, davetin Allah’tan geldiği bilinciyle kıyama durabiliyor muyuz? Miraçtaymış gibi huşû içerisinde secdelere varabiliyor muyuz? Namazı bir külfet değil, nimet olarak görebiliyor muyuz?

Hutbemi İbrahim Efendimizin Kur’an’da yankılanan şu duası ile bitirmek istiyorum:

“Rabbim! Beni ve çocuklarımı namaz kılanlardan eyle. Rabbimiz! Duamı kabul buyur. Hesap görülecek günde, beni, anamı babamı ve inananları bağışla.”⁷

¹ Ankebût, 29/45.

² Müslim, Tahâre, 7.

³ Müslim, Mesâcid, 283.

⁴ Nesâî, İşrâtü’n-nisâ, 1.

⁵ Müslim, Salât, 215.

⁶ Nesâî, Muhârebe, 2.

⁷ İbrâhim, 14/40-41.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كُلُّ أَمْنٍ بِاللَّهِ وَمَلَانِكَيْهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا تَفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا

سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

الْأَنْبِيَاءُ أَتْبَاءُ عَلَاتٍ...

ALLAH'IN KUTLU ELÇİLERİNE SAYGI

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “(Müminlerin) her biri; Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler ve şöyle dediler: ‘Onun peygamberlerinden hiçbirini (diğerinden) ayırt etmeyiz, işittik ve itaat ettik. Ey Rabbimiz! Senden bağışlama dileriz. Sonunda dönüş yalnız sanadır.’”¹

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimizin biz insanlara en büyük lütfu ve inayeti, yol gösterici ve hidayet rehberi olarak gönderdiği peygamberlerdir. Peygamberlere iman, İslâm inanç sisteminin ayrılmaz bir parçasıdır. Allah'ın kutlu elçilerini saygı ve tazimle yâd etmek, hepsine salât ve selâm getirmek, yüce dinimizin bize en önemli buyruğudur. Her gece yatsı namazından sonra okuduğumuz “Biz peygamberler arasında ayırım yapmayız.” ayet-i kerimesi, Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)'in Miraç hediyesi olarak insanlığa getirdiği evrensel bir mesajdır. Biz Müslümanlar, bu mesajla bütün peygamberlere, insanlığın yolunu aydınlatan, onlara huzur ve barış önderliği yapan kutlu elçiler olarak iman ederiz. Peygamberlere saygıyı, kurtuluş yolunun bir gereği kabul ederiz. Peygamberler olmasaydı insanlık hidayet yolunu nasıl bulurdu? Nefsin ve şeytanın aldatmasına karşı insanlığı kim uyarırdı? Huzur ve barış için kim sabır, metanet ve itidal öncüsü olurdu?

Peygamberler, Yüce Rahman'ın rahmet mektebinin birer öğretmenidir. Kalp gözümüzü onlar açtı, doğru yolu onlar gösterdi. Medeniyet adına insanlık, onlara çok şey borçludur. Peygamberler, insanları küfrün kara bataklığından, bir olan Allah'ın tevhit yoluna, bilgi ve inancın aydınlığına çağıran kutlu elçilerdir. Bugün gaflet, dalâlet, cehalet, fitne, kin ve intikam çıkmazında boğulan insanlığın, onlara her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır.

Değerli kardeşlerim!

Bütün peygamberler aynı ilâhî sözün elçileridir. Aynı kaynaktan fışkıran hayat pınarı, hikmet ışığı ve hidayet rehberidir.

Onlar ilimle ameli, hayatla ahlâkı, hikmetle irfanı, bugünle yarını, dünya ile ahireti buluşturan ve barıştıran insanlık önderleridir.

Onlar güzelle çirkini, faydalı ile zararlıyı, adaletle zulmü, ilimle cehaleti, samimiyetle gösterişi ayırt eden insanlık rehberleridir.

Onlar, Yüce Yaratanla ve çevreyle olan ilişkilerin, ahlâkın ve toplumsal hayatın temel ilkelerini ortaya koyan insanlık öncüleridir.

Âdem insanlığın atası, İdris ilâhî hikmetin babası, Nuh zanaatın / tekniğin simgesi, İbrahim akıl devriminin mimarı, Lut ahlâk savunucusu, Yakup sabrın ve şefkatin sembolü, Yusuf vefanın ve asaletin adı, Musa hukukun, özgürlük savaşının ve ahdin timsali, İsa sevginin, rahmetin ve bağışlamanın adresi. Muhammed Mustafa (s.a.s.) ise aklın, ilmin, ahlâkın, sabır ve vefanın, güçlüyken müşfik olmanın, haklıyken özveride bulunmanın, haksızlığa karşı en gür sesin, aklın ve imanın önündeki en büyük engel olan batıl inanç, bilgisizlik ve kör inada karşı yüreğini ortaya koymanın adıdır...

Allah'ın Sevgili Kulları!

“Biz peygamberler ana-baba bir kardeşler gibiyiz”², diyen Allah Rasülü de bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiği hâlde veciz bir benzetmeyle kendisini Âdem ile başlayan peygamberler binasının eksik kalan bir tuğlası olarak nitelendirmiştir. Yüce Rabbimiz de Kerim Kitabımızda şöyle buyurmaktadır:

“Biz Nûh'a ve ondan sonra gelen peygamberlere vahyettiğimiz gibi, sana da vahyettik. İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a, torunlarına, İsa'ya, Eyyüb'e, Yûnus'a, Hârûn'a ve Süleyman'a da vahyetmiştik. Davûd'a da Zebûr vermiştik.”³

Sevgili Peygamberimiz Muhammed Mustafa (s.a.s.), peygamberlik binasının ikmal taşıdır. Onun için Kur'an-ı Kerim kendisini “hatemü'n-nebiyyîn”; “Peygamberlerin sonuncusu” olarak nitelemiştir. Peygamber Efendimiz ve Kur'an-ı Kerim'le İslâm tamamlanmış ve en mükemmel hâlini almıştır. Allah'ın hoşnut ve razı olduğu din İslâm'dır. Sevgili Peygamberimiz, en yüksek ahlâkı tamamlamak üzere nübüvvet mirasının son kemal halkası olarak gönderilmiştir. Bundan sonra insanlık, onun gösterdiği yoldan yürüyerek kurtuluşa erecektir. Millî şairimiz merhum Mehmet Âkif, duygularımıza ne de güzel tercüman oluyor:

Dünya neye sahipse onun vergisidir hep;
Medyun ona cemiyeti, medyun ona ferdi.
Medyundur o masuma bütün bir beşeriyet
Ya Rab, bizi mahşerde bu ikrar ile haşret.

Müjdeler olsun Allah'ın kutlu elçilerine saygıda kusur etmeyenlere! Müjdeler olsun Allah'ın kutlu elçisini örnek alanlara! Müjdeler olsun Allah'ın kutlu elçisinin yolundan gidenlere!

¹ Bakara, 2/285.

² Müslim, Fedâil, 144

³ Nisâ, 3/163.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

عَلَيْكُمْ بِالصَّدَقِ فَإِنَّ الصَّدَقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ وَمَا
بِرَّالْ رَجُلٌ يَصْلُقُ وَيَتَحَرَّى الصَّدَقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدْقًا

ERDEMLİ BİR DURUŞ: SADÂKAT Kardeşlerim!

Kutlu Nebi (s.a.s); insanlara, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya bir gecede gerçekleşen yolculuğundan söz etmişti. Bu nice hikmet ve esrar ile dolu mucizevi bir yolculuktu. Ellerine bir fırsat geçtiğini düşünen müşrikler hemen onun en yakın arkadaşı Ebû Bekir'in yanına koştular. Alaylı tavırlarla ona, Allah Resulü'nün bu yolculuğundan bahsettiler. Akıllarınca o, pişman olup eski dinine geri dönecekti. Fakat bekledikleri gerçekleşmediği gibi Resulullah (s.a.s)'a sadâkatin simgesi olacak şu sözcükler döküldü Ebu Bekir Efendimizin dilinden: "Bunları eğer o söylemişse mutlaka doğrudur."¹

Kardeşlerim!

Ahlaklı ve erdemli bir hayat için vazgeçilmez ilkelerden birisi de hiç kuşkusuz doğruluk ve sadâkattir. Mümin, özü ve sözü doğru olandır. O, dilini yalan, gıybet, boş ve kötü sözle kirletmeyendir. Peygamber Efendimiz (s.a.s), "**Her kim Allah ve Resul'ünün kendisini sevmesini istiyorsa sözünde doğru olsun.**"² ifadesiyle müminde bulunması gereken sözün sadakatine vurgu yapmıştır.

Doğruluk, sadece dilden dökülen sözcüklere bağlı değildir. Gerçek anlamda sıdk ve doğruluk; hak ve hakikati tasdik etmektir. Söylediğimiz doğru söze uygun davranışta bulunmaktır. Sözümüzde durmaktır. Yüce Allah'ın "**Onlar emanetlerine ve verdikleri sözlere riayet ederler.**"³ âyeti ile müminleri vasıflandırdığı erdemli bir duruştur sadâkat.

Kardeşlerim!

Beşeri münasebetlerde çıkarların daha çok önemsendiği, bireyselleşerek "biz"in kuşatıcılığından "ben"in yalnızlığına savrulduğumuz zamanlarda doğruluktan ayrılmayan, her hâliyle dürüstlüğü ve sadâkati yaşatan, Allah katında "sıddık" olarak kayda geçer. Yalan ve hile ile hareket etmekten çekinmeyen ise Allah katında bu kötü hâli ile anılır. Neticede Efendimizin dile getirdiği gibi sadâkat mü'mini cennete ulaştırırken yalanın götüreceği son durak ise cehennemdir.⁴

Kıymetli Kardeşlerim!

Müminin sadâkati öncelikle kendisini yaratan Rabbinedir. Sadâkat ehli mümin, daima Allah'ın gözetiminde olduğu bilinciyle hareket eder. Her durumda O'nun buyrukları doğrultusunda yaşar. Rabbinin hoşnut olmayacağı durumlara düşmekten ateşe atılırcasına korkar. Hayatın anlamını O'na kullukta bulur.

Hidayet yolunun kutlu rehberine sadâkat gösterir mümin. Baş tacı eder, onun hakikat adına tebliğ ettiklerini. En güzel örnek bilir O'nu ve erdemli duruşunu. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve daha nice sâdik müminler gibi.

Anne ve babasına sâdiktır mümin. Her türlü zorluk ve meşakkate katlanarak kendisini yetiştiren ebeveynine hürmet eder. Hastalıkta ve sağlıkta her daim yanlarında olur. Yardımlarına koşar. Hizmetlerinde bulunur. Bunları ibadet aşkı ile yapar. Onlara karşı "öf" sesi bile dökülmez dudaklarından.

Allah'ın birer emaneti olan eşine ve çocuklarına karşı sadâkat sahibidir mümin. Sadâkatinin bir gereği olarak sorumluluklarını yerine getirir. Onların hak ve hukukuna riayet eder. Onları ihmal etmez.

Mümin, çevresiyle olan ilişkilerinde de emin olarak bilinir. Herkesin hak ve hukukunu korur.

Kardeşlerim!

Şimdi soralım şu soruları kendimize:

Rabbime vermiş olduğum kulluk sözümüne ne derece sâdik kalabildim? Peygamber-i zîşânın güzel ahlakıyla yeterince hemhal olabildim mi? Anne ve babama, eşime ve çocuklarıma karşı sorumluluklarımı hakkıyla yerine getirebildim mi? İşime, işverenime, işçime ve iş arkadaşşıma sadâkat gösterebildim mi?

Kardeşlerim!

Dünyevi ve uhrevi tüm ilişkilerini sadâkat ölçüsünde sürdüren kişi "emin" olur. Hem güven duyar etrafından, hem de çevresindeki herkese ve her şeye güven verir. Bu güven sayesinde birlik, beraberlik ve vefa duygusu kuvvetlenir.

Öyleyse gelin özümüz ve sözümüzle doğruluktan, sadâkatten ayrılmayalım. Hiçbir şeyin karşılıksız kalmayacağı hesap günü için sadâkati kendimize azık edinelim. Rabbimizin o büyük günde sâdıklara vereceği şu müjdeye kulak verelim:

"Bu, doğrulara, doğruluklarının fayda vereceği gündür. Onlara, içinde ebedi kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler vardır. Allah onlardan razı olmuştur, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte büyük kurtuluş ve kazanç budur."⁵

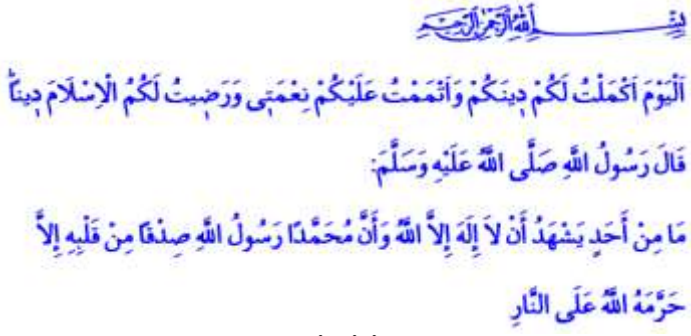
¹ İbn Hişâm, Sîret, II, 244-245.

² Abdürrezzâk, el-Musanef, No: 19748.

³ Mü'minûn, 23/8

⁴ Müslim, Birr ve sıla, 105

⁵ Mâide, 5/119.

ALLAH'IN SON DİNİ İSLAM

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı seçtim.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“Kim kalbiyle tasdik ederek Allah’tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed’in Allah’ın Rasûlü olduğuna şehadet ederse Allah ona cehennemi haram kılar.”**²

Aziz Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, âlemlere rahmet olarak gönderdiği son peygamberi Muhammed Mustafa (s.a.s) aracılığıyla İslam mesajını bütün insanlığa tebliğ etti. Allah’ın varlığına ve birliğine iman etmek, O’na hiçbir şeyi ortak koşmamak ve yalnızca O’na ibadet etmek bu mesajın özünü teşkil ediyordu. Bu mesaj, aynı zamanda insanlığı Hakk’a ve hakikate, rahmet yüklü adalete, bilgiye ve hikmete dayanan güzel ahlaka davet ediyordu. Zulmü, cehaleti ve fitneyi terk etmeye; fakiri, yoksulu, muhtacı, yetimi koruyup kollamaya; komşusu aç iken tok yatmamaya çağırıyordu.

Bu evrensel çağrı, kısa sürede bütün dünyada, insanların yüreklerinde yankı buldu. Daha elli yıl geçmeden Asya’dan Kuzey Afrika’ya, Atlas Okyanusu’ndan Çin Seddi’ne kadar yayıldı.

Kardeşlerim!

İslam’ın bu hızlı yayılışına ve insanların akın akın onu kabul etmesine tahammül edemeyen nice güçler, bu ilerleyişin önüne geçmek ve İslam’ın rahmet yüklü mesajlarının insanların kalplerine yerleşmesini engellemek için her türlü yola başvurdular.

Bugün de bazı çevrelerce Din-i Mübin-i İslâm ve Müslümanlar terör ve şiddetle özdeşleştirilmek istenmektedir. İnsanların kalplerine İslâm korkusu yerleştirmek amacıyla yüce dinimiz İslâm’a ve onun peygamberine karşı organize bir şekilde çok çirkin bir karalama kampanyası yürütülmektedir. Amaç açıktır; İslâm’ın yayılışına ve gelişmesine engel olmak.

Kardeşlerim!

Geçmişte olduğu gibi günümüzde de sürdürülen bütün bu çabaların başarısızlıkla neticeleneceğine inancımız tamdır. Hiç şüphesiz biz biliyor ve iman ediyoruz ki Allah katında geçerli olan yegâne din İslâm’dır. Yine biliyor ve iman ediyoruz ki kim, İslâm’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.

Aziz Kardeşlerim!

İslâm, rahmet, merhamet ve şefkat dinidir. İslâm’ın amacı, insanı hem dünyada hem de ahirette mutlu etmektir. Bütün insanların barış, huzur ve esenlik içerisinde yaşadığı bir dünyayı var etmektir. Ancak bugün, İslâm’ı ve onun peygamberini tanıtmak ve doğru temsil etme konusunda biz Müslümanların eksikleri olduğunu da unutmamalıyız. Üzülerek belirtmek gerekir ki; bizler, İslâm’ın hak ve adalet anlayışını, Peygamberimiz (s.a.s)’in çağlar üstü örnekliğini ve üstün ahlâkî vasıflarını insanlık ailesinin tüm fertlerine güzel bir dille, hikmetli bir üslupla yeterince sunamadık. Genç nesillerin duygu ve düşünce dünyalarına yeterince hitap edemedik.

Kardeşlerim!

O halde öncelikli vazifemiz, müntesibi olduğumuz yüce dinimizin güzelliğini tüm insanlara anlatmak, çağların dini İslâm’ı çağımıza öğretmektir. Bu ulvi gaye için var gücümüzle çalışmaktır. Hiçbir zaman tefrikaya düşmemektir. Asla fitne bataklığına saplanmamaktır. Fakirlik ve geri kalmışlıktan bir an önce kurtulmaktır. Cehaleti ilim, hikmet ve marifetin aydınlığıyla yok etmektir. Yeni bir medeniyet yolculuğunda İslâm’ın ilerleyişine engel olmak isteyenlere asla fırsat vermemektir.

Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in bir duasıyla bitirmek istiyorum:

“...Rabbim! Beni hidayete erdir ve hidayeti bana kolaylaştır! Bana kötülük edene karşı yardımını benden esirgeme! Zulmedenlere karşı bana yardım eyle!

Rabbim! Beni sana şükreden, seni zikreden, senin azabından korkan, sana itaat eden, sadece sana boyun eğen, sana yönelip yakaran bir kişi kıl!

Rabbim! Tevbemi kabul eyle, günah ve hatalarımı temizle, duâmı kabul et!”³

¹ Mâide, 5/3.

² Buhârî, İlim, 49.

³ Tirmizî, De’avât, 102.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ

ŞÜKÜR NİMETLERİ ARTIRIR

Kardeşlerim!

Rabbimiz, okumuş olduğum ayet-i kerimede şöyle buyuruyor: **“Beni anın ki Ben de sizi anayım. Bana şükredin, nankörlük etmeyin.”**¹

Peygamberimiz (s.a.s)’in dilinden ise şükür konusunda şu dua dökülüyor: **“Allahım! Seni anıp zikretmek, nimetine şükretmek, sana en güzel şekilde kulluk etmek için bana yardım eyle!”**²

Kardeşlerim!

Elbette ki şükür konusunda sadece bu niyaz ile yetinmemiştir Allah Resulü (s.a.s). O, her daim Rabbinin ikramlarına hamd ve şükürle yaşamıştır. O’nun verdiği nimetlere duyduğu minnettarlıkla, her daim Rabbine yönelmiştir. Allah’ın mağfiretine, ebedi nimetlerine mazhar olmasına rağmen sabahlara kadar ibadetle meşgul olmasının sebebini soran Aişe validemize Kutlu Elçi’nin verdiği şu cevap ne kadar da anlamlıdır: **“Allah’a şükreden bir kul olmayayım mı ey Âişe?”**³

Kıymetli Kardeşlerim!

Âlemlerin Rabbi, bizi mükerrem bir varlık olarak yarattı. Varlık âleminin sayısız nimetlerini önümüze serdi. Bizi, bütün bu nimetlerden yararlanabileceğimiz duyu ve yeteneklerle donattı. Sonra da, hangimiz daha hayırlı ve güzel işler yapacak diye bizi sınamak için dünyaya gönderdi. Bizler, bu dünyada birer misafiriz. Misafiri olduğumuz bu âlemin her yerinde Allah’ın nimetlerini görüyoruz. Her lokmada O’nun ikramlarını tadıyor, her nefeste O’nun bize bağışladığı hayatı yaşıyoruz.

Kardeşlerim!

Bir an için duralım ve son birkaç saatimizi düşünelim. Bu birkaç saat içinde sahip olduğumuz nimetleri şöyle bir hatırlayalım. O nimetlerin her biri ile nasıl buluştuğumuzun muhasebesini yapalım. O nimet, toprağın derinliklerinden çıkan bir ağacın meyvesi ise, Allah onu çeşitli aşamalardan geçirerek bizim için yaratmıştır. Eğer o, bir damla su ise, Allah onu okyanuslardan bulutlara, bulutlardan yeryüzüne indirmiş, nihayet bardağımıza kadar bizim için getirmiştir. Eğer o bir ışık ise, Allah onu göklerin derinliklerindeki güneşten bize göndermiştir. Yüce Rabbimizin ikramını gördükten sonra, bir bakalım, bütün benliğimizi kaplayan o şükran duygusu bizi nerelere götürecektir! İşte o zaman Rabbimizin bize bağışladığı bunca nimet arasında şükretmenin ayrı bir yeri olduğunu göreceğiz.

Aziz Mü'minler!

Şüphesiz her nimetin, bir şükürü ve beraberinde getirdiği sorumluluklar vardır. İyi bilelim ki, şükretmek sadece “Elhamdülillah, Ya Rabbi çok şükür” demekten ibaret değildir. Şükür, her nimeti, Allah’ın razı olacağı şekilde değerlendirmektir. Bedenimizin, aldığımız her nefesin, aklımızın, gençliğimizin, zenginliğimizin, ilmimizin ve nihayet bütün bir ömrümüzün kendine has bir şükürü vardır.

Bedenimizin şükürü, onu yaratılış hikmet ve amacına uygun olarak kullanmaktır; zararlı alışkanlıklar ve boş uğraşlarla onu israf etmemektir. Aklımızın ve ilmimizin şükürü, bildiğimiz hakikatleri öncelikle kendi hayatımızda tatbik etmek ve başkalarına da öğretmektir. Gençliğimizin şükürü, sahip olduğumuz enerjiyi hak, hakikat, adalet ve insanlığa hizmet uğrunda tüketmektir. Zenginliğimizin şükürü, paylaşmaktır; infakta bulunmaktır; muhtaç, mağdur, mazlum kardeşlerimize el uzatmaktır. Ömrümüzün şükürü, onu bize lütfeden Rabbimizin rızasını kazanacak bir hayat sürmektir.

Değerli Kardeşlerim!

Allah, herkese şükretmesine vesile olabilecek imkanlar lütfetmiştir. Bu imkanlar farklılık gösterebilir. Yeter ki bu farklılıklar karşısında tamahkâr değil, kanaatkâr, engin bir ruha sahip olabilelim. Kaldı ki Resul-i Ekrem (s.a.s) Efendimiz de sahip olmamız gereken bu ulvi meziyete şu hadisiyle işaret etmektedir: **“Maddi anlamda durumu sizden daha kötü olanlara bakın; daha iyi olanlara bakmayın. Bu, Allah’ın size verdiği nimetleri küçümsememeniz bakımından daha uygun olur.”**⁴

Öyleyse şükür bir gönül, bir yürek, bir kanaat işidir. Şükür, kulluk bilincinin en güzel tezahürlerinden biridir. Nice varlığa rağmen dili ve gönlü şükür yoksunu kimselerin varlığı bir hakikattir. Buna karşılık maddi anlamda çok fazla kazanımı olmayan ama şükürle müzeyyen bir dil ve gönül ehli kimselerin varlığı insanlık adına hepimizi mutlu etmektedir.

Kardeşlerim!

Unutmamak gerekir ki; şükür, nimetleri artırır. İsyan ve nankörlük ise mahrumiyete sürükler. Yüce Mevlamız, bu hususu bize şöyle haber verir: **“Andolsun şükrederseniz elbette size nimetimi artırırım. Eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir.”**⁵

Hutbemi, Kur’an-ı Kerim’de İbrahim (a.s)’in dilinden bizlere öğretilen iman, sadakat, teslimiyet ve şükür ifadeleri ile bitirmek istiyorum: **“Allah, beni yaratan ve bana doğru yolu gösterendir. O, beni yediren ve içirendir. Hastalandığımda da bana şifayı Allah verir. O, benim canımı alacak ve sonra diriltecek olandır. O, hesap gününde, hatalarımı bağışlayacağını umduğumdur. Rabbim! Bana hikmet ver ve beni sâlihlerin arasına kat!”**⁶

¹ Bakara 2/152.

² Ebû Dâvûd, Vitir 26.

³ Buhârî, Teheccüd, 6; Müslim, Sıfâtü'l-Münâfîkîn, 81.

⁴ Müslim, Zühhd ve Rekâik, 9.

⁵ İbrahim, 14/7.

⁶ Şuarâ, 26/78-83.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الدِّينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا

تَخْرَبُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ (30)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ، مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ

إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يُوَدَّ فِي

الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللَّهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يَقْذَفَ فِي النَّارِ

İMAN

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Şüphesiz ‘Rabbimiz Allah’tır’ deyip de, sonra dosdoğru olanlar var ya, onların üzerine akın akın melekler iner ve derler ki: ‘Korkmayın, üzülmeyin, size (dünyada iken) vaat edilmekte olan cennetle sevinin!’”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Şu üç özellik kimde bulunursa o kimse imanının tadını alır: Allah ve Resûlünü her şeyden çok sevmek. Bir kimseyi yalnızca Allah rızası için sevmek. Allah kendisini iman ile şereflendirdikten sonra, ateşe atılmaktan kaçınırcasına, küfre dönmekten kaçınmak.”²

Aziz Kardeşlerim!

İman, Allah’ın varlık ve birliğini, O’nun sevgili elçisi Muhammed Mustafa (s.a.s)’in peygamberliğini ve o Rahmet Peygamberinin Allah’tan getirdiği hakikatleri kalp ile tasdik, dil ile ikrar etmektir. İman, insanın iç dünyasında doğuştan sahip olduğu temizlik ve berraklığın, tüm hayatını kuşatması ve gönlünü Yaraticısına tarifi imkânsız bir sevgiyle bağlamasıdır. Allah’a olan bu sevgi ve bağlılık, kişiyi fikir buhranlarından, niyet bozukluklarından, bunalımlardan, açmazlardan, dengesizliklerden kurtarır. Bu ulvi duygu sayesinde insan, basit dünya hesaplarının dışına çıkar; hem bu dünya hem de ebedi âlem için büyük gayelerin, engin düşüncelerin insanı haline gelir.

Kardeşlerim!

İmanın temelinde büyük bir muhabbet ve sevdâ yatar. Rabbimizin rızasına giden yolda birçok çile ve sıkıntılarla karşılaşabiliriz. Ancak müminler olarak, durum her ne olursa olsun bunların Yüce Mevlamız tarafından sadakat ve sabrımızın sınandığı birer imtihan olduğunu gönülden kabul ederiz. Hiçbir zaman endişeye düşmez, asla ümitsizliğe kapılmayız. “Lütfun da hoş kahrın da hoş” ifadesinde anlamını bulan bir teslimiyet gösteririz. “Secde et ve Rabbine yaklaş!”³ ayetinin emri gereği, Rabbimize daha bir gönülden secde ve dua ederiz. Rabbimizin Kerim Kitabımızdaki emir ve

yasaklarına itaati en büyük sorumluluk biliriz. İşte bu bilinç, bizlerde her daim var olduğu sürece bizi kulluğun, teslimiyetin ve sadakatin zirvesine çıkaracaktır.

Kardeşlerim!

İman, kötülöklere, şerlere karşı bir kilit; hayra, güzelliklere açılan bir penceredir. O pencereden bakıldığında ahlak, adalet, şefkat, merhamet, hakkaniyet, saygı ve sevgi görülür.

Sadık bir iman ile konuşma hikmete, sükût tefekküre, çalışma ibadete, bakış ferasete dönüşür. Hayat, nezaket, nezafet ve zarafetle yaşanır. Dostluklar vefalı, arkadaşlıklar beklentisiz ve samimiyet yüklü olur. Yüzlerden tatlı tebessümler yayılır. Dertler paylaşılır; muhtaçların, çaresizlerin derdine çare olunur. Sevinçler ortaklaşa yaşanır. Küçükler sevgi, büyükler saygı görür.

Sadık bir iman ile nefisler terbiye ve tezkiye edilir, tertemiz olur. Aileler huzur ve mutluluk yuvasına dönüşür. Çocuklar, şefkatle büyürler. Gençler, güvenle geleceğe bakar, neşeyi imanda bulurlar. Herkes birbirinin hak ve hukukuna riayeti imanî ve insanî bir sorumluluk olarak kabul eder.

Kâmil bir iman ile sevgiler de yergiler de övgüler de hep Allah için olur. İnsanlar birbirlerini Allah için severler. Allah için affederler. Allah için yardımlaşır. Allah için paylaşırlar. Allah için fedakârlıkta bulunurlar.

Kardeşlerim!

Biz müminlere düşen işte böylesi bir iman, anlayış ve teslimiyeti gönlümüzün derinliklerine yerleştirmektir. Allah’a tam bir sevgi ve bağlılık gösterebilmektir. Her daim düşüncelerimizi daha halis, ibadet ve taatlerimizi daha istikrarlı, tutum ve davranışlarımızı örnek hale getirebilmektir. Kulluk ve ahlâkımızı daha da güzelleştirebilmektir.

Unutmayalım ki bu gayret bize Allah’ın sevgisini ve dostluğunu kazandıracaktır. Özümüzde, ailemizde, mahallemizde, işimizde topyekûn bütün bir toplumda huzur iklimini yaşatacaktır. Allah’a iman, teslimiyet ve kulluk yolundaki çabamız bizi canlı, dipdiri bir millet haline getirecek, sağlam hisarlar gibi dimdik ayakta tutacaktır.

Hutbemi Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in bu meyanda yaptığı bir dua ile sonlandırmak istiyorum:

“Allah’ım! Bize imanı sevdire, kalplerimizi imanla süsle! Bize küfrü, itaatsizliği ve isyanı sevdirme, kerih göster! Bizi doğru yolda olanlardan eyle!”⁴

¹ Fussilet, 41/30.

² Müslim, İmân, 67.

³ Alak, 96/19.

⁴ İbn Hanbel, III, 424.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

خَدِيدُ الْعِقَابِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ وَالْمُؤْمِنُ مَنْ أَمِنَهُ النَّاسُ عَلَى

دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ

KADINA EL KALKMAZ!

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“İyilik ve takva hususunda yardımlaşın. Günah ve düşmanlık yolunda yardımlaşmayın. Allah’a karşı gelmekten sakının. Çünkü Allah’ın cezası çok çetindir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Resulullah Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“Müslüman, diğer müslümanların elinden ve dilinden güvende olduğu kimsedir. Mümin de insanların canları ve mallarını kendisine karşı emniyette bildikleri kişidir.”**²

Aziz Kardeşlerim!

İnsanlığın büyük ölçüde kaybedildiği, müslümanlığımızın maalesef vicdan üretmediği ve sözün neredeyse tükendiği zamanları yaşamaktayız.

Modern dünyanın sakinleri olarak, yüce dinimiz İslam’ın, Kerim Kitabımız Kur’an’ın ve kâinata rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz (s.a.s)’in yeryüzünü teşriflerinin öncesi olan cahiliye dönemini olabildiğince eleştiriyoruz. Bilhassa ıssız çölün kumlarına gömülen kız çocuklarının sessiz çığlıklarına asırlar ötesinden ses verip, sık sık bu vahşeti lanetliyoruz. Lakin cahiliyenin, sadece bir çağa değil, bir zihniyete ve yaşam tarzına işaret ettiğini unutuyoruz. Bugün genç kızlarımıza ve kadın kardeşlerimize yönelik her türlü şiddet ve zulmün aynı zihniyetin ürünü olduğu gerçeğini göz ardı ediyoruz.

Şiddet, günümüzde coğrafya, din, dil, ırk ve sosyal statü tanımaksızın bütün insanlığı tehdit eden bir boyutta yaşanmaktadır. Ne yazık ki bu tehdidi en ağır biçimde yaşayanlar kadınlar ve çocuklar olmaktadır. Ülkemizde kadın kardeşlerimizin %39’u fiziksel, %43’ü duygusal şiddete maruz kalmaktadır. Hemen her gün zalim ve gaddar zihniyetlere kurban verdiğimiz masum canlar yüreğimizi yakmaktadır.

Kardeşlerim!

Bizim inancımızda ve örfümüzde dara düşenin yardımına koşmak vardır, dara düşürmek değil. “Aman” dileylene “eman” vermek vardır, emniyetine kast etmek değil. Bizler, “Helali olmayana yan gözle dahi bakılmaz” ve “Kadına el kalkmaz” diyen bir geleneğin mensuplarıyız. Ancak ne hazindir ki bugün, Allah’ın kadın kullarına reva görülen şiddete, zulme, vahşete tanıklık etmenin ızdırabını ve buna engel olamamanın vicdan azabını yaşamaktayız.

Kız çocuğunun ve kadının iffet ve onurunu çiğnemeye, yaşamına kastetmeye pervasızca cüret

edenlerin, insanlıktan nasipsizliğini ibretle müşahade etmekteyiz.

Güce sahip, lakin güç ahlakından mahrum olanların, sevgi, saygı ve merhametten yoksun olanların, sınır tanımaz gaddarlıklarının nice hayatlara mâl olduğuna üzülerken şahit olmaktayız.

Değerli Kardeşlerim!

Ateş düştüğü yeri yakar! Yürek yangınına söndürmeye gücümüz yetmez. Ama “ateşin düşmemesi için bize düşen nedir?” Bu soruyu fert, aile, toplum ve kurumlar olarak her birimiz kendimize yöneltmeliyiz. Bu konudaki sorumluluklarımızın muhasebesini ciddi bir şekilde yapmalıyız.

Her türlü istismar, taciz ve tecavüzün, kadını aşağılamanın, hırpalamanın ve hatta incitmenin ne büyük bir günah olduğunu unutmamalıyız. Hangi gerekçeyle olursa olsun bir cana kıymanın bütün insanlığı öldürmek anlamına geleceğini hatırdan çıkarmamalıyız. İşte bu sebeple her birimiz şiddet ile mücadelede üzerimize düşeni yapmalıyız. Şiddete hemen, şimdi, en yakınımızdan, hatta kendimizden başlayarak “dur” demeliyiz. Merhameti, şefkati, erdemi, fazileti kendimize şiar edinmeliyiz.

Kıymetli Kardeşlerim!

Ömrünü cahiliye düzeni ve anlayışını değiştirmeye adanmış Efendimiz (s.a.s), hayatı boyunca kadını, çocuğu, yaşlıyı dahası hiçbir insanı incitecek, onurunu zedeleyecek söz, tutum ve davranış sergilememiştir. Hac ibadetiyle ilgili bir takım hatalar yapan ve bu durumda ne yapması gerektiğini kendisine danışan bir sahâbîye Sevgili Peygamberimizin verdiği cevap tüm ümmetine bir insanlık dersi niteliğindedir: **“Bu hataların bir önemi yok. Yeter ki bir kimse, bir başkasının ırzına, haysiyet ve iffetine saldırmamış olsun. Kim bunu yaparsa günah işlemiş ve helak olmuştur.”**³

Kerim Kitabımızın tohumlarını ektiği, Efendimizin gerçekleştirdiği merhamet eksenli ahlaki dönüşüm ve zihniyet yenilenmesine bugün daha fazla ihtiyacımız olduğunda şüphe yoktur.

Olup biten, yıkıp dökten, yakıp yok eden bir şiddetin elbette cezasını vermek gerekir. Ancak şiddeti var eden zihin kalıplarını değiştirmedikçe, değer ve vicdan eğitime ağırlık vermedikçe, merhamet örneklerini her geçen gün çoğaltmadıkça şiddetin önüne geçmek mümkün olmayacaktır. Kalplere Allah korkusu, vicdanlara “kul hakkı” duygusu hakim olmadıkça, ahiret inancı ve hesap bilinci hayata yön vermedikçe sadece idari, hukuki ve sosyal tedbirler bu vahşetin önünü almaya yetmeyecektir.

Unutmayalım ki kardeşlerim, Efendimiz (s.a.s)’in, **“Her müslümanın bir başka müslümana kanı, malı, ırzı haramdır.”**⁴ uyarısı gereği genelde insanın, özelde ise kadının can güvenliği ve onuru dokunulmazdır. Allah’ın kulu ve yeryüzünün şerefli bir varlığı olan kadına yöneltilen her şiddet sadece bizim vicdanımızı kanatmamakta, aynı zamanda melekût alemini de sarsmaktadır.

¹ Mâide, 5/2.

² Tirmizî, İman, 12.

³ Ebû Dâvûd, Menâsik, 87.

⁴ Müslim, Birr ve Sıla, 32.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ

جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَرَوَّالُ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ قَتْلِ رَجُلٍ مُسْلِمٍ.

HER CAN KUTSAL VE DOKUNULMAZDIR! Aziz Müminler!

Buhârî ve Müslim'in naklettiği bir hadis-i şerifte Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) önceki peygamberlerden biri ile ilgili şöyle bir hadise anlatır: Eski zamanlarda bir peygamber, ağacın altında konaklarken kendisini bir karınca ısırır. Bu sebeple o peygamber karınca yuvasının yakılmasını emreder ve yuva yakılır. Bunun üzerine Yüce Rabbimizden ona şöyle bir uyarı gelir: **“Seni bir karınca ısırды diye mi Allah'ı tesbih eden ümmetlerden bir ümmeti toptan yok ettin!”**¹

Kardeşlerim!

Karınca kadar küçük bir varlığın bile incitilmesine rıza göstermeyen Rabbimiz, canın kutsal ve dokunulmaz olduğunu bize öğretir. O Rahman ve Rahimdir; esirgeyen, koruyan, şefkat gösteren, bağışlayan, barış ve huzur kaynağı olanıdır. “Rahmetim gazabımı geçti” buyurandır. Son Elçisini âlemlere rahmet olarak gönderendir. O Merhamet Peygamberi, bizlere şöyle seslenir: **“Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki Yüce Allah da size merhamet etsin.”**²

Kardeşlerim!

Hiç kuşkusuz bu hayatta merhamete en layık olan varlık, yeryüzünün kıymetlisi insanoğludur. Yüce Allah'ın mükemmel biçimde yarattığı ve kendi ruhundan üflediği insan, bağrında taşıdığı ilâhî öz ile saygıya layık olanıdır. Rengi, dili, ırkı, cinsiyeti fark etmeksizin insan olmakla her türlü dokunulmazlık hakkına doğuştan kavuşandır. Canı özgedir; ırzı, şerefi, haysiyeti, onuru, namusu her türlü değerın üstündedir. Kendisi bile kendi canına kıyma, intihar ederek yaşamını sonlandırma hakkına sahip değildir. Hele bir başkası, hukukun ve ahlakın sınırlarını aşarak asla ona el uzatamaz. Öyle ki, bizim inancımıza göre bir insanı öldüren sanki bütün insanları öldürmüştür. Bir insanı yaşıatan da sanki bütün insanları yaşatmıştır.³ Öyle ki, Resul-i Ekrem (s.a.s)'in ifadesiyle, **“Allah katında bütün dünyanın yok olması, bir Müslüman'ın öldürölmesinden daha hafif bir durumdur.”**⁴

Aziz Müslümanlar!

Mümin, her hal ve şartta merhameti kuşanmak, rahmet nazarıyla çevresine bakmak, insaflı ve vicdanlı

davranmak zorundadır. Zulmü beslemek, şiddeti haklı görmek, merhametsizliğe bahane üretmek asla Müslüman kimliği ile bağdaşmaz. Güçlünün üzerine düşen, ahlaklı ve insaflı olmaktır. Kontrolden çıkan ve şiddete dönüşen bir güç, er ya da geç karşısında adaleti ve merhameti emreden Yüce Allah'ı bulacaktır. Hep birlikte düşünelim: Neden Peygamber Efendimiz (s.a.s) **“Asıl pehlivan, güreşte başkasını yenen değil, öfke anında kendisine hâkim olandır.”** buyurmuştur? Neden kişinin, eşine nefret beslemesini yasaklamıştır? Neden açlık endişesiyle doğmamış yavruların öldürölmesini büyük günahlar arasında saymıştır? Neden savaşta bile kadınlara, yaşlılara, çocuklara dokunulmamasını emretmiştir? Neden genç kızların zorla evlendirilmesini yasaklamıştır? Neden işkenceye ve caniliğe asla onay vermemiştir? Çünkü o (s.a.s), kıyamet günü zulmün karanlıkları içinde kalmamıza razı değildir. Peygamber Efendimiz, merhametin bizi ve bizim aracılığımız ile bütün dünyayı aydınlatmasını dilemektedir.

Kardeşlerim!

Kendimiz için huzurlu bir hayatı ne kadar arzu ediyorsak, yakın ve uzak çevremiz için, dünya ve insanlık için de o kadar huzur ve güven istemeliyiz. İnsan **“Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”** diyorsa, kötölüğün gün gelip kendi boynuna dolanacağının, sevdiklerini de boğacağının farkında değil demektir. O halde herkese karşı, her türlü şiddete **“hayır”** demek; bilhassa hayatın çilesini birlikte paylaştığımız eşlerimize birer emanet hassasiyetiyle saygılı, şefkatli ve nezaketli yaklaşmak hepimizin sorumluluğudur.

Kıymetli Kardeşlerim!

Ülkemiz bir hafta kadar önce acı bir hadiseyle sarsıldı. Hayatının baharında olan genç bir kızımız hunharca katledilirken, yüreklerimizi dağlarken, bir defa daha toplum olarak şiddeti daha ne kadar içimizde barındıracağımızı sordu. Bize **“Merhamet toplumu olmanın, Peygamber ahlakıyla bezenmenin, hırsı, kini, öfkeyi yenmek için emek vermenin zamanı gelmedi mi?”** dedi. Bize insanlığımızı hatırlattı. Aynaya bakmamızı, silkinip kendimize gelmemizi ve gittikçe büyüyen şiddet fırtınası karşısında yenik düşmeyen, şefkatli ve güçlü yürekler inşa etmemizi istedi. Bu vesileyle cinayetlere kurban verdiğimiz bütün yavrularımıza, kızlarımıza, kadınlarımıza, masum canlara Cenab-ı Hak'tan rahmetler diliyorum. Bizleri de merhamet bilinciyle bir an önce uyandırması, milletimizin böyle elim hadiselerle bir daha şahit olmaması için Yüce Rabbime dua ve niyaz ediyorum.

¹ Buhârî, Cihâd, 153; Müslim, Selâm, 149.

² Ebû Dâvûd, Edeb, 58.

³ Mâide, 5/32.

⁴ Tirmizî, Diyât, 7.

ÖLÜM VE ÖTESİ

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Her insanın amelinin boynuna yükledik. Kıyamet günü kendisine açılmış olarak karşılaşıcağı bir kitap çıkaracağız. ‘Oku kitabını, bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter’ denilecektir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Kıyamet gününde insanoğlu şu beş şeyden hesaba çekilmedikçe Rabbinin huzurundan bir yere kımıldayamaz: Ömrünü nerede ve nasıl tükettiğinden, gençliğini ne şekilde yıprattığından, malını/servetini nereden kazanıp nerelere harcadığından, bildiği ile amel edip etmediğinden.”²

Kardeşlerim!

Hayatta hep yüz yüze olduğumuz hâlde bir türlü idrakine varamadığımız bir gerçek vardır: Ölüm ve ötesi. Oysa Peygamberimiz (s.a.s) bir hadislerinde, “Ağız tadını kaçıran, lezzetleri yok eden ölümü çokça hatırlayın.”³ buyuruyor.

Şöyle geriye dönüp baktığımızda görüyoruz ki zengin-fakir, genç-yaşlı, iyi-kötü, zalim-mazlum nice insanlar bu dünyadan gelip geçtiler. Birçoğunun yerinden yurdundan eser bile kalmadı. Her geçen gün bir sevdiğimiz bizi bırakıp gidiyor. Biz de bir gün sevdiğimizimizi bırakıp gitmek için her an gelmesi muhtemel ecelimizi bekliyoruz. Şurası bir gerçektir ki bugüne kadar ölümden yakasını kurtaran hiçbir insan yoktur. Her geçen gün yıpranan bedene, ağaran saça dur demek mümkün değildir. İstesek de istemesek de doğumla geldiğimiz bu dünyadan ölümle ayrılıp gideceğiz. Bu gerçeği Yüce Rabbimiz bizlere şöyle bildiriyor: “Nerede olursanız olun, sağlam ve güçlendirilmiş kaleler içinde bulunsanız bile ölüm size ulaşacaktır.”⁴ “Her canlı ölümü tadacaktır.”⁵

Kardeşlerim!

İmanın altı esasından biri de ahirete inanmaktır. Ahiret yurdu, bu dünyada yaptıklarımızın karşılığını bulacağımız, hâlimize göre mükâfat ya da azap göreceğimiz yerdir. Öyle ki artık dünyaya geri dönüş yok; herkes bu dünyadaki amelinin karşılığını eksiksiz görecektir. Kimseye haksızlık da yapılmayacaktır. Yüce Allah bu hakikati şöyle dile getirmektedir: “Her kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse onun mükâfatını görecektir. Kim de zerre ağırlığınca kötülük işlerse onun cezasını görecektir.”⁶

Hesap gününde hiçbir şeye itiraz etme hakkımız olmayacaktır. Zira karşımıza çıkan kendi işlediklerimizden başkası değildir. Yüce Rabbimiz bu konuda şöyle

buyuruyor: “Artık kitap (amel defteri) ortaya konmuştur; suçluların, onda yazılı olanlardan korkuya kapılmış olarak, ‘Vay halimize! Bu nasıl kitapmış! Küçük-büyük hiçbir şey bırakmaksızın hepsini sayıp dökmüş!’ dediklerini görürsün. Böylece yaptıklarını karşılarında bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye haksızlık etmez.”⁷

O günün manzarasını yine Yüce Yaraticının kelâmından dinleyelim: “Kişinin kardeşinden, anasından, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçacağı gün kulakları sağır edencesine şiddetli ses geldiği vakit, işte o gün herkesin kendini meşgul edecek bir işi vardır. O gün birtakım yüzler vardır ki pırıl pırıl parlar, güler sevinirler. O gün nice yüzler de vardır ki toz toprak içindedir. Onları bir siyahlık bürür. İşte onlar kâfirlerdir, günaha dalanlardır.”⁸

Kardeşlerim!

İnsan, tabiatı gereği dünyaya düşkündür, âhireti ise hatırdan uzaklaştırma eğilimindedir.⁹ İnsanoğlunun ölümden hoşlanmamasının, ondan ürkmemesinin en önemli sebebi, dünyaya olan aşırı tamah, ölümün ve âhiretin unutulup hazırlık yapılmaması, günah ve isyan karanlığında hakikat ışığının görülebilmesidir. Oysa Allah Rasûlü (s.a.s)’nün uyarısı çok ağırdır: “...(Gaflete) dalan, gülüp oynayan, kabirleri ve toprak altında çürümeyi unutan kul ne bedbahttır! Azan, haddi aşan, nereden geldiğini ve nereye gittiğini unutan kul ne bedbahttır!”¹⁰

Kardeşlerim!

Hiç düşündük mü? Neden dünyamızda kötülükler, zulümler, haksızlıklar, katliamlar, savaşlar, cinayetler, öldürmeler, suçlar bir türlü sona ermiyor? Neden hırsızlık, arsızlık, edepsizlik, fuhuş, zina, taciz, uyuşturucu, alkol, kumar hiç azalmıyor? Neden yalan, dolan, gıybet, iftira hiç eksik olmuyor? Neden insanlar tabiata, çevreye ve diğer canlılara sürekli zarar veriyor? Neden insanlardaki daha çok kazanma, daha çok tüketme, daha çok sömürme, daha çok eğlenme hırs ve tutkusu, ikiyüzlülük, bencillik, haset, intikam, kin ve öfke bir türlü sona ermiyor?

Bu soruların birçok cevabı yanında çok önemli bir cevabı var: Ölüm, ahiret ve hesap çoğu zaman aklımıza gelmiyor. Ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam ettiğimiz anlar oluyor. Unutmayalım ki günah ve haramlardan uzaklaşıp sevaplara, hayırlara ve iyiliklere yönelmek için ölümü, ahireti ve hesabı daima hatırdan tutmak gerekiyor.

Kardeşlerim,

Dünya pazarında hiçbir şey karşılıksız verilmezken, ebedî âlemde vaat edilen nimetler çalışmadan, hazırlanmadan kazanılır mı? Mademki ölüm var, ahiret var, hesap var, mizan var, sırat var, cennet var, cehennem var; öyleyse ölüme, ahirete ve hesaba hazır olalım! Hesaba çekilmeden önce kendimizi hesaba çekelim!

¹ İsrâ, 17/13-14.

² Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 1.

³ Nesâî, Cenâiz, 3.

⁴ Nisâ, 4/78.

⁵ Âl-i İmrân, 3/185.

⁶ Zilzâl, 99/7-8.

⁷ Kehf 18/49.

⁸ Abese, 80/33-42.

⁹ Kıyâmet, 75/20-21.

¹⁰ Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 17.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ

الْمُعْتَدِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ، فَسَدِّخُوا وَقَارِبُوا وَأَبْشِرُوا

ALLAH, AŞIRI GİDENLERİ SEVMEZ

Kardeşlerim!

Sahabeden üç kişi Resûl-i Ekrem (s.a.s)’in eşlerine gelerek onun ibadet hayatı hakkında sorular sordular. Peygamber Efendimizin ibadet hayatı kendilerine anlatılınca, içlerinden biri, “Bundan böyle geceleri daima namaz kılacağım.” dedi. Diğeri, her daim oruç tutacağımı, üçüncüsü de hiç evlenmeyeceğini söyledi. Onlar böyle konuşurken Rahmet Elçisi (s.a.s) çıkageldi ve şöyle diyerek aşırılıktan kaçınmaları hususunda onları uyardı: “Allah’a yemin ederim ki, ben aranızda Allah’tan en çok korkan ve O’na en bağlı olanım. Bazen nafile oruç tutarım bazen tutmam. Hem namazımı kılar hem uykumu uyurum; hem de evlenirim. Her kim benim sünnetimden yüz çevirirse, o benden değildir.”¹

Aziz Müminler!

Rabbimizin kâinata koymuş olduğu mizan son derece hassas bir denge üzerindedir. Bu dengeden ufacık bir sapma bile evrende korkunç felaketlere yol açabilmektedir. Küçük kâinat diye nitelenen insan da aynı şekilde hassas bir dengeyle yaratılmıştır. Bu dengede görülecek sapmalar, zamanla insanı aşırılıklara götürür; ruh ve beden bütünlüğünde bozulmalara yol açar. Dolayısıyla dengeli bir hayat için ruh ve beden, madde ve mâna, dünya ve âhiret birbirine feda edilemeyecek öneme sahiptir.

Kardeşlerim!

Mümin için hayatın ölçüsü, her türlü aşırılıktan sakınmaktır. Ne dünya için ahiretten, ne de ahiret için dünyadan geçmektir; asıl denge, bu ikisi arasında sınırsız bir bağ kurabilmektir. Müminin ölçüsü, hayat boyu dalâletten kaçıp hidayete iltica etmektir. Rahman’ın emrine sadakat, Resûl’ün yoluna ittibâdır.

Kardeşlerim!

İtidal sahibi mümin olabilmenin yolu önce dengeli şahsiyet olabilmekten geçer. Lokman (a.s), oğluna “Yürüyüşünde tabii ol, sesini alçalt!”² diye öğüt verirken kişiliğin Rabbimizin koyduğu fitrata ve tertemiz öze uygun olması gerektiğini ifade etmiştir. Namazın belli vakitlerde farz kılınışı, günde beş vakit dilimizden dökülen “bizi doğru yola ilet” duası, Furkan Suresindeki infakta orta yolun izlenmesi öğüdü, Kasas suresindeki “Allah’ın sana verdiği şeylerde ahiret yurdunu ara, dünyadan da nasibini unutma”³ ayet-i kerimesi fitratta var olan bu dengenin korunması gerektiğini bildirir.

Kardeşlerim!

Mümin, övgüsünde yergisinde, sevincinde kederinde, öfkesinde sükûnetinde itidal sahibi olandır. O, yemesinde içmesinde, giyiminde kuşamında, kazancında tüketiminde aşırılıktan kaçınandır. Rabbimiz, hayat yüklü mesajlarıyla bizi dosdoğru bir yola erdirmek ve erdemli bir insan kılmak ister. Bunun için Kerim Kitabında, hayatımızın her kesitiyle ilgili uymamız gereken ölçüler tayin eder. Mademki hududu belirleyen Allah’tır; kul olarak bize düşen, İbrahim misali hudûdullaha sadakattir; İsmailî bir teslimiyettir.

Rabbimiz, “Ey iman edenler! Allah’ın size helal kıldığı iyi ve temiz nimetleri (kendinize) haram etmeyin ve (Allah’ın koyduğu) sınırları aşmayın. Çünkü Allah haddi aşanları sevmez.”⁴ buyurmak suretiyle aşırılıkları yasaklar ve dinin sınırlarına riayet etmemizi emreder. Peygamberimiz (s.a.s) de, şu hadisiyle her konuda olduğu gibi ibadet hayatımızda dahi itidal sahibi olmamız gerektiğini vurgular: “Din kolaylıktır. Bir kişi takatinin üstünde ibadete kalkışırsa din karşısında aciz kalır. Bunun için aşırıya kaçmayınız, dosdoğru yolu tutunuz ve (salih amellerden alacağınız mükâfattan ötürü) sevininiz.”⁵

Kıymetli Kardeşlerim!

Günümüzde pek çok sıkıntının kaynağında hayatın sırrı olan dengenin alt üst edilmiş olması yatmaktadır. Ruh-beden bütünlüğü bozulduğu için niceleri hayatı anlamlandıramamakta ve ruhsal bunalımlar içinde savrulmaktadır. Maddeye gark olmuş, ancak manevî dünyası alabildiğine fakir kalmış nice insanlar vardır. Dünyanın bir yerinde insanlar açlıktan ölüirken, bir başka yerinde israfın her çeşidi sergilenmektedir. Birileri kurşunlar, bombalar, esaretler, işkenceler altında yaşam mücadelesi verirken kimileri alabildiğince haz ve hız peşinde koşmaktadır. Kimileri, yüce dinimizi şiddet, terör, vahşet, katliam kaynağı olarak gösterme çabasıdayken ne yazık ki kimileri aşırılıkları ve sınır tanımazlıklarıyla buna çanak tutmaktadır.

Değerli Müminler!

Zikredilen bütün bu olumsuzlukların reçetesi, insanlığa hidayet ve şifa kaynağı olarak indirilen Yüce Kur’an’dır. Alemlere rahmet, rehber ve en güzel örnek olarak gönderilen Muhammed Mustafa (a.s.)’dır. Yeter ki bizler Kur’an’a ve Resûlullah’a sadakatle, teslimiyetle, itaatle gönül verelim.

Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in bizlere öğrettiği şu dua ile bitirmek istiyorum: “Rabbim! Bütün işlerimdeki ölçüsüzlüğümü, cahilliğimi ve hatamı bağışla. Sen bunları benden daha iyi biliyorsun.

Allah’ım! Açıktan ve gizli olarak yaptığım, yapacağım bütün günahlarımı, kusurlarımı bağışla. Sen, öne alan ve önce olansın. Sen, geriye bırakan ve sonsuz olansın. Senin her şeye gücün yeter.”⁶

¹ Buhârî, Nikâh, 1; Müslim, Nikâh, 5.

² Lokmân, 31/18.

³ Kasas, 28/77.

⁴ Mâide, 5/87.

⁵ Buhârî, İmân, 29.

⁶ Buhârî, Deavât, 60; Müslim, Dua ve Zikir, 70.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا أَحَدٌ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ يُحِبُّ أَنْ يَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا، وَلَهُ مَا عَلَى الْأَرْضِ مِنْ شَيْءٍ

إِلَّا الشَّهِيدُ، يَتَمَنَّى أَنْ يَرْجِعَ إِلَى الدُّنْيَا، فَيُقْتَلَ عَشْرَ مَرَّاتٍ لِمَا يَرَى مِنَ الْكِرَامَةِ

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNE...

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede ve devamında Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rableri katında Allah’ın, lütfundan kendilerine verdiği nimetlerin sevincini yaşayarak rızıklandırılmaktadırlar. Arkalarından gelecek ve henüz kendilerine katılmamış olan şehit kardeşlerine şunu müjdelemek isterler: Onlar için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. Ve yine onlara Allah’ın lütfu ve nimetini ve Allah’ın, müminlerin ecrini asla zayıf etmeyeceğini müjdelemek isterler.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Cennete giren hiçbir kimse, yeryüzündeki her şey kendisinin olsa bile dünyaya bir daha dönmeyi arzu etmez. Ancak şehit bunun dışındadır. O cennette gördüğü yüksek itibar ve ikram sebebiyle tekrar dünyaya dönmeyi ve on defa şehit olmayı ister.”²

Aziz Müminler!

Bundan tam 100 yıl önce Çanakkale’de bütün dünyaya karşı “Çanakkale geçilmez” diye bir destan yazıldı. Tarihte emsali az görülen bir zaferle düşman orduları bozguna uğratıldı. Allah yolunda, din, iman, millet, vatan, bayrak, hak, adalet, erdem, fazilet ve mukaddesât uğrunda Mehmetçiklerimiz kahramanca savaştılar. İ’lâ-yı kelimetullah için mücadele ettiler. Din-i Mübin-i İslâm için kanlarını ve canlarını feda ettiler. Şehadet şerbetini içtiler. En yüce mertebeye eriştiler. Tevhidi savundular. İslâm’ın izzet ve şerefine korudular. Müslümanların haysiyet ve onuruna halel getirmedi. Mabetlerimize namahrem eli değdirtmediler. Şehadetleri dinimizin temeli olan ezanlarımızı susturmadılar. Fakirlik, yokluk ve imkânsızlıklar içerisinde çarpıştılar, fakat hiçbir zaman geri çekilmediler. İman dolu göğüslerini siper ettiler, imanlarıyla, cesaretleriyle, fedakârlıklarıyla, Allah’ın inayet ve yardımıyla büyük bir zafer kazandılar. Çağdaş dünyaya da savaş ahlakını ve savaş hukukunu öğrettiler. Yeri geldiğinde yaralı düşman askerlerini sırtlarında taşıdılar, onlara kırıbalarından su içirdiler. Savaş ortamında bile insanlığın ölmediğini bütün dünyaya gösterdiler.

Kardeşlerim!

Çanakkale, dağların, taşların şüheda gövdesine büründüğü diyardır. Çanakkale, karasıyla, deniziyle bir hilal

uğruna nice güneşlerin battığı yerdir. Anadolu’nun her evinden, Rumeli’nin her bölgesinden, İslâm coğrafyasının her beldesinden; Şam’dan, Bağdat’tan, Filistin’den, Beyrut’tan, Kahire’den, Kosova’dan, Üsküp’ten, Saray-Bosna’dan son ehli salibin salvetini yıkmak için ölesiye kardeş olan şehitlerimizin memleketidir Çanakkale. Dilleri, kavimleri, ırkları, beldeleri farklı ancak imanları, idealleri, azimleri, gayeleri, niyetleri, duyguları bir olan, Mehmetçiklerin bir arada can verdiği mekândır Çanakkale. Cennetü’l-baki’ ve cennetü’l-mualla misâli, dünyanın en yüce, en ulvi, en mukaddes şehitliklerinden biridir Çanakkale.

Kıymetli Kardeşlerim!

Şehitler, bizim istikbalimizdir. “Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır” düsturunca bu toprakları, bizlere, onlar vatan kıldılar. Onların ışığı yurdumuzu, milletimizi her daim aydınlatmaya devam edecektir. Millet olarak bugün bizlere düşen, şehitlerimizin aziz hatırasını ruh ve gönül dünyamızda yaşatmaktır. Onların uğruna canlarını verdikleri yüce değerlere sahip çıkmaktır. İhanet içinde olmamaktır. İstiklalimizi korumaktır. İstikbalimiz için çalışmaktır. Gelecek nesillerimizi Çanakkale ruhuyla yetiştirmektir. Her karış toprağı şehit kanıyla sulanmış bu toprakları hayırlı hizmetlerle imar etmektir.

Millet olarak hepimize düşen, Çanakkale’de medfun bulunan şehitlerimizin aziz ruhlarındaki muhabbet ve birlikteliği, genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle, doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle yaşamaktır. Kardeşliğimizi, birlik ve beraberliğimizi bozmak isteyenlere; aramıza fitne, fesat ve nifak tohumu ekmek isteyenlere asla fırsat vermemektir. Bugün de aynı iman, aynı gaye, aynı azim, aynı niyet, aynı duygulara sahip kardeşler topluluğu olarak barışı, huzuru, kardeşliği, adaleti, fazileti yeniden egemen kılmaktır. Unutmayalım ki, millet olarak tarihten ibret alıp Çanakkale ruhunu, birlik, beraberlik ve kardeşlik şuurunu diri tuttuğumuz müddetçe ulaşamayacağımız hiçbir hedef, başaramayacağımız hiçbir iş, üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun yoktur. Yeter ki tefrikaya düşmeyelim. İstiklal Şairimiz Mehmet Akif, ne de güzel ifade etmiştir:

Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez, Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez.”

Kardeşlerim!

Şu mübarek Cuma vaktinde, geliniz, hep birlikte Çanakkale’de omuz omuza çarpışan kardeşlerimizin şuurunu yüreklerimizde hissederek, geçmişte olduğu gibi gelecekte de birlikte olmayı dileyerek, Rabbimize şöyle yalvaralım:

“Rabbimiz! Günahlarımızı ve işimizdeki taşkınlıklarımızı mağfiret eyle! Ayaklarımızı yolunda sabit eyle! Kâfirler güruhuna karşı da bize yardım eyle!”³

¹ Âl-i İmrân, 3/169-171.

² Buhârî, Cihâd 21; Müslim, İmâre, 109.

³ Âl-i İmrân, 3/147.

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
مَنْ سَرَتْهُ حَسَنَتُهُ وَسَاءَتْهُ سَيِّئَتُهُ فَذَلِكَ الْمُؤْمِنُ

İNSANI İYİLİK YAŞATIR

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“İyilik ve takva (Allah’a karşı gelmekten sakınma) üzere yardımlaşın. Ama günah ve düşmanlık üzere yardımlaşmayın. Allah’a karşı gelmekten sakının. Çünkü Allah’ın cezası çok şiddetlidir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Yaptığı iyiliği kendisini sevindiren, kötülükleri de kendisini üzen kimse gerçek bir mü’minidir.”**²

Kardeşlerim!

İslam medeniyetinde iyilik, var oluşun gayesidir. Âlemlerin Rabbi, bizi yeryüzüne iyi insan olalım, iyiliği egemen kılalım diye gönderdi.

“İyilik” gündelik hayatımızda daha çok “hayır” kavramıyla ifade edilir. “Hayır” deyince her türlü iyi, güzel, faydalı, erdemli tutum ve davranışı anlarız. “Hayır işlemek”, iyilik yapmak anlamına gelir. Amacı insanlara iyilik ve yardım etmek olan gönüllü kuruluşlara “hayır kurumu” deriz. İnsanlara iyi dileklerimizi aktarırken “hayırlı olsun” temennisinde bulunuruz. Yola çıkan kimseyi “hayra karşı” sözüyle uğurlarız. Rüyaları “hayra yormak” isteriz. İyiliğini gördüğümüz insanlara hayatlarında “hayır dua” eder, vefatlarından sonra onları “hayırla yâd” ederiz. Her türlü iyiliğin O’nun elinde olduğunu bildiğimizden, “Hayırlısı Allah’tan!” deriz. “Hayırlı evlat”, ailevî ve manevî değerlerine sahip çıkan iyi çocuklar için kullandığımız bir tabirdir. “Hayırhâh” insan, herkesin iyiliğini isteyen, iyiliksever kişidir. Muhammed Mustafa (s.a.s) “hayru’l-beşer”dir; o, insanların en iyisidir.

Kardeşlerim!

Yüce dinimize göre sadece iyi olmak yetmez. Sadece kendimize iyi olmak yeterli görülmez. Bütün Müslümanlardan istenen, iyi değerler üretmek ve o değerlere öncülük, rehberlik yapmaktır; kötülükleri iyilikle ortadan kaldırmaktır. Kerim Kitabımız, böyle yapıldığı takdirde en azılı düşmanlıkların en sıcak dostluklara dönüşeceğini haber verir bizlere. Bu güzel davranışın, hayır ve olgunluk sahibi kişilerin bir alameti olduğunu bildirir.³

Peygamber Efendimiz (s.a.s) de **“Her iyilik sadakadır.”**⁴ buyurarak bitmez tükenmez çeşitleri olan iyiliğin insana kazandırdığı sevaba işaret eder. Rahmet Elçisi, **“Allah’ım! Beni iyilik yaptığında sevinç duyan,**

kötülük yaptığında da bağışlanma dileyen kullarından eyle”⁵ niyazıyla aslında hepimizin birer iyilik neferi olmamızı ister.

Kardeşlerim!

Bizler, iyiliği yeryüzüne öğreten, iyiliklerle gönülleri fetheden bir medeniyetin mensuplarıyız. Bu medeniyet, insanı yaşat ki devlet yaşasın anlayışıyla yeryüzünü imar etmiştir. Bu medeniyet, ulaştığı her yeri, mescit ve camiler, vakıflar, hanlar, hamamlar, imarethaneler, yetimhaneler, şifahaneler, mektep ve medreseler, çeşme ve sebiller, köprü ve kervansaraylarla donatmıştır. Bu medeniyetin mensupları, iyiliğe öncü, iyilere yol arkadaşı olmayı kendilerine hep şiar edinmişlerdir. Bizim medeniyetimiz, insan onur ve haysiyetini incitmemek adına ihtiyaç sahipleri için sadaka taşlarını düşünecek kadar ince bir anlayışa sahiptir. Bizim medeniyetimiz, soğuk kış günlerinde barınmaları için kuşlara ev yapacak kadar merhameti kuşanmış bir medeniyettir.

Ancak ne hazindir ki, bugün iyiliğin hayat bulduğu topraklardan, iyilerin imar ettiği kimi şehirlerden kan ve barut kokusu yayılıyor. Kötülükler, dünyanın dört bir yanını her geçen gün kuşatıyor. Bu manzara karşısında, İslam âlemi, bugün insanlığa karşı “iyilik teklifi”ni bir kez daha yenilemek zorundadır. Zamana tanıklık eden ve “Ben Müslümanım” diyen herkes, iyiliğin yeniden bu coğrafyada ve bütün dünyada hâkim kılınması için seferber olmalıdır. Her bir mümin, en yakın çevresinden başlamak üzere her işinde hayra anahtar, şerre kilit olmayı kendine ilke edinmelidir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Gümümüzde iyilik kavramı, iki büyük tehlikeyle karşı karşıya kalmıştır. Bu tehlikelerden birincisi, iyiliğin, kişinin kendi faydası ve menfaatine şeyler olarak algılanmaya başlamasıdır.

İkinci tehlike ise, sadece Allah rızası için yapılması gereken hayrın ve hayırseverliğin yerini zaman zaman bilinçli ya da bilinçsizce reklam ve gösterişin almasıdır.

Bu olumsuzluklar karşısında bugün yapılması gereken, yaratılış sebebi ve varoluş gayesini dikkate alarak insanın değeri ve onurunu yeniden yüceltmektir. Unutmayalım ki, İslam’ın iyilik anlayışını, sevgi, barış, merhamet ve adalet yüklü mesajlarını yeniden bütün yüreklere yerleştirmek, inananlar olarak hepimizin sorumluluğudur.

Sözlerime Resul-i Ekrem (s.a.s)’in iyilik için yaşamayı bir varoluş sebebi olarak takdim ettiği şu dualarıyla son vermek istiyorum:

“Allah’ım! Yaşamayı benim için her türlü iyiliği artırma vesilesi yap. Ölümü de benim için her türlü kötülükten kurtuluş sebebi yap!”⁶

¹ Mâide, 5/2.

² Tirmizî, Fiten, 7.

³ Fussilet, 41/34-35.

⁴ Müslim, Zekât, 52.

⁵ İbn Mâce, Edeb, 57.

⁶ Müslim, Zikir 75.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ثُمَّ

تُؤْتَى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ الْمُفْلِسَ مِنْ أُمَّتِي يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَمَةِ بِصَلَاةٍ وَصِيَامٍ وَزَكَاةٍ

وَيَأْتِي قَدْ نَفَسَ هَذَا وَقَذَفَ هَذَا وَأَكَلَ مَالَ هَذَا وَسَفَكَ دَمَ هَذَا وَضَرَبَ هَذَا

فَيُعْطَى هَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ وَهَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ ...

KUL VE KAMU HAKKI

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Hiçbir peygamber, emanete hıyanet etmez. Kim emanete yani kamu malına hıyanet ederse, kıyamet günü, hainlik ettiği şeyin günahı boynuna asılı olarak gelir. Sonra da hiçbir haksızlığa uğratılmaksızın herkese kazandığının karşılığı tastamam ödenir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) ashabına, “Müflis kimdir, biliyor musunuz?” diye sorar. Onlar da, “Müflis, parası ve malı olmayan kimsedir.” şeklinde cevap verirler. Bunun üzerine Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurur: “Şüphesiz ki ümmetimin müflisi, kıyamet günü namaz, oruç ve zekât gibi ibadetlerini yerine getirmiş olarak Allah’ın huzuruna çıkar. Bununla beraber kimine sövmüş, kimine iftira etmiş, kiminin malını yemiş, kiminin kanını dökmüş ve kimini de dövmüştür. Bu durum karşısında onun iyiliklerinden elde ettiği sevaplar, kendisinden alınarak hak sahiplerine dağıtılır. İbadetleri ve iyilikleri, ihlal ettiği kul haklarını ödemeye yetmezse, hak sahiplerinin günahlarından alınıp kendisinin günahlarına eklenir. Böylece sevapları gitmiş, günahları artmış, neticede iflas etmiş olarak cehenneme atılır.”²

Değerli Müminler!

Dinimiz İslâm’ın mesajlarının, emir ve yasaklarının hâsılı tüm esaslarının merkezinde hep hak kavramı vardır. Bu itibarla Rabbimiz, kendimiz, diğer insanlar, yaşadığımız çevre ve tabiatla olan her bir münasebetimiz hak kavramı ile yakından ilgilidir. Hak, hem sorumluluklarımızı hem de korumamız, gözetmemiz gereken maddî ve manevî imkânları ifade eder. Hak, bir yönüyle Allah hakkına bir yönüyle de kul hakkına taalluk eder.

Kardeşlerim!

İslâm’da, kamu hakkı Allah hakkı kapsamında değerlendirilmiştir. Kamu yarar ve düzeninin gerçekleşmesi, toplumun huzurlu ve güvenli bir hayata sahip olması bu haklara riayete bağlıdır. Kamuya ait

her türlü imkân ve nimetin, topluma ait mekânların, araç ve gereçlerin, çevre ve tabii kaynakların adalet, hakkaniyet ve liyakat çerçevesinde kullanılması gerekir.

Kardeşlerim!

Dinî-ahlâkî değerlere duyarsızlaşıldığında, ahiretteki hesap unutulduğunda, helâl-haram sınırlarına dikkat edilmediğinde, hak kavramı önemini yitirdiğinde kamu imkânlarını suistimal edenler çoğalır. Böyle bir toplumda ise, ne kamu hizmeti lâyıkıyla gerçekleşir ne de insanlar birbirlerine güvenir. Güvenin kalmadığı yerde de huzurlu bir hayattan söz edilemez.

Oysa kamu malı emanettir. Bu emanete ihanet etmek, kişiyi hem dünyada hem de ahirette ağır bir vebal altına sokar. Rahmet elçisi (s.a.s), bu ağır vebale karşı insanları şöyle uyarır: “**Kimse hakkı olmayan bir karış yeri bile almasın! Alırsa Allah, kıyamet gününde yedi kat yeri onun boynuna dolar.**”³, “Sizden kimi bir işte görevlendirirsek ve o da bizden iğne miktarı ya da daha büyük bir şeyi gizlerse bu bir ihanet olur ve kıyamet günü onu (kendi elleriyle) getirir.”⁴

Kardeşlerim!

Kamuya ait mallarda, bütün toplum fertlerinin eşit hakkı vardır. Dinimiz, başkalarının hakkını “kul hakkı”; kul haklarının gasp edilmesini ise emanete ihanet olarak değerlendirmiştir. Peygamberimiz (s.a.s), bu konuda şöyle buyurur: “**Kimi bir işte görevlendirip yaptığı işin karşılığı bir ücret verdiğimiz, onun bu ücret dışında alacağı her şey emanete hıyanettir.**”⁵

Aziz Müminler!

Her şeyin ayan beyan ortaya çıkacağı ahirette, hüsrana uğrayanlardan olmamak, cehenneme düşmemek için haramlara bulaşmadan, ömrümüzü helal dairede sürdürmeye özen gösterelim. Kamu mallarını, birer emanet olarak kabul edelim. İhlal edilen her kamu hakkının, zayi edilen her kamu malının, birer kul hakkı ihtiva ettiğini asla unutmayalım. Ve yine unutmayalım ki ahirette milyonlarca insanla helalleşme imkânı olmayacaktır. Hutbemi Efendimizin bu meyandaki bir hadisiyle bitirmek istiyorum:

“Hiç kimse Allah’ın kendisine takdir ettiği rızık -geç de olsa- elde etmeden ölmeyecektir. Öyleyse Allah’tan (hakkıyla) sakının ve rızığınızı güzel yoldan isteyin. Helâl olanı alın, haramdan kaçının!”⁶

¹ Âl-i İmrân, 3/161.

² Müslim, Birr ve sıla, 59.

³ Müslim, Müsâkât, 141.

⁴ Müslim, İmâre, 30.

⁵ Ebû Dâvûd, Harâc, fey’ ve imâre, 9-10.

⁶ İbn Mâce, Ticâret, 2.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ اللَّهُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ حُبَّكَ وَحُبَّ مَنْ يُحِبُّكَ وَالْعَمَلَ الَّذِي يُبَلِّغُنِي حُبَّكَ

اللَّهُمَّ اجْعَلْ حُبَّكَ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ نَفْسِي وَأَهْلِي...

HAKİKİ SEVGİ: ALLAH'I SEVMEK, ALLAH İÇİN SEVMEK

Kardeşlerim!

Bir gün Peygamber Efendimiz (s.a.s)'e biri gelerek, "Kıyamet ne zaman kopacak?" diye sordu. Resûlullah (s.a.s), "Kıyamet için ne hazırladın?" karşılığını verdi. Adam, "Allah ile Resûlû'nün sevgisini!" dedi. Bunun üzerine Kutlu Elçi, "Sen sevdiklerinle berabersin!" buyurdu.¹

Merhamet Peygamberi, müminleri müjdeliyordu bu cevabıyla; gönüllerini hakiki sevgiyle, Allah ve Peygamber sevgisiyle dolduran ve bu sevgiyle yaşayan müminleri... O, böylelerinin de Allah ve Resûlû tarafından sevilleceğini haber veriyordu.

Kıymetli Kardeşlerim!

En güzel dualardan örnekler sunan Efendimiz (s.a.s), bir defasında da şöyle yakarıyordu Rabbimize:

"Allah'ım senden seni sevmeyi, seni seven kişiyi sevmeyi, senin sevgine ulaştıran ameli yapmayı isterim. Allah'ım senin sevgini bana kendimden, ailemden daha sevimli eyle..."²

Rahmet Peygamberi (s.a.s), bu dua ile bütün mahlukata karşı sevgi ve muhabbetle muamele etmemizi öğütüyordu bizlere.

Kardeşlerim!

Sevgi, Yüce Yaratan'ın, mahlukata bahsettiği ilahi bir lütuftur, nimettir. Sevgiyi kullarının kalplerine yerleştiren Rabbimiz, özü itibarıyla bütün sevgilerin kaynağıdır. O, Vedûd'dur; hem seven hem sevilendir. Bu sevgi sayesinde O, tüm varlıklara rızık verir. Bu sınırsız sevgi ve merhameti ile biz kullarına yardımcı olur ve bizi bağışlar.

Alemlerin Rabbi, **"Mağfireti çok, sevgisi engin olandır."**³ Sınırsız lütfu ve kerem sahibidir. O, kulunu sevdiğinde kendisinden istediğini ona verir. Kendi rahmetine sığındığında onu korur. Bağışlanma dilediğinde onu affeder. Yeter ki kul, istemeyi bilsin; Rabbine iltica eylesin. Yönünü O'na dönsün, gönlünü O'na açabilsin.

Kardeşlerim!

Müminin yüreği her daim Allah sevgisi ile titrer. Bu sevgi, sadece kalpte hissedilen bir duygu olarak kalmaz; tutum ve davranışlara, söz ve düşüncelere yansır. Kalbini Allah sevgisi kuşatan bir mümin, rahmeti kuşanır. O emindir; ondan endişe edilmez. Onun dili kötü ve çirkin sözlerle karşı kilitli, hayra ise açıktır. Bu özelliklere sahip bir mümin, **"İman edip, salih amel işleyenler var ya, Rahmân olan Allah onları (gönüllere) sevdirecektir."**⁴ âyetinin müjdesine mazhar olur. Rabbi, önce kendi sever onu, sonra

da mahlukatına sevdirebilir. Rahman, böylelerini hakiki sevgilere erdirir.

Kardeşlerim!

Ne hazindir ki, günümüzde insanlık sevgisizlik girdabına kapıldı. Sevgi, canlı cansız bütün yaratılmışlardan esirgenir oldu. Allah'ın gönüllerimize yerleştirdiği, Resulû'nün bizlere öğrettiği sevgi çokları tarafından unutuldu. Sevgiden nasibini alamayan kalpler kaskatı kesildi ve bencilleşti. Günümüzde niceleri, hazzı ve huzuru maddede arar oldu. Bunun neticesinde de ilahi bir lütfu olan sevgi yalana, çıkara, içi boş sözlerle kurban edilir hale geldi. Kalplerinde sevgi, şefkat ve merhamete yer olmayanların iyilik, yardımseverlik, fedakârlık ve merhamet hisleri de köreldi.

Kardeşlerim!

Allah sevgisinden, şefkatten, merhametten, manevi değerlerden yoksun yetişenlerin ibretlik akıbetlerini insanlık son zamanlarda hep birlikte müşahade ediyor. Böyleleri, kendisi, ailesi, çevresi, toplumu ve bütün insanlığa zarar vermekten geri durmuyor. İslam'ın rahmet yüklü mesajlarını özümsemeyenlerin sergiledikleri şiddet, terör, vahşet, katliam olayları, insanlığın geleceğini tehdit ediyor.

Kardeşlerim!

Bu olumsuzlukların yegâne reçetesi artık İslam'ın sevgi, şefkat, merhamet, adalet yüklü mesajlarına sınırsız sarılmaktır. Yüce dinimizin insanlığa takdim ettiği örnek ümmet olmak için çaba sarf etmektir. "Yaratılanı Yaratan'dan ötürü sevmek" düsturunu benimseyebilmektir. İnanmış gönüller olarak bizim sevgilerimizin kaynağı ilahi sevgidir. Bunun tezahürü ise birbirimizi çıkarsız, rıyasız ve hesapsızca sevebilmektir. Kendimiz için istediğimizi kardeşimiz için de isteyebilmektir. Fitne, fesat, kaos, huzursuzluk ortamı oluşturarak kardeşliğimizi, birlik, dirlik ve beraberliğimizi, ülfet ve muhabbetimizi yok etmek isteyenlere asla fırsat vermemektir.

Bizler, hakiki bir sevgi ile Rabbimizi ve birbirimizi sevdiğimizde, günümüzün sevgi yoksulu dünyası içi boşaltılmış, samimiyetten uzak sevgi ve saygılara mahkum olmaktan kurtulacaktır. Merhamet ikliminden yoksun olanların acımasızca akıttığı kanlar, ürettiği vahşetler işte o zaman duracaktır. Körelmiş zihinlerin, kararmış kalplerin neden olduğu savaşlar ancak o zaman son bulacaktır. Düşmanlıklar yerini kardeşliğe bırakacak, nefret şefkate dönüşecektir.

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki; Allah'ı sevenlere, Allah için birbirini sevenlere asla korku ve hüznü yoktur. Böyleleri, dünyada huzur ve barış içinde bir ömür süreceklerdir. Ve onlar, Rabbimizin şu büyük müjdesine nail olacaklardır: **"Sırf benim için birbirini seven, benim rızam için toplanan, benim rızam uğrunda birbirini ziyaret eden ve sadece benim rızam için sadaka verip iyilik edenler, benim sevgimi hak ederler"**⁵

¹ Müslim, Birr ve Sıla, 161.

² Tirmizî, Deavât, 72.

³ Bürûc, 85/14.

⁴ Meryem, 19/96.

⁵ Muvattâ, Şa'r, 16.

HZ. PEYGAMBER VE BİRLİKTE YAŞAMA AHLAKI Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O’na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdar olandır.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “İnsanlar! Dikkat edin; Rabbiniz birdir, atanız da birdir. Takva dışında Arap’ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arap’a; beyazın siyaha, siyahın beyaza bir üstünlüğü yoktur.”²

Kardeşlerim!

Rabbimizin, atamız Adem (a.s.)’i yaratmasıyla başladı varlık sahnesindeki serüvenimiz. İmtihana tabi tutulmaktaki bu başlangıcın sebebi. Bununla birlikte insanlık ailesine, kıyamete kadar devam edecek ağır bir sorumluluk da yüklendi. Hepimiz, bir arada yaşayacağımız bu alemin imar etmekle görevlendirildik.

Ancak bu ulvi yaratılış hikmet ve gayesi zaman zaman unutuldu. Tarih, aynı özden gelen ve kardeş olan insanlar arasındaki nice üstünlük yarışlarına, bu yolda değerlerin tüketilişine, insan onur ve haysiyeti ile bağdaşmayan nice uygulamalara, zulümlere, katliamlara şahit oldu.

Kardeşlerim!

Âlemlerin Rabbi, Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.s) vasıtasıyla insanlığı yeniden uyardı. Ona, hayat kitabı Kur’an’ı vahyetti; her daim birlik ve beraberliği, ahlakı, adaleti, hak ve hukuku diri tutan Kur’an’ı gönderdi.

Kutlu Nebi, hak, hakikat, ahlak anlayışı ile insana insanlığını bir kez daha hatırlattı. Merhamet ve adalet yüklü mesajlarıyla, bütün insanların Allah’ın kulu olarak değerli olduğunu bir kez daha haykırdı. Allah Resûlü, insanlar arasında gerçek eşitliği öğretti. Beşer tarihi, canın, malın, inancın, haysiyetin kutsallığına dair en nadide örnekleri onun uygulamalarında gördü. Onun dillendirdiği “Bir insanı öldüren bütün insanları öldürmüş, bir canı kurtaran da bütün insanları kurtarmış gibi olur.”³ ilahi ilkesi bu anlayışın temelini teşkil etti.

Efendimiz, ötekileştirme, dışlama, hor görüp ayıplama, toplumun değerlerinden başka değer benimseyene hayat hakkı tanımama gibi insanca yaşamın önündeki engelleri kaldırmak için müstesna bir çaba gösterdi. O, “Hepiniz Adem’densiniz. Adem ise topraktan yaratılmıştır.”⁴ sözüyle cahiliyyenin makam, mevki, şan, şöhrat, servet, asabiyet üzerine kurulu sahte değer yargılarını yok etti. Peygamberimiz, yaşamak için kardeşini öldürmekten çekinmeyenlerden oluşan toplumu,

kardeşini yaşatmak için çırpınanlardan oluşan bir topluma dönüştürdü.

Kıymetli Kardeşlerim!

Allah Resûlü’nün temellerini attığı kadim geleneğimizde, birlikte yaşamanın en güzel örnekleri sergilendi. Asırlar boyu, başta Anadolu olmak üzere, İslam coğrafyasında farklı din, dil, ırk, mezhep ve meşrep mensupları temel hak ve hürriyetlere saygı temelinde, güven içerisinde bir arada yaşadı. Engin hoşgörü, sevgi, saygı, paylaşma, yardımlaşma, güvenme ve güven verme gibi insani meziyetlerin pek çoğu bu medeniyette görüldü. Bu medeniyet, “Yaratılanı hoş gör yaratandan ötürü” anlayışındaki Yunusları yetiştirdi. Bu medeniyet, “Değil mi ki sen bensin; ben de senim. Kendi kendimizle bunca savaşmamız da ne?” diyen Mevlanaları insanlık mirasına hediye etti.

Kardeşlerim!

Üzülerek belirtmek gerekir ki; birlikte yaşama konusu, günümüz toplumlarının en başta gelen problemlerinden biri haline geldi. Bugün bazı Batı toplumlarında Müslümanlara karşı nefret söylemleri, ayrımcılık politikaları gibi birlikte yaşamayı zedeleyen olumsuzluklar görülmektedir. Maalesef kimi İslâm toplumlarında da mezhepçilik, meşrepçilik, ırkçılık, ideolojik ayrımcılık sebebiyle iç çatışmalar yaşanmaktadır. Masum canlar hunharca katledilmekte, şehirlerin tarihi ve kültürel dokuları tahrip edilmektedir.

Kardeşlerim!

Müslümanlar olarak bizler, her şartta Kur’an’ın hayat veren ilkelerine uymakla yükümlüyüz. Son Peygamber Muhammed Mustafa (s.a.s)’nın çağlar üstü örnekliğini esas almakla mükellefiz. Unutulmamalıdır ki: İnsanlığın ve İslam ümmetinin şiddet sarmalından kurtulmasının yolu, Yüce Kur’an’ın ve Peygamberimizin rahmet ve hikmet yüklü mesajlarında mevcuttur. Coğrafyamızın yeniden selam ve eman yurdu olması, İslam’ın medeniyetler inşa eden eşsiz ilkelerine sınırsız sarılmaktan geçer. Farklılıkları çatışma ve yıkım sebebi değil, ilahi kudretin delili olarak görebilmekten geçer. Ülkemize, gönül coğrafyamıza ve insanlığa barış, huzur, esenlik, merhamet, şefkat, adalet ve fazilet aşılamanın yolu, birlikte yaşama ahlakını yeniden yaşanır kılmaktan geçer.

Kardeşlerim!

Bu düşünceden hareketle Diyanet İşleri Başkanlığımız, birlikte yaşamanın olmazsa olmaz ilkelerine dikkat çekmek ve bu konuda toplumsal bilinç oluşturmak amacıyla bu sene Kutlu Doğum Haftasında “Hz. Peygamber ve Birlikte Yaşama Ahlakı” temasını gündeme taşımıştır. Hafta boyunca gerçekleştirilecek etkinliklerde, Peygamberimiz (s.a.s)’in ortaya koyduğu örneklik çerçevesinde, birlikte yaşama konusu bütün yönleriyle ele alınacaktır.

Kutlu Doğum Haftasının, toplumumuzda Peygamber Efendimize duyulan sevgi ve bağlılığın perçinleşmesine, aramızdaki saygı, ülfet, muhabbet, kardeşlik, paylaşma, yardımlaşma, dayanışma duygularının pekişmesine vesile olmasını Yüce Rabbimizden niyaz ediyoruz.

¹ Hucurât, 49/13.

² İbn Hanbel, V, 411.

³ Mâide, 5/32.

⁴ Ebû Dâvûd, Edeb, 110, 111.

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَيْتُكُمْ فَاسْتَجِيبُوا لِلْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ
مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
مَنْ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ فَأَعِيذُوهُ وَمَنْ سَأَلَ بِاللَّهِ فَأَعْطُوهُ وَمَنْ دَعَاكُمْ فَأَجِيبُوهُ وَمَنْ صَنَعَ إِلَيْكُمْ
مَغْرُوفًا فَكَافِئُوهُ

DÜNYA BİZE, BİZ BİRBİRİMİZE EMANETİZ!

Kardeşlerim!

Doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle insanlık olarak hepimiz büyük bir aileyiz. Hz. Âdem ile Havva'nın çocuklarıyız. Bizi yoktan var eden, hilkatte eş, dinde kardeş kılan, hayat nimetini bizlere lütfeden Yüce Allah'ın kullarıyız. Her insan saygındır, mükerremdir, özeldir. Dili, rengi, cinsiyeti ve milliyeti ne olursa olsun her insanın canı, haysiyeti ve malı dokunulmazdır.

Aziz Müminler!

Rabbimiz, bizleri konuşma, görme, işitme gibi yeteneklerle donattı ve yeryüzünün imarıyla sorumlu kıldı. Bizi aynı toprağın üstünde ve aynı gök kubbenin altında bir arada ve insana yaraşır bir şekilde yaşama imtihanına tabi tuttu. İçinde yaşadığımız âlemi bize, bizi de birbirimize emanet etti.

Böylesi ağır bir yük omuzlarımıza yüklenmişken, birlikte yaşama konusunda zaman zaman ciddi zaafılar gösterebiliyoruz. Etnik, dinî, mezhebî ve meşrebî farklılıklar, bazen çatışma nedeni olarak görülebiliyor. Farklı görüşlere tahammül ve anlayış göstermek ne yazık ki, çoğu zaman sadece dilde kalabiliyor. İnsanların birbirlerini daha az anladığını hatta bazen hiç anlayamadığını üzülerken müşahade ediyoruz. Hemen her gün, merhamet ve şefkatin yerini kin ve nefretin, dostluk ve kardeşliğin yerini düşmanlık ve husumetin, içtenlik ve samimiyetin yerini riyakârlık ve gösterişin aldığından yakınıyoruz.

Kıymetli Kardeşlerim!

Her aile içinde küçük ya da büyük anlaşmazlıklar olabilir. Topyekûn insanlık ailesinin de her konuda uyuşması, problemlerden uzak bir bütünlük ve birlik sergilemesi elbette mümkün ve gerçekçi değildir. Ancak çatışmanın, çekişmenin, ötekileştirmenin, ezmenin, üzmenin, hor görmenin, yok saymanın, dünyayı ve hayatı hepimize yaşanamaz kıldığı da bir gerçektir.

Oysa birlikte huzur ve güven içinde yaşayabilmenin ahlakı ve hukuku Yüce Rabbimiz ve Efendimiz tarafından insanlığa takdim edilmiştir. Kerim Kitabımızda; **“Eğer Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardı. Fakat verdiği şeylerde sizi imtihan etmek için ümmetlere ayırdı.”**¹ buyurulmaktadır. Böylece farklılıkların ilahi kudret ve hikmetin, imtihanın birer parçası olduğu hatırlatılmaktadır. Peki buna rağmen dünyayı daha güzel, yaşanabilir hale getirmek çok mu zor gerçekten?

Dürüstlüğü, adaleti, sabrı ilişkilerimizin mihveriyi yapmak, gökdelenler inşa etmekten, şirketler kurup yönetmekten daha mı zor? Saygıyı, nezaketi, merhameti, paylaşmayı hayatımıza hakim kılmak, hayal ötesi buluşlara imza atmaktan, uzayın derinliklerinde incelemeler yapmaktan daha mı külfetli?

Kin ve nefret duygularını, hırs ve intikam arzularını parçalamak, atomu parçacıklara ayırmaktan daha fazla mı çaba gerektiriyor? Yüreklerde sevgi, muhabbet, şefkat üretmek, kocaman fabrikalar kurup silah üretmekten daha mı masraflı ve zahmetli?

Kıymetli Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s)'in Ensar ve Muhacir arasında tesis ettiği destansı kardeşlik hala diriliğini zihinlerimizde muhafaza etmektedir. Bu kardeşlik sevgi, saygı, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma ve özveri temellidir.

Geliniz, Efendimizin sahip olduğu ve ümmetine öğrettiği bu kardeşlik ve birlikte yaşama ahlakını hayatımıza ne kadar yansıtabildiğimizi hep birlikte sorgulayalım:

Rahmet Elçisi (s.a.s), **“Mümin, cana yakın kimsedir. İnsanlarla dostluk kurmayan, kendisiyle dostluk kurulamayan kimsede hayır yoktur.”**² buyuruyor. Peki bugün bizler, hiçbir kaygı gütmeksizin sevgi ve muhabbetle gönüllerimizi birbirimize açabiliyor muyuz? Aramızdaki kardeşlik bağlarına sınıksız tutunabiliyor muyuz?

Efendimiz (s.a.s), kardeşimize tebessüm etmemizin dahi sadaka olduğunu³ haber veriyor. Peki, bunu ne kadar yerine getirebiliyoruz? Yoksa ihtiraslarımızı önceleyerek hem kendimizi hem kardeşlerimizi böylesi bir güzellikten mahrum mu bırakıyoruz?

Allah Resûlü (s.a.s), **“Allah için size sığınan kimseye sığınmak olun. Allah için isteyen kimseye verin. Sizi davet edenin davetine icabet edin. Size bir iyilik yapana karşılığını verin.”**⁴ buyuruyor. Peki, zorda, darda kalanlara yalnızca Rabbimizin rızasını umarak yardım elimizi uzatabiliyor muyuz? Yoksa her bir yetimi, öksüzü, sahipsizi, yoksulu rahatımızı kaçıran bir yük olarak mı görüyoruz?

Kardeşlerim!

“Kendinizi beğenip temize çıkarmayın. Kimin takva üzere olduğunu O çok iyi bilir.”⁵ ayeti gereğince kendimizi hesaba çekip eksiklerimizi telafi etmeye mi çalışıyoruz? Yoksa hata ve kusurlarımızı görmezden gelip, kalpler kırıp, onurlar mı çiğniyoruz?

Aile ve akraba münasebetlerimizde, komşuluk ilişkilerimizde, arkadaşlıklarımızda, işyerlerimizde, trafikte, çarşıda, pazarda, ticaretimizde, kısacası günlük hayatın akışı içinde, çoğu zaman öfkemize yenik mi düşüyoruz?

Kardeşlerim!

Önümüzdeki hafta farklı bir maneviyat iklimi olan üç aylara gireceğiz. Gelecek Perşembeyi Cumaya bağlayan gece Regaip kandilini idrak edeceğiz. Regaip kandili vesilesiyle, kardeşlerimize olan rağbetimizi, sevgi ve muhabbetimizi, sadakatimizi bir kez daha gözden geçirelim. Beraberce huzur içinde yaşayabilmek adına saygı, hoşgörü, merhamet ve adalet başta olmak üzere ahlakî erdemleri hayatımıza hâkim kılmak için gayret gösterelim. Kendimize nasıl muamele edilmesini istiyorsak başkalarına da öyle muamele edelim.

Unutmayalım ki; dünya bize, biz birbirimize emanetiz!

¹ Mâide, 5/48.

² İbn Hanbel, II, 40.

³ Tirmizi, Birr ve Sıla, 36.

⁴ Ebû Dâvûd, Zekât, 38.

⁵ Necm, 53/32.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَلَّعَتْ لِغَدٍ وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي رَجَبٍ وَشَعْبَانَ، وَبَلِّغْنَا رَمَضَانَ

MANEVİ COŞKUNUN ZİRVESİ: ÜÇ AYLAR Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve herkes, yarın için önceden ne göndermiş olduğuna baksın. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Allah'ım! Recep ve Şaban ayını bizim için mübarek kıl ve bizi Ramazan'a ulaştır.”²

Aziz Müminler!

Bizleri, rahmet, bereket, mağfîret mevsimi üç aylara yeniden ulaştıran Yüce Rabbimize sonsuz hamdü senalar olsun. Geçtiğimiz Pazartesi günü Recep ayına girdik. Dün gece Regâib Kandili'ni hep birlikte samimiyetle, yakarıyla ve en ulvi hislerle idrak ettik. Rabbimize olan rağbetimizi bir kez daha tazeledik. O'na verdiğimiz kulluk sözümüze olan sadakatimizi yeniledik. Dualarımızı, en içten bağışlanma dileklerimizi yalnızca O'na arz ettik.

Kıymetli Kardeşlerim!

Müminler olarak her yıl Recep ayı geldiğinde tarifsiz bir heyecan sarar bizleri. Üç ayların başında yer alan Regaib Kandili ile, adeta hayata yeni bir başlangıç yaparız. Bu kutlu gece, aynı zamanda her şeyin bir evveli bir de sonunun bulunduğu hatırlatır bizlere. Şu fâni dünyada hayatın, her bir nimetin, imtihanın bir parçası olduğunu haber verir. Regaib gecesi, dünyaya dair arzularımızı, tutkularımızı gözden geçirmemiz gerektiğini, çabucak geçip giden bu hayatta asıl kazancın Rabbimize rağbetimiz olduğunu bildirir.

Mirâcın yükselme, yücelme olduğu şuuru ile imanımızla, ahlakımızla, sadakatimizle, salih amellerimizle Rabbimiz nezdinde yücelmeye çalışırız. Bunun yanında gerçek yüceliğin yalnızca O'na ait olduğunu bir kez daha ikrar ederiz.

Berat ile günah ve kirlerden temizlenerek, bizi ebedi nimetlere, sonsuz cennete götürecek beratimizi almak için çabalarız. Ve nihayet Kur'an ayı Ramazan'a kavuşmanın hazzını iliklerimize kadar doyasıya yaşarız. Rahmet, bağışlanma ve cehennemden kurtuluş ayı olan Ramazan'ı en güzel şekilde karşılayıp değerlendirmenin yollarını ararız. Bu kutlu anlarda varlığımızın, varoluşumuzun, kulluğumuzun hikmet ve amacını bir daha kavrarız. Paylaşma, infak, yetime, kimsesize, yoksula, muhtaca el uzatmakla huzur duyarız. Bizlere hayat yüklü mesajlar takdim eden Kerim Kitabımızın Efendimiz (s.a.s)'e vahyedildiği mübarek Kadir Gecesi'ne kavuşmanın mutluluğunu gönlümüzün derinliklerine kadar hissederek. Bir ömre bedel olan bu bereketli gecede sevinç ve neşe ile dolarken, bize türlü hikmetler bahşeden oruca, Ramazan'a veda etmenin de burukluğunu tadarız. Ardından Yüce Mevlamızın bir ikramı olan ve “ben” in “biz” e dönüştüğü bayram ile birlik ve beraberliğimizi, kardeşliğimizi, ülfet ve muhabbetimizi ortaya koyarız.

Kıymetli Kardeşlerim!

Üzülerek ifade edelim ki, üç ayların başlangıcı şu günlerde dünyanın pek çok yeri, sıkıntı ve buhranlarla çalkalanmaktadır. Özellikle İslam dünyasında yaşanan şiddet ve

çatışmalar, müminlerin manevi mevsime yine acı ve hüznle girmesine neden olmaktadır.

Diğer taraftan son zamanlarda sıkça yaşanan göçmen facialarına birkaç gün önce Akdeniz'de bir yenisi daha eklendi. Bu elim olayda, ülkelerindeki yokluk, yoksulluk, açlık ve sefaletten, insan onur ve haysiyetiyle bağdaşmayan uygulamalardan kaçan yüzlerce kişi umutlarıyla beraber suların derinliklerine gömüldü. İnsanca bir yaşam, aydınlık bir gelecek uğruna nice canlar karanlıklarda yok oldu. İnsanlık, kaybolan canlara hiç de bu kadar bigâne kalmamıştı. Bu olay, bizlere birlikte yaşama ahlakımızı, insana bakışımızı, sorumluluğumuzu bir kez daha sorgulamamız gerektiğini hatırlattı.

Kaldı ki, Yüce Rabbimiz, yeryüzünü hepimize yetecek genişlikte yarattı. Birlikte yaşamamız için siyahıyla beyazıyla, zenginiyle fakiriyle bizi birbirimize emanet etti. Ancak kimileri, bu alemin sadece kendilerine ait olduğunu zannetti ve diğerine yaşam hakkı tanımadı. Sadece kendi hayatının kutsal, dokunulmaz olduğunu, birilerinin hayatının ise hiçbir değer ifade etmediğini düşündü.

Rabbimiz, yer küreyi, bütün insanlığa kâfi gelecek miktarda rızıkla donattı. Ancak, kimileri ihtirasın, kazandıkça kazanmanın girdabına, şımarıklığına kapıldı. Rabbimizin, fitratımızda var ettiği kanaat, paylaşma, yardımlaşma, dayanışma gibi hasletlerden uzaklaştı ve kendi dışındakileri yok sayarak onların rızıkını gasp etti.

Kardeşlerim!

Dünyanın birçok yerinde var olan açlık, sefalet, şiddet, çatışma ve kaos ortadan kaldırılması, dünya mazlumlunun ümitlerinin korunması, İslâm'ın rahmet, adalet ve hayat yüklü mesajlarının yeryüzünde hakim kılınmasına bağlıdır. Bu düşünceden hareketle öncelikle mümin gönüllerin merhamet eğitiminden geçmesi, sevgi, şefkat, hilm ve kardeşlikle buluşması, kalb-i selîm sahibi olması gerekmektedir.

Unutmayalım ki bizler, bilgiye, imana, Kur'an'a, üsve-i hasene bir peygambere, köklü bir medeniyete, zengin bir birikime sahibiz. Geçmişte, İslam coğrafyasında birlik ve beraberliği, muhabbet ve meveddeti, kardeşlik ve dayanışmayı, dünyanın pek çok yerinde sulh ve sükûnu, merhamet ve adaleti sağlamış bir medeniyetin mensuplarıyız. Bugün de, İslâm'ın mesajlarını öncelikle gönüllerimize, hayat süreçlerimize ve nihayet asrın idrakine söyletmek, hakkı, hakikati, adaleti, ahlakı, fazilet ve erdemi yeniden tesis etmek hepimizin görevidir.

Kardeşlerim!

Gelin, kutlu zaman dilimleri olan üç ayları fırsat bilelim. Kalb-i selim dışında hiçbir şeyin fayda vermediği o gün gelmeden önce nefislerimizi hesaba çekelim. Herkesin büyük kalabalıklar içerisinde yalnızlığı yaşadığı bu dünyada adımlarımızı, sevgiye, dostluğa ve kardeşliğe doğru atalım. Başta ailelerimiz olmak üzere, mahallelerimizde, beldelerimizde ve ülkemizin her köşesinde muhabbetle birliğimizi ve dirliğimizi pekiştirelim.

Bu duygu ve düşüncelerle hepinizin mübarek üç aylarını tebrik ediyorum. Üç ayların rahmet, mağfîret ve bereket ikliminin, ülkemizden başlayarak dalga dalga tüm insanlığı kuşatmasını, onların hidayet, barış ve huzuruna vesile olmasını, bu mübarek gün, gece ve aylarda yapacağımız ibadet, dua ve yakarıların kabul olmasını Rabbimden niyaz ediyorum.

¹ Haşr, 59/18.

² Ahmed b. Hanbel; Müsned, 1/259.

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ
وَمَنْ يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ.

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا أَخْطَأَ خَطِيئَةً نَكَثَ فِي قَلْبِهِ نَكْثَةً سَوْدَاءَ فَإِذَا هُوَ نَزَعَ وَاسْتَغْفَرَ
وَتَابَ سَقِلَ قَلْبُهُ...

KALBİN CİLÂSİ: TÖVBE VE İSTİĞFAR

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, kendisine karşı gelmekten sakınan kulları hakkında şöyle buyurur: **“Onlar, bir kötülük yaptıklarında, ya da kendilerine zulmettiklerinde Allah’ı hatırlayıp günahlarından dolayı hemen tövbe-istiğfar ederler. Zaten günahları Allah’tan başka kim bağışlayabilir ki! Bir de onlar, işledikleri kötülüklerde, bile bile ısrar etmezler.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) tövbe ve istiğfarın önemini şöyle bildirmektedir: **“Kul, bir hata işlediğinde kalbinde siyah bir nokta belirir. Şayet o, günahı terk eder, bağışlanma diler, tövbe edip Allah’a dönerse kalbi cılâlanır. Eğer bunları yapmaz, günah ve hataya devam ederse siyah nokta büyür ve neticede bütün kalbini kaplar...”**²

Aziz Müminler!

Rabbimizin bizlerden istediği daima iyiye, güzele, hayra yönelmektir. Kendisi ve Resûlü’nün emir ve yasakları doğrultusunda bir hayat sürmektir. Böylece dünya ve ahiret saadetine erişmektir. Ne var ki, hepimiz insanız. Her an günaha sürüklenme riskiyle karşı karşıyayız. Dolayısıyla Rabbimizin bize bir lütfu olan tövbe ve istiğfara hepimiz muhtacız.

Tövbe ve istiğfar, insanın Rabbinden bağışlanma dilemesidir. Acziyetini dile getirmesidir. Merhametlilerin en merhametlisi olan Yüce Allah’a iltica etmesidir. Tövbe ve istiğfar, insan olmamız hasebiyle elimizden, dilimizden, gözümüzden velhasıl bütün bedenimizden sadır olan günahlardan temizlenme vesilesidir.

Tövbe ve istiğfar, adeta hayata yeniden başlamamız için Rabbimizin bizlere bir ikramı ve açtığı rahmet kapısıdır.³

O Rabbimiz ki, Tevvâb’tır; tövbeleri çokça kabul eder. Afüvv’dür; engin rahmetine sığınanları affeder. Gafûr’dur; dilemeyi ve dilediğini bağışlar. O, kendisine yönelen zihinleri, elleri, yüzleri boş çevirmez. Gönülünden kendisine teslim olanı asla mahcup etmez. Engin rahmet ve merhametinden ona lütufta bulunur. Yeter ki insan samimiyetle O’na yönelsin; en içten yakarışlarla, taat ve ibadetle, en güzel zikirlerle O’nu yüceltsin.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda daha ilk insanın dilinden tövbe ve istiğfarı bize öğretirken aynı zamanda bunun önemine işaret eder. Şöyle ki: Âdem (a.s) ve eşi Havva validemiz, bir hata işlediler. Ardından hemen Allah’a tövbe ettiler. **“Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz.”** diyerek bağışlanma dilediler. Allah da onların bu tövbesini kabul etti.⁴

İnsanlığın bu ilk imtihanındaki aktörlerden biri olan İblis ise kibirlenerek Allah’ın emrine itaatten yüz çevirdi. Hatasını kabullenme yerine meşrulaştırma gayreti içerisine girdi ve Allah’ın rahmetinden kovuldu. İşte bu iki örnekle Rabbimiz, insanlık âlemine aslında şu mesajı verdi: Hatalar, günahlar, tövbe edilmesi durumunda insanı Âdem yapar. Hata ve günahlarda ısrar ise insanı Allah’ın rahmetinden uzaklaştırır.

Kardeşlerim!

Tövbe kapısı ardına kadar açıktır. Ecelimiz gelene kadar da açık kalacaktır.⁵ Öyleyse bize düşen, her daim bu kapının eşiginden içeride durmaktır. Allah’ın rahmet deryasından yudumlamamanın yollarını aramaktır. Her daim samimiyetle, pişmanlıkla, kararlılıkla O’nun merhamet ve keremine sığınmaktır. Gündelik hayatımızın problemleri içinde bitap düşen gönüllerimizi, türlü düşüncelere mahkum zihinlerimizi, türlü kelimelerle israf ettiğimiz dillerimizi zikirle, tövbe ve istiğfarla diri tutup arındırmaktır.

O halde geliniz, içinde bulunduğumuz mübarek üç ayları fırsat bilelim. Allah’ın rahmetinin oluk gibi üzerimize aktığı bu günleri iyi değerlendirelim. Taatimizle, teslimiyetimizle, salih amellerimizle, gönlümüzün derinliklerinden gelen tövbelerimizi, istiğfarlarımızı, bağışlanma dileklerimizi yalnız O’na arz edelim. Hatalarımızdan, kusurlarımızdan, günahlarımızdan bir daha dönmek üzere yüz çevirelim. Üç ayların sonuna tertemiz, günahsız, Rahman’ın rızasına erişmiş olarak ulaşmaya gayret edelim. Efendimiz (s.a.s)’in bize öğrettiği şu tövbe ve istiğfar ifadelerini dilimizden hiç düşürmeyelim:

“Allah’ım, sensin benim Rabbim, senden başka ilâh yok. Beni yarattın ben de senin kulunum. Ben gücüm yettiğince sana verdiğim sözün ve senin vaadin üzereyim. Yaptıklarımın şerrinden sana sığınırım. Üzerimdeki nimetini itiraf ediyorum. Ve günahımı da itiraf ediyorum. Beni bağışla. Çünkü günahları senden başka affedecek hiç kimse yoktur.”⁶

¹ Âl-i İmrân, 3/135.

² Tirmizî, Tefsîru’l-Kur’ân, 83.

³ İbn Mâce, Zühd, 30.

⁴ Bakara, 2/35-38; A’raf, 7/19-23.

⁵ Nisâ, 4/17-18.

⁶ Tirmizî, Deavât, 15.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا
وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِهِ وَأَنَا خَيْرُكُمْ لِأَهْلِي.

CANA CAN OLMAK: AİLE

Değerli Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda sevgi ve merhamet var etmesi Allah’ın (varlığının ve kudretinin) delillerindendir.”**¹

Okuduğum hadis-i şefite ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“En hayırlınız, ailesine en güzel şekilde davranandır. Ben, aranızda ailesine en güzel davranan kişiyim.”**²

Kardeşlerim!

İnsanlık, dünya serüvenine aileyle başladı. İlk aile cennette kuruldu ve cennetin bütün güzelliklerini temaşa etti. Ve bu güzelliklerden esintiler taşıyan aile, dünyada insan için yuva oldu. Böylesi yuvalar anneye, babaya, eşe, evlada her daim cennet oldu.

Aziz Müminler!

Peygamberimiz (s.a.s), Veda Haccında, **“Hepiniz Âdem’in çocuklarıdır.”**³ buyurarak bize köklü bir aileye mensup olduğumuzu hatırlattı. Evet, her birimiz insanlık ailesinin birer halkasıyız. Hepimiz yeni halkaların var olması için çaba sarf etmekle yükümlüyüz. Çünkü bizler, bir ailede hayat bulduk. Gelecek nesiller de yeni ailelerde var olacaklar. Bu değişmez düzenin sahibi Âlemlerin Rabbidir ve O, Kerim Kitabımızda, insanlığa, bizlere örnek aileler takdim etmiştir: Âdem (a.s) ile eşi Havva validemizin türlü meşakkatle dolu hayat yolculuğunu birlikte adımladıklarını anlatmıştır. Peygamberlerin atası İbrahim (a.s)’ın sadakat ve teslimiyet misali eşi ve çocuklarını tanıtmıştır. Hâtemü’l-Enbiyâ Muhammed Mustafa (s.a.s)’nın tertemiz ailesinden övgüyle söz etmiştir.

Kardeşlerim!

Kur’an’ı Kerim ve Efendimiz (s.a.s)’i rehber edinmiş biz müminler için son derece mühimdir aile kurumu. Aile, toplumun en küçük fakat en önemli birimidir; ülfet, muhabbet, saygı, paylaşma ve fedakârlık ortamıdır. Aile, hayatın bütün aşamalarına etki eden bir başlangıç noktasıdır. İşte bu yüzden bizler, aile yuvamıza dua ile adım atarız. **“Allah’ım! Bu nikahı bereketli ve mübarek eyle. Bu çifti ülfet, muhabbet ve bağlılık duygularıyla kaynaştır. Aralarına nefret, fitne ve ayrılığın girmesine izin verme.”** diye özden yakarıшта bulunuruz. Bu birlikteliğin samimiyet, sevgi ve sadakat temeline oturmasını, hayır, bereket ve güzelliklerle örülmesini Rabbimizden dileriz.

Böylesi güzel temennilerle çıkılan bu yolculuk, her birimiz için bir imtihan vesilesidir aynı zamanda. Çünkü,

Yüce Rabbimiz, insanı başıboş bırakmamıştır. Onu kendisine, ailesine, çevresine ve her şeyden öte Yüce Yaratanına karşı sorumlu bir varlık kılmıştır. Dolayısıyla ailede hak ve sorumluluklara riayet edilmelidir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Aile kurmak kadar aile olmak da önemlidir. Aile olmak, sadece aynı çatı altında barınmak, aynı sofraya oturmak değildir. Aile olmak, her şeyden önce gönülleri birbirine bağlı eşler olmaktır; sevgi, şefkat ve merhametle bir bütünü tamamlamaktır. Aile olmak, zihinler ve gönüller arasına örülen duvarları muhabbet, saygı, sevgi ve sadakatile kaldırmaktır.

Aile olmak her türlü olumsuzluğa karşı kalkan olmaktır; mutluluk ve huzurumuzu birlikte korumaktır. **“Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun.”**⁴ âyet-i gereğince yüce değerlerle donanmaktır. Eş ve çocuklarımızı kötülüklerden alıkoyup, hayra, ahlaka, faydalı bir insan olmaya teşvik etmektir. Aile olmak değer vermek ve değer bilmektir; iyi günde-kötü günde, darlıkta-bollukta, hastalıkta-sağlıkta birbirimizin yanında yâr olabilmektir. Tıpkı nübüvvet görevinde âlemlere rahmet eşini son nefesine kadar destekleyen Hatice validemiz gibi. Bu fedakâr eşinin vefatından sonra onu her daim hayırla yâd eden vefakâr ve örnek eş Allah Resûlü (s.a.s) gibi.

Kardeşlerim!

Aile, huzur ve saadet ortamıdır. Hayatın hengâmesi içerisinde bunalan aile fertleri bu ortamda teskin olur. Fedakârlık, vefakârlık, anlayış ve ilginin hakim olduğu aile sığınılacak bir liman olur. Bu değerlerden yoksun ve mahrum bırakılmış bir aile ise fertleri için ağır bir yükten ibarettir. Tam da bu noktada üzülmek belirtmek gerekir ki; aynı evde yaşayan fakat aynı duyguları paylaşmayanlardan oluşan nice aileler vardır. Pek çok aile, önemi ve değeri kavranamadığı için sorumsuzca heba edilmektedir. Bir ömrü paylaşmak, cana can olmak vaadiyle kurulan yuvaların sevgisizlik, sadakatsizlik, merhametsizlik ve basit nedenlerden dolayı yıkılması her birimizi derinden yaralamaktadır. Yıkılan yuvaların altında ise genellikle göz aydınlığımız ve yarınlarımız olan çocuklar kalmaktadır. Daha hayat yolculuğunun başında nice masum yürek hayatın ağır yükü altında savrulmaktadır.

Kardeşlerim!

Unutulmamalıdır ki, bizler ailemize sahip çıkarsak ailemizde bize sahip çıkar. Ailemizi korursak ailemiz de bizi korur. Ailemiz, bize emanettir ve emaneti korumak müminlerin bir niteliğidir. Öyleyse sorumluluklarımızı hiçbir zaman unutmayalım. Dualarla kurduğumuz yuvalarımız için şu duayı dilimizden düşürmeyelim:

“Rabbimiz! Eşlerimizi ve çocuklarımızı bize göz aydınlığı kıl ve bizi Allah’a karşı gelmekten sakınanlara önder eyle”⁵

¹ Rum, 30/21.

² İbn Mâce, Nikah, 50.

³ Tirmizî, Menâkıb, 74.

⁴ Tahrîm, 66/6.

⁵ Furkân, 25/74.

MİRAC KANDİLİ

Kardeşlerim!

Müminler olarak bu gece nice mana ve hikmetle dolu mübarek Miraç Kandili'ni idrak edeceğiz.

İsrâ ve Miraç, Peygamberimiz (s.a.s)'in bir gece Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya, oradan da Yüce Mevla'nın sonsuz ayet ve kudretini müşahade etmek için yaptığı mucizevi bir yolculuktur. Pek çok ilahî hikmet ve bereketi barındıran bu kutlu yolculuk, okuduğum âyet-i kerimde şöyle dile getirilmektedir:

“Kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya ulaştıran Allah'ın şanı ne yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işiten, hakkıyla görendir.”¹

Kıymetli Kardeşlerim!

Miraç, Rahmet Peygamberi (s.a.s)'nin Allah'ın sonsuzluğu, yüceliği ve O'nun nihayetsiz kudretine yaptığı en görkemli şahitliktir. Rabbimiz, bu şahitlikte gerçek yüceliğin yalnızca kendisine ait olduğunu Efendimizin şahsında beşeriyete bir kez daha göstermiştir. Aynı zamanda arınma, yücelme ve kulluğun zirvesine erişmenin yollarını da öğretmiştir. Alemlerin Rabbi, teslimiyet, sadakat, ahlak, doğruluk, dürüstlük timsali olan Kutlu Nebi'yi miraç ile taltif buyururken biz kullarına da mesajlar vermiştir. Buna göre, ömrünü bu yüce değerlerle tezyin edenler, kulluk basamaklarında her daim yükseleceklerdir. Onlar, cennetin ebedi nimetlerine mazhar olarak bâki makamlarda yüceleceklerdir.

Aziz Müminler!

Miraç, bir yünüyle Rabbe vuslat, bir yönüyle de Rabbin nehyettiklerini terk ediştir. Biz müminler için müjdedir Miraç. Rabbimiz, kendisine ortak koşmayanların büyük günahlarının bağışlanacağını bu kutlu gecede müjdelemiştir.

Bizler için hediyedir Miraç. Rabbimize en yakın anımız olan namaz, bu gece beş vakit farz kılınmıştır.² Resûlullah Efendimiz (s.a.s)'in, miraç ile mana âleminin basamaklarında bir bir yükseldiği gibi bizler de Rabbimiz katında namazlarımızla yükseliriz. “Allahu ekber” diyerek, tekbirimizle dünyanın bütün hengâmelerinden sıyrılıp yaratılış ve varoluşumuzun hikmet ve anlamını derinden kavrarız. Kıyamımızla istikamet üzere, dosdoğru oluşu simgeleyerek Allah'ın huzurunda dururuz.

Kıraatimizle, O'na en içten sena ve yakarıшта bulunuruz. Rükûmuzla yalnız Rabbimizin önünde boyun eğdiğimizi gösteririz. Secdemizle O'na en yakın olmanın ve kulluğun zirvesine varmanın hazzını duyarız. Tahıyyatımızla Rabbimizi yüceltirken biz de yüceliriz. Selamımızla özgürlük ve felahı hatırlarız. Günde beş vakit namazımızda tüm canlılığıyla miracı doyasıya yaşarız.

Kardeşlerim!

Her gün yatsı vaktinde okuduğumuz Âmenesresûlü diye başlayan âyetler bize Miracın bir hediyesidir. Bizler bu ayetlerde, **“Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman ettik”** diyerek Rabbimize verdiğimiz kulluk sözümüzü yenileriz. **“İşittik, itaat ettik. Rabbimiz, affına sığındık! Dönüş ancak sanadır.”** âyetiyle teslimiyetimizi dile getiririz. **“İnsanın yaptığı iyilik lehine, ettiği kötülük de aleyhinedir”** diyerek sorumluluk bilincimizi tazeleriz. Bununla birlikte, dünyada yapıp ettiğimiz her şeyin bir hesabı ve karşılığı olduğunu, ahireti ikrar ederiz. Ve nihayet, şu dualarımızla Rabbimize en içten yakarışlarla iltica ederiz. **“Rabbimiz! Eğer unutacak veya yanılacak olursak bizi sorumlu tutma. Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin gibi, bize de ağır yük yükleme. Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmeyeceği şeyi taşıtma, bizi affet, bizi bağışla, bize acı. Sen Mevlamızsın, kafilere karşı bize yardım et.”**

Kıymetli Kardeşlerim!

Miraç değerleri, bizlere yüce ve anlamlı ufuklar açan kutsal değerlerdir. Miraç değerleri ile insan, esfel-i safiline, aşağıların aşağısına savrulmaktan kurtulur; ahsen-i takvime, en güzel hale ulaşır. Miraç değerleri, insanı sidre-i muntahaya, en üst kemal noktasına çıkarır. Bu ulvi değerler, bizleri ebediyen huzur içinde kalınacak cennete götürür. Yeter ki bizleri yükseltecek bu değerlere sınıksız sarılalım ve bunları hayatımıza yansıtmakta kararlı olalım. Yeter ki burağımız imanımız, refrefimiz ibadetlerimiz, salih amellerimiz ve güzel ahlakımız olsun. Böyle olduğu takdirde hayatımızın her anı bizim için miraç olacaktır.

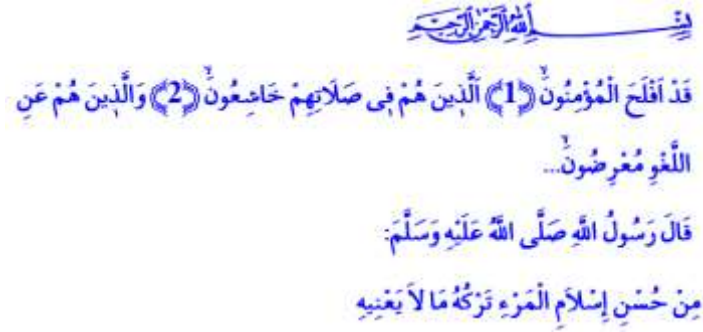
Kardeşlerim!

Miraç Kandili vesilesiyle Rabbimize, kendimize ve çevremize karşı sorumluluklarımızı bir kez daha hatırlayalım. Unutmayalım ki, bugün biz müminlere düşen, miracı Peygamberimiz (s.a.s)'in bir hatıratı bir tarih olarak okumak değildir. Bize düşen, Ebu Bekir Efendimiz misali, Allah'ın emir ve yasakları karşısında her daim sadakatle, teslimiyetle bir duruş sergilemektir. Bu sadakat ve teslimiyeti gösteremeyenler, miracın anlamı, ruhu ve kazanımlarından mahrum kalacaklardır.

Bu duygu ve düşüncelerle hepinizin Miraç Kandilini tebrik ediyorum. Miracın, milletçe, âlem-i İslam olarak yükselmemize ve yücelmemize, kardeşlik, birlik ve beraberlik duygularımızın pekişmesine vesile olmasını Yüce Rabbimizden diliyorum. Kandiliniz mübarek olsun.

¹ İsrâ, 17/1.

² Müslim, İman, 279.

BOŞ ŞEYLERİ TERK EDEREK HAYATI ANLAMLI KILMAK

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimelerde Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Müminler gerçekten kurtuluşa ermişlerdir. Onlar ki namazlarında huşu içindedirler. Onlar ki boş ve faydasız şeylerden uzak dururlar. Onlar ki zekâtı verirler. Ve onlar ki iffetlerini korurlar...”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Faydasız söz ve lüzumsuz işleri terk etmesi, kişinin iyi Müslüman oluşundandır.”**²

Kardeşlerim!

Yüce dinimiz İslam’ın en temel gayelerinden birisi, insanın hayatını anlamlı kılmaktır. Onun boş, anlamsız ve beyhude her türlü söz ve davranıştan uzak bir hayat yaşamasını sağlamaktır.

Bu nedenledir ki, Kerim Kitabımızda kurtuluşa eren müminlerden şu şekilde söz edilmektedir: **“Onlar, anlamsız bir söz işittiklerinde ondan yüz çevirirler ve ‘Bizim işlerimiz bize, sizin işleriniz de size olsun. Selam olsun size. Cahillik edenlerle işimiz yok’ derler.”**³ **“Onlar, yalana şahitlik etmezler. Faydasız boş bir şeyle karşılaştıkları zaman, vakar ve hoşgörü ile geçip giderler.”**⁴

Kardeşlerim!

İslam’ın özünden, yaratılış gayesinden uzaklaşıldığı içindir ki, günümüzde zihin ve gönüller kötü düşüncelere, diller hesabı verilemeyecek lüzumsuz ve beyhude sözlerle esir oldu. Bedenler, faydasız işlerde heba edildi. Saygınlıklar, hayasızlıkla tarumar edildi. Ömür sermayeleri, hoyratça tüketildi.

Kıymetli Kardeşlerim!

Oysa Rabbimiz bizi vahiyle, peygamberle terbiye etti; akılla, idrakle ve sayılamayacak nice nimetlerle donattı. Bize yolumuzu ve yönümüzü gösterdi; varlığımız ve yaratılışımızın gayesini öğretti; merhamet, muhabbet ve adalet duygusu lütfetti. Yüce Rabbimiz, bütün bunlara karşılık bizi sorumlu kıldı. Dilimizden dökülen her bir sözün, elimizden sadır olan her bir işin mahkeme-i kübrada hesabının sorulacağını Kerim Kitabımızda defalarca hatırlattı.

Resul-i Ekrem (s.a.s) Efendimiz de, boş ve gereksiz işleri terk edenleri kamil mümin⁵ olarak nitelendirdi. **“Allah’a ve âhiret gününe inanan kişi, ya hayır konuşsun ya da sussun...”**⁶ buyurarak kelimamızın anlamlı ve hikmetli olmasını istedi.

Kardeşlerim!

Bilelim ki Allah’ın gazabına neden olan, kişinin kendisine ve çevresine zararı dokunan her iş ve söz haramdır. Dilimizden gelişigüzel, kuralsızca dökülen sözler, kaba ve çirkin ifadeler, yalan, iftira, gıybet, bunların her biri dinimizde yasaktır. İnsanların özel hallerini araştırmaya, insanlar arasında laf taşımaya, fitne ateşini körüklemeye yönelik her türlü kelimeler boş sözdür, günahıdır. Her boş söz ise sadece dilin değil, insanın afetidir. Böylesi sözler, sahibinin şahsiyetini, onur ve haysiyetini zedelediği gibi buna muhatap olan şahsın da hem hakkını ihlaldir, hem de büyük bir vebaldır. Çünkü dilden dökülen her söz sorumluluk gerektirir. Her sözün bir ahlakının olması gerekir. Ahlakı olmayan her söz israftır, günahıdır.

Kardeşlerim!

Boş ve gereksiz işler, insanın zihnini meşgul, gönlünü mahkum eder; çok değerli olan vaktini öldürür. Halbuki günümüz insanının en çok ihtiyaç duyduğu, çoğu kez yokluğundan yakındığı nimet, zamandır. Özellikle bugün, kitle iletişim araçlarının çeşitlenip çoğalması, teknolojik imkanların yaygınlaşması ile zamanı verimli ve anlamlı kullanma problemi daha çok hissedilir olmuştur. Üzülerken belirtmek gerekir ki, günümüzde nice ömürler, ekran karşısında anlamsızca tüketilmektedir. Nice hayatlar, nice umutlar, sanal dünyada yalanlar, sahtelikler üzerine inşa edilmektedir. Oysa vahiyle, peygamberle terbiye edilen, akılla desteklenen insan başıboş yaratılmamıştır.

Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz, boş ve anlamsız her iş ve sözden, sorumluluk ve muhasebe bilinciyle uzak duralım. Hutbemizi Peygamber Efendimiz (s.a.s)’ın, anlam dolu şu duasıyla bitirelim: **“...Allah’ım! Sana teslim olan bir kalp, doğru sözlü bir dil ve güzel bir ahlâk istiyorum. Günahlarımı bağışlamamı ve her türlü hayırdan bana lütfetmeni istiyorum. Bütün şerlerden de sana sığınıyorum...”**⁷

¹ Mü’minûn, 23/1-10.

² Tirmizî, Zühhd, 11.

³ Kasas, 28/55.

⁴ Furkân, 25/72.

⁵ Buhârî, İmân, 4.

⁶ Buhârî, Edeb, 31.

⁷ Nesâî, Sehih, 61; Hakim, Deavât, 1872.

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ
الدُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ :

اللَّهُمَّ أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِن سَخِطِكَ وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنكَ لَا
أُخْصِي ثَنَاءَ عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَىٰ نَفْسِكَ

TEVBEMİZ BERATIMIZ OLSUN

Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “De ki: “Ey kendi aleyhlerine günahta haddi aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah (dilerse) bütün günahları affeder. Çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.”¹

Kardeşlerim!

Bizler için ayrı bir anlam ve önem ifade eden üç ayların yarısına geldiğimiz şu günlerde, Ramazan’ın mübarek iklimine adım adım yaklaşmaktayız. 1 Haziran pazartesi gününü salıya bağlayan gece, nice hikmetlerle dolu Berat Kandilini idrak edeceğiz. Ruha ağır gelen her türlü sıkıntıdan, insanı inciten her türlü hatadan, yaratılış amacımıza ve Rabbimizin rızasına yakışmayan her türlü kötülükten, berat etmek için eşsiz bir fırsat daha yakalayacağız. Zihnimizi, gönlümüzü, maddi ve manevi anlamda her türlü prangadan kirden tezkiye imkanı bulacağımız Berat Gecesi’ni ihya edeceğiz.

Kardeşlerim!

Zaman, yaşadığımız dönemlerde çoğu insan tarafından kıymeti pek takdir edilemeyen sermayemizdir. Her gün, her saat, her dakika aslında gelip geçmekle bizim için birer emanet olduklarını, ömrün sayılı dakika ve saatlerden ibaret olduğunu her dem bizlere hatırlatmaktadır. Kutsal geceler, yolculuğumuzun en bereketli ve anlamlı duraklarından. Berat gecesi de işte bu gecelerden biridir. Bu gece bizlere, hayatın telaşı içerisinde türlü umutlar, türlü amaçlar uğrunda koşarken çoğu defa kendimizi, varlık amacımızı unuttuğumuzda bizi bize hatırlatan kutlu zaman dilimidir. Geçmişimizle yüzleşmeye, bugünümüzü değerlendirmeye, yarınımızı ise Rızay-ı Bari doğrultusunda inşa etmeye davet eder. Bu itibarla Berat, geçmişe dair günah ve kusurlarımıza yönelik bir tevbe ve istikbalimize dönük bir umut olur.

Kardeşlerim,

Her yıl idrak ettiğimiz Berat gecesi, ilk olarak bizlere her türlü şer, kötülük, zulüm, haksızlık ve adaletsizlikten beri oluşu ifade eder.

İkinci olarak, Rabbimizin affediciliğine ve bağışlayıcılığına sığınmaya bir fırsat sunduğu gibi, kendimize, ailemize, din kardeşlerimize ve bütün insanlara karşı affedici ve bağışlayıcı olmayı hatırlatır. Berat, kırılan kalpleri onarma, incinen onurları imar etme, dargınlık duvarlarını yıkmaya, kin, nefret ve intikam duygularını aşma günü ve gecesidir. Yüce Yaradan’ın affına erebilmek için yaratılanı affetme günüdür.

Üçüncü olarak bu gece; arzularımızın, tutkularımızın, heva ve heveslerimizin, bencilliklerimizin egemenliğinden, nefsimizin esaretinden kurtularak gerçek özgürlük beratımıza nasıl kavuşacağımızı bizlere öğretir.

Kardeşlerim,

Berat gecesi af ve mağfiret gecesidir. Peygamber Efendimiz (s.a.s), Yüce Rabbimizin bu gece dünyaya rahmetiyle tecelli ederek: “Bağışlanmak dileyen yok mu, onu bağışlayayım! Rızık isteyen yok mu, ona rızık vereyim! Belâya ducar olan yok mu, ona afiyet vereyim!”² buyurduğunu bizlere müjdelemiştir.

Bu bağışlanma mevsiminde bize düşen derin tefekkürdür, gönülden niyazdır, dönüşü olmayan tevbedir. Bu Kandil’de yenilenme ümidiyle gelin hep birlikte tevbe edelim. Zaman zaman, hırs, tamah ve bencillığe kapılarak; dünyayı ahirete tercih eder hale geldiğimiz için tevbe edelim. En yakınlarımızdan bile sevgi ve merhameti esirgediğimiz; eşimizi ve çocuklarımızı ihmal ettiğimiz; akrabalarımızı, yetimleri, kimsesizleri, yardıma muhtaçları unuttuğumuz günler için tevbe edelim. Rabbimizin bize emanet ettiği dünya evini harap ettiğimiz için tevbe edelim. Kendimiz için din kardeşlerimiz için; İslam coğrafyasında ikilik ve kavgaların sona ermesi için; Akse’nin, Kahire’nin, Haleb’in, Musul’un acısının dinmesi için dua edelim.

Kardeşlerim,

Ahirette kurtuluşa ermenin, beratımızı almanın kendi elimizde olduğu gerçeğini bir an olsun aklımızdan çıkarmayalım. Beratımızın ancak, hayat rehberimiz olan Kur’an-ı Kerim’i anlamakla, yaşamakla ve Resul-i Ekrem (s.a.s)’in bizlere miras bırakmış olduğu sünnetini ve ahlâkî erdemleri hayatımıza yansıtmakla mümkün olacağını unutmayalım.

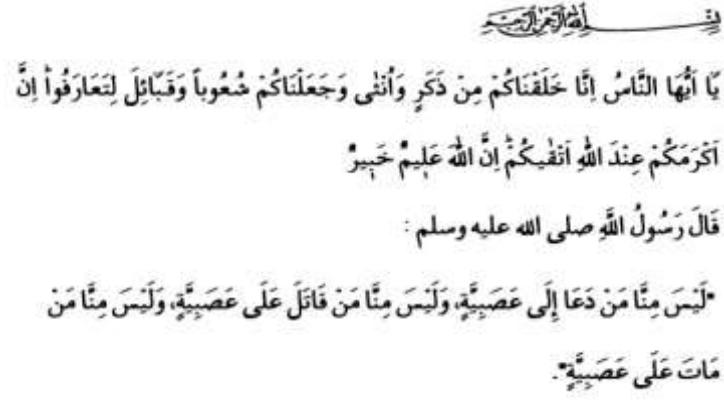
Tevbeleri kabul eden Rabbimize sığındığımız bu mukaddes gecede, tevbemiz beratımız olsun. Rahmet ve mağfireti sonsuz Yüce Rabbimiz, el açıp yalvardığımız bu gecenin ardından, günah yüklerinden arınmış; suçlarından berat etmiş; hayra anahtar, şerre kilit olmaya azmetmiş; yüreğini imana, ömrünü salih amellere açmış kullar olarak Ramazan’a ulaşmamızı nasip etsin. Beratınız mübarek olsun.

Hutbemi, Peygamberimiz (s.a.s)’in şu güzel ve anlamlı duasıyla bitirmek istiyorum: “Allah’ım! Gazabından rızana, cezandan affına, Sen’den yine Sana sığınıyorum. Sana övgüleri saymakla bitiremem. Sen kendini nasıl övdüysen öylesin.”³

¹ Zümer 39/53.

² İbn Mâce, İkâmetü’s-Salavât, 191

³ Müslim, Salât, 222

İSLÂM, IRKÇILIĞIN HER TÜRLÜSÜNÜ REDDEDER

Aziz Kardeşlerim!

Bir gün Resûl-i Ekrem (s.a.s)’in müezzini Bilâl-i Habeşi ve sahabeden Ebû Zer el-Gıfârî (r.a) tartışmışlardı. Tartışma esnasında Ebû Zer, siyahî olan annesinden dolayı Hz. Bilâl’i küçümseyip ayıplamıştı. Buna oldukça üzülen ve içerleyen Hz. Bilâl, Allah Resûlü’ne bu durumu şikâyet etmişti. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.s) Ebu Zer el-Gıfari’yi çağırarak ona şöyle serzenişte bulundu: **“Ey Ebû Zer! Bilâl’i siyahi annesinden dolayı mı küçümsüyorsun ve ayıplıyorsun? Demek ki sen, kendisinde hâlâ cahiliyeden kalıntı bulunan bir kimsesin.”**¹

Aziz Müminler!

Cahiliye döneminde insanlar etnik kökeni, mensup oldukları kavim ve kabileleriyle övünürlerdi. Haksız da olsa kabilesini savunur, kendilerini başkalarından üstün görürlerdi. Irk ve renginden dolayı insanlar hor ve hakir görülür, toplumdan dışlanır ve aşağılanırlardı.

Kardeşlerim!

Yüce Dinimiz İslâm’ın en önemli özelliklerinden biri, bir ırkın başka bir ırka, bir grubun veya topluluğun bir başka grup veya topluluğa üstünlük taslamasını ortadan kaldırmış olmasıdır. Hz. Âdem ile Hz. Havva’nın çocukları olmakta eşitlenen insanların, soy ve soplalarını, etnik kökenlerini esas alarak birbirlerine karşı üstünlük iddiasında bulunmalarına İslam asla cevaz vermemiştir. Hak ve hakikat, şeref ve üstünlük, mensup olduğumuz ırka, soy ve sopa göre değil, Yüce Yaradanın göndermiş olduğu dine, Kitaba, ahlak, fazilet ve erdeme göre şekillenir. İnsanı, Allah katında üstün ve değerli kılan ve de ahiret saadetine ulaştıracak olan husus ait olduğu ırk, mensup olduğu soy, sahip olduğu ten rengi, konuştuğu dil değildir. Kişinin üstünlüğü, her daim Allah’a karşı kulluk ve sorumluluk bilinci taşımasında ve bu bilinci hayat süreçlerine dahil etmesindedir.

Kardeşlerim!

Buna göre kim Allah’a iman eder, O’nun emirlerine uyar, yasaklarından kaçınır ve iyi işler yaparsa, o insan takva sahibidir. Peygamberimiz (s.a.s)’in ifadesiyle **“Tutum ve davranışları kendisini geri bırakan kimseyi, soyu soppu, kabilesi ileriye götürmez.”**² Bir başka ifadeyle erdemsiz insanı mensup olduğu soy, ait olduğu etnik köken Allah katında erdemli kılmaz. Kıyamet günü insanlar ırklarından veya kabilelerinden değil, inanç ve amellerinden hesaba çekileceklerdir. Onların bedenlerine ve mallarına değil, kalplerine ve amellerine bakılacaktır.³ İnsanlar

Allah’ın huzuruna geldiklerinde herkes kendi ameliyle baş başa kalacak, soy sopun hiçbir önemi olmayacaktır.⁴ Peygamberimiz (s.a.s) bu gerçeği Veda Hutbesinde şöyle dile getirmiştir: **“Ey insanlar! Şunu iyi bilin ki, Rabbiniz birdir, atanız birdir. Arab’ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arab’a, beyazın siyaha, siyahın da beyaza üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır.”**⁵

Kardeşlerim!

Bugün İslâm kardeşliğinin önündeki en büyük engellerden biri ırkçılık ve ayrımcılık zihniyetidir. Bu zihniyet, bazen kendi ırkını, soyunu, kabilesini, rengini üstün görme şeklinde tezahür etmektedir. Bazen de kendi mezhebini, meşrebini, ideolojisini üstün görme şeklinde ortaya çıkmaktadır. Bu anlayış, dostluk ve kardeşliğin yerine kin ve nefreti, adalet ve merhametin yerine zulüm ve haksızlığı, birlik ve beraberliğin yerine tefrika ve ayrımcılığı getirir. Unutmayalım ki ilk defa üstünlük iddiasında bulunan; “Ben ateşten yaratıldığım için topraktan yaratılan Âdem’den daha üstünüm” diyen ve Allah’ın emrine karşı gelen şeytandır.

Kardeşlerim!

İrkçılık, esasında hem insanlığa karşı işlenen bir suç hem de Allah’a karşı bir saygısızlıktır. Bu nedenledir ki Dinimiz İslâm, bağnazlık, asabiyet ve ırkçılığı tüm unsurlarıyla reddetmiştir. Hal böyleyken, bu cahiliye anlayışı sebebiyle tarih boyunca İslâm coğrafyasında düşmanlık ve husumet, kin ve nefret, kan ve gözyaşı hiç eksik olmamıştır. Üzülerek ifade edelim ki bugün de aynı dine, aynı kitaba, aynı peygambere iman eden Müslümanlar arasında mezhebini, meşrebini, ırkını, ideolojisini rahmet dini İslâm’ın önüne geçirme tuğyanına kapılanların sayısı hiç de az değildir. Oysa Peygamberimiz (s.a.s), ırkçılık duygularıyla hareket ederek İslâm toplumundan ayrılan, asabiyet duygusuyla savaşı ve bu dava uğrunda mücadele ederken ölen kimsenin bu ölümünü **“Câhiliye ölümü”**⁶ olarak nitelendirmiştir.

Kardeşlerim!

O halde gelin, zihin ve gönül dünyamızı İslâm’ın yüce hakikatleriyle tezyin edelim. Kendimizi dinimizin onay vermediği bağnazlık, asabiyet ve ırkçılığa asla mahkûm etmeyelim. İrkçılığın, Kur’an’a, Peygambere gönül veren müminlere yakışmadığını bilelim. Peygamberimiz (s.a.s)’in **“İrkçılık, zalim de olsa kendi kavmine arka çıkmandır”**⁷ hadis-i şerifini hiçbir zaman unutmayalım. Kavimler ve kabileler halinde yaratılmamızın, dillerimizin ve renklerimizimizin farklı farklı oluşunun hikmetini kavramaya çalışalım. Bütün insanları Hz. Âdem’in çocukları olarak görelim. Herkesi hilkatte eş dinde kardeş kabul edelim.

Hutbemi, başta okuduğum ayet-i kerime ve hadis-i şerifin mealleriyle bitirmek istiyorum.

“Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışasınız diye sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O’na karşı gelmekten en çok sakımanızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır.”⁸

“İrkçılığa çağıran bizden değildir. İrkçılık davası uğruna savaşı bizden değildir. İrkçılık davası uğruna ölen de bizden değildir.”⁹

Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü

¹ Müslim, Eymân, 38

² Tirmizî, Kıraat, 10

³ Müslim, Birr ve sıla, 34

⁴ Mü’minûn, 23/101

⁵ İbn Hanbel, V, 411

⁶ Müslim, İmare, 57

⁷ Ebû Dâvud, Edeb, 111

⁸ Hucurat 49/13

⁹ Ebu Davud, Edeb 111-112

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَخِفاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى
وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
إِنَّ اللَّهَ يَرْفَعُ بِهَذَا الْكِتَابِ أَقْوَامًا وَيَضَعُ بِهِ الْآخَرِينَ

KUR'AN AYINDA KUR'AN'LA BULUŞALIM!

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Ey insanlar! İşte size Rabbinizden bir öğüt, kalplere bir şifa ve inananlar için yol gösterici bir rehber ve rahmet (olan Kur'an) geldi.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: “Şüphesiz Allah, Kur'an ile bazı toplulukları yüceltir, bazılarını da alçaltır.”²

Kardeşlerim!

Rabbimize sonsuz şükürler olsun ki, bizlere bir kez daha rahmet deryasından yudumlama fırsatını lütfetti. Bizi yine türlü hikmet ve nimetlerle dolu, bağışlanma ayı Ramazan'ın eşğine getirdi.

Önümüzdeki Çarşamba akşamı ilk teravih namazını kılacak ilk sahurun huzurunu yaşayacağız. Perşembe günü ilk orucumuzu tutacak ve ilk iftarımızı yapacağız.

Aziz Müminler!

Ramazan bize her yıl, derin ve hikmet yüklü mesajlarıyla gelir. Bu kutlu ay, her yönüyle varoluşumuzun ve hayatımızın gayesini, geleceğimize dair düşüncelerimizi, kısacası kulluğumuzu yeniden hatırlatır bizlere. Ramazan, sabrı, kendimizi hesaba çekmeyi, arzu ve isteklerimizi sınırlamayı öğretir. Zamanın kıymetini, sahip olduğumuz hayatın bir başlangıç ve bitişinin olduğunu belirtir. Ramazan, paylaşma ve dayanışmanın en güzel örneklerinin görüldüğü, kardeşlik, birlik ve beraberlik duygularının en yoğun hissedildiği zaman dilimidir.

Kardeşlerim!

Ramazanın müminlere en büyük hediyesi hayatı anlamlı kılan, güne ve yarına dair umutları diri tutmayı sağlayan Kur'an-ı Kerim'dir. Kur'an, müminin varlığını ve yokluğunu, hüznünü ve mutluluğunu ibadete dönüştüren kulluk kitabıdır. Kur'an, insanı küfür, şirk ve nifak gibi her türlü esaretten özgürlüğe taşımıştır. İnsana Rabbini, kendisini ve çevresini tanıtmıştır. Kur'an, insanı yüceltmek için gelmiştir. Allah nice millet ve toplumları Kerim Kitap'la aziz kılmıştır. Nice millet ve toplumlar da yaşam süreçlerinden Kelamullah'ı tecrit ettikleri için alçalmış ve zelil olmuşlardır.

Aziz Müminler!

Gönlündeki Kur'an aşkıyla milletimiz, Kur'an'ı öğrenme, öğretme, okuma ve yaşamaya her daim büyük

önem vermiştir. Geçmişten günümüze insanımız, Kur'an'ın şifa veren mesajlarıyla kalpleri buluşturmak için büyük bir çaba göstermiştir. “Sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğreteninizdir.”³ nebevi çağrısıyla Yüce Kitabımızın ufuklar açan anlam dünyasını özellikle çocuklar ve gençlere tanıtmak, her dem en başta gelen vazifelerden biri kabul edilmiştir.

Bizler, “Allahım! Arkamızdan hayır duada bulunacak nesiller yetiştirebilmeyi nasip eyle! Evlatlarımızın kalbinden İslam'ın, Kur'an'ın sevgisini eksik etme!” diye dua ederiz. Çünkü ağzı hayır dualı nesiller bizim günümüzdür, istikbalimizdir, dünyamızdır, ukbamızdır. Yavrularını iman, ahlak, erdem, doğruluk, dürüstlük gibi meziyetlerle tezyin etmek, arkalarından fatiha okuyacak nesiller yetiştirmek her mümin anne-babanın evladına karşı en önemli sorumluluğudur.

Kardeşlerim!

Geleceği görmek için gözün nura ihtiyacı vardır. Gözlerimizin nuru, kalplerimizin süruru olan çocuklarımıza en güzel eğitimi ve terbiyeyi vermemiz, Allah'ı, Kur'an'ı, peygamberi, ahireti doğru bir şekilde anlatmamız gerekir. Onların güzel yüreklerinde zaten var olan sevgi, saygı, adalet, merhamet, paylaşma gibi insani erdemleri daha da perçinlememiz gerekir. Unutmayalım ki, iyi yetişmiş bireyler, sadece bir toplum için değil, insanlık için en önemli zenginliktir. Çocuklarımızı iyi birer insan olarak yetiştirmesek toplum olarak geleceğimizi göremeyiz.

Kardeşlerim!

Evlatlarımızın, Kerim Kitabımız Kur'an ile, Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in örnek hayatı ile, cami, mihrap ve minber ile, ibadetlerle tanışıp buluşacakları çok güzel bir fırsat mevsimi başlıyor... Yaz Kur'an kurslarımız, “Kur'an Ayında Kur'an'la Buluşalım” çağrısıyla 22 Haziran'da başlayacak. Camilerimiz göz aydınlığı çocuklarımızla şenlenecek. Bu yıl da milyonları aşan evladımız, Allah'ın evleri camilerimizde Kerim Kitabımızı tanıyacak ve öğrenecek. Camilerimiz, yavrularımızın varlığıyla daha da bir anlam kazanacak.

Kardeşlerim!

Gelin, anne-babalar olarak yavrularımızı Kur'an ziyafetiyle buluşturalım. Zihin ve gönül dünyalarında Kur'an'a dair güzel hatıralar, hoş esintiler bırakalım. Onları her iki dünyada hayır ve güzelliklere götürecek kapıların ardına kadar açılmasına vesile olalım.

Hutbemi Rabbimizin Kur'an-ı Kerim'de bizlere öğrettiği bir dua ile bitirmek istiyorum:

“Rabbimiz! Eşlerimizi ve çocuklarımızı bize göz aydınlığı kıl ve bizi Allah'a karşı gelmekten sakınanlara önder eyle!”⁴

¹ Yûnus, 10/57.

² Mûlim, Müsafîrûn, 269.

³ Buhârî, Fedâilu'l-Kur'ân, 21

⁴ Furkân, 25/74.

فِيهِ إِذَا تَرَأَى
لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَى وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَئِكَ أَصْحَابُ
الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
مَنْ اسْتَعَاذَ بِاللَّهِ فَأَعْيَنُوهُ وَمَنْ سَأَلَ بِاللَّهِ فَأَعْطَوْهُ وَمَنْ دَعَاكُمْ فَأَجِيبُوهُ وَمَنْ
صَنَعَ إِلَيْكُمْ مَعْرُوفًا فَكَافَتْهُ...

VAKİT İYİLİK VAKTİ: BU RAMAZAN VE HER ZAMAN

Kıymetli Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerime de Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“İyilik edenleri iyilikle mükâfatlandırırız, kendilerine daha da fazlasını veriz. Onların yüzleri kararmayacak, onlar zillete de düşmeyeceklerdir. İşte onlar cennetliklerdir ve orada ebedî kalacaklardır.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“Allah için size sığınan kimseye sığınak olun. Allah için isteyen kimseye verin. Sizi davet edene icabet edin. Size bir iyilik yapana karşılığını verin. Eğer karşılık verecek bir şey bulamazsanız, -karşılığa bulduğunuza kanaat getirinceye kadar- ona dua edin.”**²

Kardeşlerim!

Bir gün Kutlu Nebi (s.a.s), **“Her Müslüman sadaka vermelidir”** buyurur. Sahabe, **“Sadaka verecek bir şey bulamayan ne yapmalı?”** diye sorar. Efendimiz, **“Çalışır, kazanır ve sadakasını verir.”** der. Bu kez çalışma imkanı bulamayanın ne yapması gerektiği sorulur. Allah Resûlü, **“Muhtaç ve mazluma yardım eder.”** karşılığını verir. Nihayet buna da imkanı olmayanın durumu sorulduğunda Peygamberimiz (s.a.s), şöyle cevap verir: **“Böyleleri iyilik yapsın, kendisini kötülükten alıkoysun. Çünkü bu da onun için bir sadakadır.”**³

Aziz Müminler!

Rahmet Peygamberi (s.a.s), bu sözleriyle, iyiliğin bitmez tükenmez çeşitlerine dikkatlerimizi çekmiştir. Ona göre Allah'ın rızasına ulaştıran her davranış bir iyiliktir. İyilik, her şeyden önce bu dünyaya iyiliği egemen kılmak için geldiğimizin farkında olmaktır. İyilik, dünyayı birbirimize cennet bahçesi yapmak için gayret etmektir.

Allah Resûlü, samimiyetle gönülden kopup gelen ve gönülleri fetheden her güzel işin iyilik olduğunu haber verir bizlere. Ona göre gerçek iyilik, sevincimizi, kederimizi, varlığımızı yokluğumuzu paylaşabilmektir. Canlı-cansız bütün mahlukata merhametle davranmaktır. İyilik mazluma adalet, mağdura çare, masuma ümit, kimsesize kimse olmaktır. İyilik, darda kalana yardım elini uzatmak, yetimin başını şefkatle okşamaktır. İyilik, bazen yolunu şaşırana yol göstermek, yoldaki zararlı şeyleri gidermektir. Bazen iyilik, kardeşimizin yüzüne tebessümle bakmak, dargınları barıştırmaktır. Kimi zaman ise iyilik, kardeşlerimiz için Rabbimize arz ettiğimiz en içten yakarışlarda buluşmaktır.

Değerli Kardeşlerim!

Bugün, rahmet ayı Ramazan'ın ikinci günündeyiz. Ramazan, bizlere her yıl yeni bir can, yeni bir ruh olarak gelir. Bizleri eğiten bir mektep olur Ramazan. Bu mektep, rahmet, mağfiret, arınma, takva mektebidir. Ramazan mektebinde iyilik, hayır, cömertlik, diğerkâmlık vardır. Bu mektepte dünyanın neresinde olursa olsun insanlara yardım eli uzatma, birileri açken tok yatmama vardır. Bu mektepte insanlığın huzur ve mutluluğu, Müslümanların birlik ve dirliği için elimizdeki nimetleri paylaşma vardır; sınır ve mesafeleri yok eden gönül köprüleri kurma vardır. Ramazan mektebinde İslam'ın rahmet yüklü adaletini, bilgi ve hikmetle bütünleşmiş ahlakını, ihlasla yoğrulmuş iyiliğini bütün insanlığa takdim etme vardır. Bu mektebe layıkıyla talip olanlar arınmış bir ruh, bütün esaretlerden kurtulmuş özgür bir zihin ve erdemle müzeyyen bir gönül dünyası ile bayrama kavuşurlar.

Bu yüce değerleri bize tekrar tekrar hatırlatan Ramazan, iyilikler, güzellikler ayıdır. Bizler, her yıl Ramazanda iyiliğe dair çok şey öğrenir, çok şey yaşarız. Ramazan, iyiliğin kişinin kendisine, Rabbine, ailesine, yoksullara, kimsesizlere, mültecilere, yetimlere, yaşlılara, velhasıl bütün mahlukata yapılacağını öğretir bizlere.

Kardeşlerim!

Üzülerek belirtmek gerekir ki günümüzde dünyanın önemli bir bölümü açlık, sefalet ve korku içinde temel ihtiyaçlarını karşılamamanın mücadelesini veriyor. İyiliğin, fedakârlığın, paylaşmanın neredeyse unutulmaya yüz tuttuğu, savaşların, işgallerin, sömürgeciliğin, şiddet ve katliamların had safhaya çıktığı bir yerkürede yaşıyoruz. Ve bizler biliyoruz ki, iyiliğe muhtaç, iyiliği arayan, iyilik için çırpınan insanlara ulaşmak, onları iyilikle buluşturmak, inananlar olarak her birimizin görev ve sorumluluğudur.

Zamana tanıklık eden ve “Ben Müslümanım” diyen herkes, iyiliğin yeniden gönül coğrafyamızda ve bütün dünyada hakim kılınması için seferber olmalıdır. Her bir mümin, kendinden ve yakın çevresinden başlamak üzere her işinde hayra anahtar, şerre kilit olmayı ilke edinmelidir.

Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız, her Ramazan ayında insanı insan yapan bir değeri gündeme taşımaktadır. Böylece, konuya dair toplumsal bir bilinç oluşturmaya ve dikkatleri bu hususa yoğunlaştırmaya çalışmaktadır. Bu yıl Ramazan ayında, **“Vakit İyilik Vakti, Bu Ramazan ve Her Zaman”** mesajıyla “iyilik” teması ele alınacaktır. Zira iyilik, sadece ülkemizin değil, bütün dünyanın ihtiyaç duyduğu, özlemini çektiği bir değerdir.

Bu duygu ve düşüncelerle Ramazan'ın milletimize, gönül coğrafyamıza ve acılar içerisinde kıvranan âlem-i İslam'a huzur, barış, adalet ve merhamet getirmesini Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum.

¹ Yûnus, 10/26.

² Ebû Dâvûd, Zekât, 38.

³ Buhârî, Zekât, 30; Müslim, Zekât, 55.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ

الصَّابِرِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحِيهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ

تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى.

TEVHİD İLE GELEN VAHDET

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Allah’a ve Rasûlü’ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra içinize bir korku düşer de heybet ve kuvvetiniz elden gider. Sabırlı olun! Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: “Müminler, birbirlerini sevmeye, birbirlerine merhamet ve şefkat göstermeye, tıpkı bir organı rahatsızlandığında diğer organları da uykusuzluk ve yüksek ateşle bu acıyı paylaşan bir bedene benzer.”²

Aziz Kardeşlerim!

Mekke’de Peygamberimiz (s.a.s)’in tebliğ ve irşadıyla başlayan İslam, başlangıçta sayıları onlarla, yüzlerle ifade edilen müminlerden oluşmaktaydı. Efendimiz (s.a.s), Mekke’li müşriklerin zulüm ve baskıları sebebiyle Medine’ye hicret etti. Medine’de çok kısa bir sürede müminlerin sayısı yüzbinlere ulaştı. Böylelikle Rahmet peygamberi puta tapan şirk toplumundan bir olan Allah’a iman eden bir vahdet toplumu inşa etti. Allah Resulü, bir lider, bir aile reisi, bir komşu, bir dost olarak Medine’nin bütün müminlerini, bütün sokaklarını vahyin manevi havasıyla müzeyyen kıldı. Öyle ki artık Medine Mescidi, uhuvvet, diğerkâmlık, ilim ve irfan membaı olmuştu. Gönüller, muhabbet ve samimiyetle yoğrulmuştu. Kutlu Nebi, Yesrib’ten yepyeni bir medeniyet inşa etmişti.

Tarihe ve insanlığa yön veren bu medeniyetin nüvesi doğruluk, dürüstlük, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma gibi bugün büyük ölçüde yoksunluğunu çektiğimiz değerlerdi. İlk dönem müminlerini güçlü kılan da işte bu erdemlerdi. Onların bu özverisi, fedakârlığı, Yüce Rabbimizin övgüsüne mazhar oldu. Rabbimiz, onları imanı gönüllerine yerleştirmiş kişiler olarak tanımladı.³ Onların bu meziyet ve erdem yüklü örnekliğiyle çok kısa sürede Bağdat, Şam, Kahire, Endülüs, Buhara, İstanbul medeniyetler Medinesi oldu.

Kardeşlerim!

Asırlardır dillerimiz Ebu’ d-Derdâ ile Selmân-i Fârisi, Ebû Zer ile Bilâl-i Habeşî arasındaki destansı kardeşliği iftiharla telaffuz etmektedir. Kerim Kitabımızda ve Efendimizin hadislerinde Ensar-Muhacir kardeşliğinden

övgüyle söz edilmektedir. Ancak, bu örnek ve övgüler sadece dillerde bir hatıra, gelişi güzel okunan bir sirret, ruhunu kaybetmiş bir adet ve gelenek olarak kalmamalıdır. Saadet asrını, ashabı övgüye layık kılan ahlakî ve insanî değerler, bugünün Müslüman toplumlarının da vazgeçilmezi olmalıdır.

Bugün gönül coğrafyamız, içler acısı bir durumdadır. Bu durum, sınır tanımadan iman kardeşliğimizi ve onun bize yüklemiş olduğu sorumlulukları, duygularımızın yoğunluk kazandığı mübarek Ramazan ayında bir kez daha tefekkür etmemizi gerektirmektedir. Üzülen belirmek gerekir ki milyonlarca kardeşimiz, bu kutlu ayın manevi atmosferini gereği gibi teneffüs edememektedir. İslam dünyasının önemli bir kısmı ne yazık ki, cehalet, fitne fesat ve tefrika girdabına kapılmış durumdadır. Cehalet üzerine inşa edilen taassup ve bağnazlıklar kutsanmakta, heva ve hevesler ön plana çıkarılmaktadır. Bu durum Müslümanları dünya sahnesinde söz sahibi yapan ümmet bilincinden uzaklaştırmaktadır. Müslümanlar olarak huzur ve mutluluğumuzun önündeki en büyük engel, kardeşliğimizin önüne konulan engellerdir. Gönülleri bir kardeşler olması gerekenler, bugün gönüllerle birlikte istikbale dair ümitleri de yıkmaktadır.

Kardeşlerim!

Tüm bu olumsuzluklara rağmen asr-ı saadetin insanı yücelten, asırları aşan nadide örneklerini yeniden insanlığa takdim etmek asla imkansız değildir. Bizler, Peygamberimiz (s.a.s)’in gösterdiği ümmet şuurunu yeniden diriltebiliriz. Bizler, tarihe yön veren o muazzam medeniyeti yeniden kurabiliriz. Bunun için öncelikle İslam’ı, Kur’an’ı ve İslam Peygamberini hakkıyla anlamalı, örnek almalı ve temsil etmeliyiz. Bilgi, iman, ibadet ve ahlak dengesini iyi kuralmalıyız. Yeryüzünde iyiliği, erdemi, adaleti egemen kılmak için gayret göstermeliyiz. Muhammedü’l-Emin’in gönülleri fetheden emin vasfı ile donanarak yeryüzünü selam ve eman yurdu kılmak için çaba sarf etmeliyiz. Heva ve hevesi değil, İslam’ın değişmeyen hak ve hakikat ölçülerini esas almalıyız. Tefrika, ayrılık ve gayrılık için değil, imandan gelen birlik ve dirlik için çalışmalıyız. Mezhep, meşrep, ırk, bölge ve coğrafya farklarını değil, sadece ve sadece Efendimiz (s.a.s)’in Ensar ve Muhacir arasında tesis ettiği “ben” i “biz” “biz” i “bir” yapan İslam kardeşliğini ön plana çıkarmalıyız.

Aziz Kardeşlerim!

İdrak ettiğimiz Ramazan-ı şerif, aynı zamanda bizlere ümmet olma bilincimizi yeniden hatırlatır. Geliniz hep birlikte şu mübarek Ramazan gününde, şu mübarek Cuma vaktinde Rabbimize şöyle yalvaralım.

Ey Rabbimiz! “Müminler ancak kardeşlerdir” ilahi fermanınca bizleri zihinleri bir, yürekleri bir, gayeleri bir, sevgileri ve hüznüleri bir kardeşler eyle!

Rabbimiz! Birbirimize karşı rahmet, merhamet, şefkat ve muhabbetle muamele etmeyi nasip eyle!

Allahım! Bizleri, bütün insanlığın özlemi olan barış ve huzur ortamını tesis edenlerden eyle!

¹ Enfâl, 8/46.

² Müslim, Birr ve Sıla, 66.

³ Haşr, 59/9.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى (6) وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى (7) وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَى

(8) فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ (9)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ قَبِضَ يَتِيمًا بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ إِلَى طَعَامِهِ وَشَرَابِهِ أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ الْبَتَّةَ

إِلَّا أَنْ يَمْعَلَ ذَنْبًا لَا يُغْفَرُ لَهُ

CENNET KAPILARININ ANAHTARI: YETİMLER

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s)'in amcası Ebû Tâlib'in oğlu Cafer (r.a), Mûte Şavaşı'nda düşmanla kahramanca çarpışarak şehit düşmüştü. Bu kutlu sahabi, ardında üç yetim bırakmıştı. Allah Resûlü (s.a.s), "kardeşim" dediği Cafer'in derin bir hüznün çökmüş evine geldi. Kendisi de bir yetim olan Kutlu Nebi, ailenin yürek burkan haline dayanamadı. Bir anneyi, bir babayı, bir eşi, bir dostu kaybetmek, artık onun hatıralarıyla yaşamak kolay mıydı? Ancak, hayat bir imtihandı ve imtihan geride kalanlar için hala devam ediyordu. Resulullah (s.a.s), **"Bugünden sonra kardeşime ağlamak yok."** diye söze başladı ve **"Getirin bana kardeşimin çocuklarını."** dedi. Cafer'in yetimleri, tıpkı annelerini kaybetmiş kuş yavruları gibi Efendimizin karşısına dizildiler.¹ Allah Resûlü, onları öpüp kokladı, bağrına bastı, başlarını okşadı, teselli etti; ömrü boyunca Cafer'in yetimlerine kol kanat gerdi ve onlar için her fırsatta dua etti.² Çünkü yetimlerin halini anlayabilecek, yüreklerini okuyabilecek yegâne şahıstı Allah Resûlü.

Kardeşlerim!

Sadece Cafer'in evlatları değildi Rahmet Elçisi'nin tükenmez şefkatinden nasiplenmiş yetimler. Enes, Beşir, Sehl ve Süheyl, Ebû Ümamenin yetimleri ve daha birçokları. Onlar, belki hayatın yükünü sırtlayan minik bedenli yetimlerdi. Ancak, onların her biri Resulullah'ın baba sıcaklığını, Hz. Aişe'nin anne şefkatini hissettiler.

Peygamberimiz, şefkatle yetimin başını okşayan kimseye, elinin değdiği saçlar sayısınca sevap yazılacağını belirtti;³ yetime kol kanat geren de cennette kendisiyle yan yana olacağını müjdeledi.⁴ Bu bilinçle Efendimiz (s.a.s), her daim yetimlerin üzerine titredi.

Çünkü **"Rabbini seni yetim bulup barındırmadı mı?"**⁵ diyerek ona önce yetimliğini hatırlattı Alemlerin Rabbi; ardından **"Sakın yetime kötü davranma!"** buyurdu. Rabbimiz, yetime sahip çıkmayı kullukta eşiği olarak nitelendirdi. Yetimin hakkını gasp edip malına el uzatanların da aslında karınlarını ateşle doldurduklarını bildirdi.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yetimler, önceliklidir. Çünkü onlar, bizlere Allah'ın birer emanetidir. Bu çocukların bazıları şehit çocuklarıdır, bazıları annesini ya da babasını hastalığa, kazaya kurban vermiştir. Kimileri de daha çocukluklarını yaşayamadan şehirleri yıktığı kadar ruhları ve yarınları da yıkan savaşın

soğuk yüzüyle karşılaşmıştır. Yerlerinden, yurtlarından, aile sıcaklığından mahrum kalmışlardır. Anneleri, babaları artık yanlarında değildir... Onlar himaye edilmeyi herkesten çok hak ederler. Onlar Efendimizin yanındaki Enes olmayı arzularlar. Onlar, tıpkı yetim kalan Beşir gibi Allah Resûlü'nden müjde almayı umut ederler.

Yetimler, belki merhametten yoksun bir evde, belki bir yetiştirme yurdunda, belki de bir sokak başında kendilerine uzanacak bir şefkat, bir merhamet eli beklerler. Kendilerini hayata bağlayacak, yarına dair ümitlerini diri tutacak bir ışık gözlerler. Onlar, hepimizin yetimleridir. Her birimiz onlardan sorumluyuz. Kendilerine sahip çıkıp, yüklerini hafifletmekle mükellefiz. Onların, kendileriyle barışık, dinine, milletine ve bütün insanlığa faydalı bireyler olarak yetişmeleri konusunda her birimize düşen görevler var. Hemen yanı başımızda zararlı alışkanlıkların pençesine tutulmuş her bir yetim, kimsesiz, yalnız ve garibin içler acısı hali hepimizin derdi olmalıdır.

Kardeşlerim!

Mübarek Ramazan ayının ortasında bulunuyoruz. Bu günler, Rabbimizin mağfiretinin üzerimize sağanak sağanak yağdığı günlerdir. Böylesi bir zamanda teslimiyetimizle, ibadetlerimizle, iyiliklerimizle Allah'ın mağfiretine nail olmanın yollarını aramalıyız. Oruçlarımızı günahlara kalkan, imsakimizi kötülöklere kilit, iftarımızı güzelliklere anahtar yapabilmeliyiz. Yaşadığımız her dem evlerden evlere, gönüllerden gönüllere iyilik taşımak için seferber olmalıyız.

Aziz Müminler!

Unutulmamalıdır ki, iyilik sadece bir fakirin eline üç beş kuruş para sıkıştırmak değildir. İyilik aynı zamanda yalnızca arkadaş, yorguna dayanak, garibe sığınak, muhtaca imdat olmaktır. Hiçbir çocuk sokakta kalmamasın, hiçbir yetim himayesiz kalmamasın, hiçbir mülteci, muhacir aç açık kalmamasın diyerek başkaları için koşturabilmektir iyilik. "Kardeşimi ne kadar düşünürsem, kendime o kadar iyilik etmiş olurum" bilinciyle dünyayı birbirimize yaşanılır kılmaktır iyilik.

Öyleyse geliniz kardeşlerim, hep birlikte bu kutlu ayda sahipsiz olmadıklarını hissettirmek için yetim, kimsesiz, himayesiz, yuvasız yavrularımıza gönüllerimizi, ellerimizi ve sofralarımızı açalım. Gelin bu Ramazan ve her zaman tüm muhacir kardeşlerimizle, mazlumlarla, mağdurlarla, yalnızlarla iftarlarımızı paylaşalım.

Sözlerimi Resûlullah Efendimiz (s.a.s)'in şu hadisi ile bitirmek istiyorum: **"Kim, Müslümanlar arasında bir yetimi yiyecek ve içeceğini üstlenecek şekilde sahiplenirse Allah onu mutlaka cennete koyacaktır. Ancak affedilmeyecek bir günah işlemiş ise o başka."**⁶

¹ Nesâî, Zinet, 57.

² İbn Hanbel, I, 205.

³ İbn Hanbel, V, 250.

⁴ Buhârî, Talâk, 25.

⁵ Duhâ, 93/6.

⁶ Tirmizî, Birr ve Sıla, 14.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ (1) وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ (2) لَيْلَةُ الْقَدْرِ
خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ (3) تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ (4)
سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ (5)
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
إِنَّ هَذَا الشَّهْرَ قَدْ حَصَرْتُمْ وَفِيهِ لَيْلَةُ خَيْرٍ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ مَنْ حُرِمَهَا فَقَدْ
حُرِمَ الْخَيْرَ كُلَّهُ وَلَا يُحْرَمُ خَيْرَهَا إِلَّا مَحْرُومٌ.

KADİR GECESİ, KADİR BİLENLER İÇİNDİR Kıymetli Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Şüphesiz, biz Kur’an’ı Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Cebrail o gecede, Rablerinin izniyle her türlü iş için iner de iner. O gece, tan yerinin ağarmasına kadar bir esenliktir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “... Ramazan ayında öyle bir gece vardır ki, bin aydan daha hayırlıdır. Bu gecenin hayrından mahrum kalan, bin ayın hayrından mahrum kalmış gibidir.”²

Aziz Müminler!

Günler ayları, aylar yılları kovalıyor ve Rabbimizin bir emaneti olan hayat nimeti hızla tükeniyor. Bundan kısa bir süre önce rahmet ayı Ramazana ulaşmanın sevinç, huzur ve mutluluğunu hep birlikte yaşadık. Ancak yine veda vakti yaklaştı. Bir ay bereketi ve mağfiretiyle evlerimize ve gönüllerimize konuk olan Ramazan bize veda ediyor. Belki de bir daha vuslatı olmayacak bu ayrılığın hüznü yüreklerimizi kapladı. Ayrılmadan önce, kıymetini bilenlere Kadir gecesini takdim ediyor kutlu Ramazan.

Önümüzdeki Pazartesi Salıya bağlayan gece Kadir Gecesini idrak edeceğiz. Kadir Gecesi, ömre bedel bir gecedir. Çünkü bu gece, Kur’an gecesidir. Kerim Kitabımız, Peygamberimiz (s.a.s)’e Ramazanın kalbi olan bu gecede inmeye başlamıştır. O Kur’an ki, cahiliyenin zilletine gömülmüş zihinlere Rabbini bildirmeye gelmiştir. Varoluş amacından kopmuş, nereden gelip nereye gittiğini unutmuş insanlığa unuttuklarını hatırlatmak için gelmiştir. İşte Kadir Gecesi vesilesiyle Rabbimiz, ancak Kur’an’ın kadrini bildiğimiz oranda kadir gecelerini ihya etmiş olacağımızı bize her yıl tekrar tekrar hatırlatıyor.

Kardeşlerim!

Bu gecenin kadrini bilebilmek için evvela, Allah’ın lütfu olarak gelmiş Kur’an’a yüreğimizi sonuna kadar açmamız gerekmektedir. Dünya hengâmesinde zaman zaman bunalan ruhlarımızı, paslanan gönül aynalarımızı âyet âyet, sûre sûre ilahi sözün nuruyla aydınlatmamız gerekmektedir. Varlığımızı onunla anlamlandırmamız ve kul olarak yaşantımızı onunla inşa etmemiz gerekmektedir. İnsana erdemli bir hayat, toplumlara ise saadet medeniyeti

takdim eden bu rahmet yüklü kitapla olan bağımızı kuvvetlendirmemiz gerekmektedir. Ancak bu sayede, bin aydan daha hayırlı gecenin kıymetini idrak edebilir, Kerim Kitabımızla ömrümüze bereket katabiliriz. Kur’an’la irtibatımız ölçüsünde değer kazanır ya da değer kaybederiz. Kur’an’a değer verdiğimiz ölçüde gönül dünyamızı mamur ve mesut eder, dünyamızı da barış ve esenlik yurduna çevirebiliriz.

Kardeşlerim!

Kadir Gecesini değerli ve anlamlı kılan Yüce Kur’an, her âyeti üzerinde tefekkür ve tezekkür edilmek ve bizzat yaşanmak için gönderilmiştir. O, insana kendini, dünyasını, ahiretini tanıtan bir hayat kitabı ve rehberidir. O, insana asla eğrilik bulunmayan dosdoğru bir yol ve istikamet çizer. Onun sahifelerini açan, onda kendini bulur; Rabbini bulur; saygı ve sevgiyi, sadakat ve muhabbeti bulur. O, hayra anahtar, şerre kilit ilahi bir kitaptır. Bu kitaba gönül veren, tevhide sadakatiyle İbrahim Halilulah olur; türlü çilelere karşı sabrıyla Eyüp olur; türlü tuzaklara karşı iffet ve hayasıyla Yusuf olur; türlü fırkat ve musibetlere karşı metanetiyle Yakup olur.

Değerli Kardeşlerim!

Ne yazık ki bugün, doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle insanlık bir onur ve haysiyet sınavı vermektedir. Dünyanın dört bir yanında mazlum kanı dökülmekte; küçücük çocuklar acımasızca katledilmekte; analar, elleri sinesinde gözyaşı dökmekte; kardeş, gözünü kırpmadan kardeşini öldürmektedir. Bu durum, “Bir insanı yaşatmak bütün insanlığı yaşatmak gibidir.” ilahi mesajıyla insanla buluşan Kerim Kitabımızın hak, adalet, insaf, şefkat ve merhamet çağrılarına ne kadar da muhtaç olduğumuzu göstermektedir.

Kardeşlerim!

Geliniz, Kur’an’a iman eden müminler olarak Kadir Gecesi vesilesiyle Kur’an’la yeniden yüzleşelim. Yaşam süreçlerimizi Kur’an ufkundan bir daha gözden geçirelim. Biz, Kur’an’da ne kadar varız; Kur’an, bizde ne kadar var? Âlemlere Rahmet Peygamberimiz (s.a.s), Kur’an’dan kendisinde hiçbir esinti, hiçbir iz bulunmayan kimseyi harabe bir eve benzetmektedir.³ Nasıl ki harabe eve kimse talip değilse, hengâmelerle tahrip edilmiş, insaf ve vicdanını kaybetmiş gönle de kimse talip olmaz.

Aziz Kardeşlerim!

Bu duygu ve düşüncelerle başta ülkemiz ve gönül coğrafyamız olmak üzere bütün İslam âleminin mübarek Kadir Gecesini en kalbi duygularla tebrik ediyorum. Kadir Gecesinin feyz ve bereketinden hepimizin nasiplenmesini, topyekûn insanlığın ve bilhassa İslam dünyasının geçmekte olduğu zorlu süreçten bir an evvel kurtulmasını Cenab-ı Hak’tan niyaz ediyorum.

Hutbemi, Efendimiz (s.a.s)’in Hz. Aişe validemize Kadir Gecesinde yapmasını tavsiye ettiği şu dua ile bitirmek istiyorum: “Allah’ım! Sen affedicisin, affetmeyi seversin. Beni de affet!”⁴

¹ Kadir, 97/1-5.

² İbn Mâce, Sıyâm, 2.

³ Tirmizî, Fedâilü’l-Kur’an, 18.

⁴ Tirmizî, Daavât, 84.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ

أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبَيْتَانِ، يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا.

RAMAZAN BAYRAMI

Kıymetli Kardeşlerim!

Bayramımız mübarek olsun. Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “**Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an'a) sımsıkı sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın...**”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s), “**Müminlerin birbirlerine olan bağlılığı, birbirine yaslanarak inşa edilmiş bir binanın duvarları gibidir.**”² buyurarak aramızda bulunması gereken birlik ve beraberlik, muhabbet ve kardeşlik, dayanışma ve paylaşma duygularına veciz bir şekilde işaret ediyor.

Aziz Kardeşlerim!

Nice günlerden, nice sahurlardan, nice iftarlardan sonra bizleri bu bayrama ulaştıran Rabbimize sonsuz hamdü senalar olsun!

Şu anda yüreklerimizde sıcaklığını duyduğumuz o sevinç tanık olsun ki, hep birlikte hak ettik bu bayramı. Şu anda birbirimizin yüzünde okuduğunuz barış ve esenlik tanık olsun ki, hak ettik bu bayramı. Sabrettik ve zafere eriştik. Sabrımız, zaferimiz, bayramımız mübarek olsun.

Kardeşlerim!

Bugün, İslam şeâri olan bayram günüdür. Bugün, ümmet olma bilincimizin tazelandığı müstesna bir gündür. Zamanın başka zaman, mekanın başka mekan olduğu, mahzun gönüllerin huzur ve neşe bulduğu mukaddes bir gündür bugün.

Bugün, imanda sebat eden müminlerin, elinden ve dilinden emin olunan Müslümanların, barışın, esenliğin yani İslam'ın bayramıdır. Tevhid sancağı altında toplananların, oruçlarını kendilerine kalkan yapanların, aynı şuurla Rablerinin huzurunda saf tutanların bayramıdır bugün.

Bugün, yeryüzünü ifsat edenlerin değil, ıslah edenlerin, salaha ve felaha erenlerin bayramıdır. Cana kıyanların, kan akıtanların ve korku salanların değil, hayat ve huzur verenlerin bayramıdır bugün. Bugün, yoksula, yetime, kimsesize, çaresize, güçsüze, garibe, mülteci kardeşlerimize karşı sorumluluk hissetmenin, imkânımız yoksa bile tebessüm etmenin bayramıdır. Namazımızla, orucumuzla, sadakalarımızla, zekât ve fitrelerimizle yüceltiğimiz gündür bugün. Başkalarını yok ederek var olanlara karşı hak ve hakikate, adalet ve fazilete çağırınların bayramıdır bugün.

Bugün, her türlü fitne ve tefrikanın karşısında duranların, imanda birleşip kaynaşanların, kardeş olanların bayramıdır. Bugün, huzur ve neşeyi gönüllerden gönüllere,

evlerden evlere, şehirlerden şehirlere, ülkelerden ülkelere yayanların bayramıdır.

Aziz Müminler!

Bu bayram, varlık sebebimiz olan anne-babalarımızı, hayatın çilesini birlikte omuzladığımız eşlerimizi, evlerimizin canlı bayramları olan çocuklarımızı sevindirme vaktidir. Bu bayram, aile büyüklerimize, akrabalarımıza, komşularımıza, arkadaş ve dostlarımıza hürmet ve muhabbetlerimizi takdim etme vesilesidir.

Sadece sevinçleri değil, hüznüleri de paylaşmaktır bayram. Yaralı gönülleri, bitap düşmüş yürekleri onarmanın adıdır bayram. Nihayet, yüreklerin en ağır yükü olan küskünlüklere son vermenin tam da zamanıdır bayram.

Aziz Müminler!

Bizler inanıyoruz ki, bayramlar, İslam âlemi için tekrar tekrar dirilişin muştusu ve habercisidir. Bizler biliyoruz ki, bugün bu bayram vaktinde üzerimize sağanak sağanak yağan rahmet yağmurları, tüm müminlerin ümitlerini yeniden yeşertmektedir. İnaniyoruz ki her gelen bayram, masumlara, mağdurlara, mazlumlara, muhtaçlara, kimsesizlere, boynu bükük gariplere gerçek bayramın daha da yaklaştığını müjdelemektedir. Yine inanıyoruz ki bayramlarımız, aç bırakarak doyanların, sömürerek alanların, güçsüzlere dünyayı dar, vatanını mezar edenlerin, zalimlerin yüreklerine büyük bir mağlubiyet ve hüsrânın korkusunu yaymaktadır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bugün bizden bayram neşesi bekleyenlere beklediklerini ikram etmeliyiz. Bayramın sevincini, neşesini dua, tekbir, salat ve selamlarla önce kendi içimizde hissetmeli, sonra da kardeşlerimize hissettirmeliyiz.

Şunu da asla unutmamalıyız kardeşlerim: Biz, insanlığın ümidiziz. Bayramı kendi adımıza değil, kardeşlerimiz adına, insanlık adına yaşayalım. Bayramımız yeni bayramlar doğursun. Sevincimiz yeni sevinçlerin başlangıcı, huzurumuz nice huzursuzlukların çaresi olsun. Mutluluğumuz dünyanın dört bir yanındaki acılara teselliler sunsun.

Kardeşlerim!

Gelin bugün, aynı iftar sofrasında sevindiğimiz gibi, aynı kiblede buluştuğumuz gibi, aynı Peygambere ümmet olduğumuz gibi, aynı Kitab'a inandığımız gibi kardeş olalım. Öylesine kenetlenelim ki birbirimize, bizi bize düşürmek isteyenlerin ümitlerini ebediyen kiralım; ayağımıza dolanan bütün tuzakları hep birlikte bozalım. Öylesine kuvvetli bağlansın ki gönüllerimiz, her anımız bayram olsun. Bu birlikteliğimiz, muhabbetimiz, kardeşliğimiz cennet bahçelerine uzansın.

Aziz Kardeşlerim!

Bu duygu ve düşüncelerle, ülkemizin, gönül coğrafyamızın, yurt dışındaki millet varlığımızın ve İslâm âleminin mübarek Ramazan bayramlarını en kalbi duygularıyla kutluyorum. Bayramın, ülkemiz, âlem-i İslâm ve tüm insanlık için hayırlara vesile olmasını Yüce Rabbimden niyaz ediyorum. Bayramımız mübarek olsun.

¹ Âl-i İmrân, 3/103.

² Buhârî, Salât, 88; Müslim, Birr ve Sıla, 65.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

وَاَعْلَمُوا أَنَّ أَحَبَّ الْعَمَلِ إِلَى اللَّهِ آذَوْمُهُ وَإِنْ قَلَّ

RAMAZAN MEKTEBİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Kıymetli Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s), şöyle buyuruyor: “**Biliniz ki, Allah katında amellerin en makbulü, az da olsa devamlı olanıdır.**”²

Bugün bir bayramımızı daha kutlamak için ikinci kez bu ulu mabette toplanmış aziz kardeşlerim!

Bayramınız mübarek olsun, Cumanız mübarek olsun. Ebedi bayramlarımızın müjdecisi olan bu bayramlardan Rabbim bizleri mahrum bırakmasın.

Kardeşlerim!

Bundan bir ay önce hep birlikte Ramazan mektebine kayıt yaptırıldık. Bir ay boyunca bu okulda hep birlikte çok güzel bir eğitim aldık. Bu mektebin huzur ve bereket dolu sahuralarını, bizleri yücelten sevinç dolu iftarlarını doyasıya yaşadık. Sadece bedenlerimizi değil, gönüllerimizi rahatlatan teravihlere her akşam ayrı bir heyecanla koştuk. Ramazan boyunca Kerim kitabımızla yeniden buluştuk. Mukabelemizle Kur’an aşkımızı ve şuurumuzu pekiştirdik. Hira’ya yürüyen Muhammedü’l-Emin (s.a.s)’in derdiyle dertlendik. Vahyin muhatabı Resul-i Ekrem Efendimiz (s.a.s)’e adeta yoldaş olduk.

Fıtır sadakamızla, zekât ve infakımızla kazancımızı, zihnimizi, kalbimizi, dilimizi arındırdık. İbadetlerimizle, hayır ve hasenatımızla Rabbimize yakınlaşmaya çalıştık.

Aziz Müminler!

Ramazan mektebinde bir irade eğitiminden geçtik. Bu mektep, kötü alışkanlıkları terk edip güzel hasletler kazanmak için bir fırsat sundu bizlere. Türlü hengâmelerle kirlenen zihinlerimiz bu mektepte yeniden arındı. Türlü arzular peşinde bitap düşen nefislerimiz yeniden duruldu. Türlü meşgalelerle yorulan gönüllerimiz bu mektepte tekrar huzur buldu.

Ramazan mektebi, bir korunak oldu hepimize. Kavgalara, çirkinliklere, kötü sözlere, günah ve isyanlara karşı iç âlemimizi kapattık. Bu tür olumsuzluklara karşı sadece midemize değil aynı zamanda dilimize, elimize, gönlümüze bütün uzuvlarımıza iftarı olmayan bir oruç tutturduk. Dilimizin iftarı güzel sözlerimiz, gönlümüzün iftarı, güzel duygularımız oldu. Aklımızın iftarı, insanlığa huzur verecek bilgi ve düşünceler üretmek oldu. Elimizin iftarı hayırlı işlerimiz oldu. Gözümüzün iftarı, güzelliklere bakarak Yüce Rabbimizin kudret ve kuvvetini tefekkür etmek oldu.

Kardeşlerim!

Ramazan mektebi, bizler için bir sabır ve şükür eğitimine dönüştü. En uzun günlerde tuttuğumuz oruçlarımızla, sabrı öğrendik. Yeryüzünde açlık ve susuzluk çeken milyonların acısını, çilesini bir ay boyunca yüreğimizin derinliklerinde hissettik. Hissettikçe de elimizdeki nimetlere şükrettik. Bununla birlikte her bir nimetin emanet olduğunu, bir gün mutlaka geri alınacağını tekrar tekrar hatırladık.

Paylaşmayı, mutluluğun paylaştıkça çoğalacağını öğretti bizlere Ramazan mektebi. Birlik ve beraberliğin en nadide örneklerini gösterdi. İftar sofralarında hiç tanımadığımız kardeşlerimizle bir araya geldik, sevinçlerimize ortak olduk. “**Sevdiğiniz şeylerden Allah için vermedikçe iyiliğe erişemezsiniz.**”³ âyetinin anlamını daha iyi kavradık. Vakit iyilik vaktidir diyerek etrafımızdaki yetim ve kimsesizlere, ihtiyaç sahiplerine, gariplere, ülkemize sığınmış mültecilere gönüllerimizi ve ellerimizi açtık. Kutlu Nebi’nin “**Her iyilik bir sadakadır.**”⁴ müjdesi ile iyilik peşinde koşup ahiret yurduna hazırlık yaptık.

Kıymetli Kardeşlerim!

Ramazan mektebi, son günlerinde ömre bedel olan Kadir Gecesini hediye etti bizlere. Meleklerin esenlik, barış ve huzur mesajlarıyla üzerimize indiği Kadir Gecesinde bizler de namazlarımız, salat ve selamlarımız, zikir ve niyazlarımızla Rabbimiz katında kadrimizi artırmaya çalıştık. Bununla birlikte insanlığın yolunu aydınlatan son vahye mazhar olan bu gece Kur’an’la irtibatımız ölçüsünde değer kazanacağımızı, ya da değer kaybedeceğimizi bir kez daha hatırlattı hepimize.

Bütün bu güzelliklerle bizleri süsleyen Ramazan mektebi, nihayet bayramı bize takdim etti. Bir aylık eğitimin sonunda Rabbimizin bize olan bu büyük lütuf ve ikramına mazhar olduk. Şimdi sevinç zamanı; neşemizi, huzurumuzu birbirimizle paylaşma zamanı.

Ancak, hem yüreklerimizi burkup giden Ramazan hem de gönüllerimize neşe sunan bu bayram bizlere çok önemli bir mesaj veriyor. Bu kutlu günler, gerçek bayramlara ulaşmanın Ramazanda kazandığımız ulvi değerleri her daim koruyup bütün yaşam süreçlerimize yaymaktan geçtiğini bildiriyor. Böyle yaptığımız takdirde her günümüzün bir bayram olacağını, Ramazanın bizden hoşnut kalacağını haber veriyor.

Öyleyse Aziz Kardeşlerim!

Gelin, Ramazanın bize bıraktığı mirasa sahip çıkalım. Gelin, bütün hayatımızı Ramazan kılalım. Gelin bütün hayatımızı şerlere, haramlara, gayrı-ı meşru istek ve arzulara oruç kılalım. Gelin, on bir ay yolunu gözlediğimiz, özlediğimiz Ramazan da bizi özlesin. Bu bereketli misafir, tüm cömertliğiyle bir an önce yine gelsin, kapımızı çalsın, gönüllerimizi tekrar kuşatsın.

¹ Hicr, 15/99.

² Müslim, Sıfâtu’l Münâfıkın, 78.

³ Âl-i İmrân, 3/92.

⁴ Buhâri, Edeb, 33.

İLİ : GENEL
TARİHİ : 24.07.2015

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا
عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: "لَرَّوَالُ الدُّنْيَا
أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ قَتْلِ رَجُلٍ مُسْلِمٍ."

GÜN BİRLİK VE DİRLİK GÜNÜDÜR!

Muhterem Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Rabbimiz: “Kim, bir cana kıymamış ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış olan bir insanı öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibidir.” (Mâide, 5/32) buyuruyor.

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (sas): “Allah katında dünyanın yok olması, bir Müslümanın öldürülmesinden daha hafiftir.” (Tirmizî, Diyât, 7) buyuruyor.

Aziz müminler!

Ramazanın rahmet iklimi ve bayram sevincinin gölgesi henüz üzerimizdeyken millet olarak hepimizi üzen ve derinden yaralayan elem verici hadiseler yaşadık. Menfur saldırılarda pek çok masum kardeşimiz hayatını katbetti. Saldırılarda hayatlarını kaybeden vatandaşlarımıza Yüce Allah'tan rahmet, kederli ailelerine ve aziz milletimize başsağlığı, yaralı vatandaşlarımıza da acil şifalar diliyorum.

Aziz Kardeşlerim!

Bizler bir insanı yaşatmanın bütün insanlığa can vermek olduğunu bildiren, insanları yok etmekle değil, yaşatmakla mükellef kılan bir dinin müntesipleriyiz. Bizler, masum bir insanın canına kıymanın bütün insanlığı öldürmeye eşdeğer olduğunu duyuran İslam Peygamberi Hz. Muhammed (sas)’ın ümmetiyiz.

İnandığımız bütün değerler bize gösteriyor ki hiçbir dünyevi hırs, çıkar ve ideoloji, bir insanı yaşatmaktan daha değerli olamaz.

Değerli müminler!

Alemlerin rahmet kaynağı Efendimiz (s.a.s.), asabiyet ve cehaletin, bağnazlığın, kör taassubun zincirlerini kırarak; dilleri, renkleri, gelenek ve görenekleri farklı olmasına rağmen ‘iyilik ve takvada yardımlaşan’lardan bütün insanlığa örnek bir kardeşlik toplumu inşa etti.

Müslümanlar olarak, Allah Resülü’nden devraldığımız bu kardeşlik mirasını yüzyıllarca yaşattık. Asırlarca yeryüzünün muhtelif coğrafyalarında bu kardeşlik anlayışını diri tutarak bu günlere geldik. Dünyevi çıkarların, güç mücadelelerinin, Kutlu Nebi’nin, ardında bıraktığı bu

örnek toplumu zedelemesine fırsat tanımadık. Etnik, siyasi, mezhep ve meşrep farklılığı bir ayrılık ve fitne unsuru değil önemli bir zenginlik kaynağı oldu. Dün olduğu gibi bugün de nice mazlum, mağdur ve masum milletlerin, coğrafyaların ümidi olduk.

Kardeşlerim!

Yaşanan müessif hadiseler sebebiyle, kardeşlik duygularımızın ve gönüllerimizin onulmaz yaralar almasına izin vermemeliyiz. Yüzlerce yıldır gönülleri bir, zihinleri bir, gayeleri bir kardeşlerin arasına ayrılık-gayrılık tohumları atılmasına asla müsaade etmemeliyiz. Birbirine ülfet, muhabbet, samimiyet, ünsiyet beslemesi gereken gönüller, hırs, menfaat, bencillik, kin ve intikam ateşiyle kavrulmamalıdır. Yüreklerimizi dağlayacak, birlik ve dirliğimizi bozacak fitne ve fesat ateşleri körüklenmemelidir.

Kardeşlerim!

Küresel ölçekte fitne ve fesat amaçlı sergilenen büyük bir savaştan zaman zaman ülkemiz de etkilenmektedir. Asırlardır kardeş olmuş, komşu olmuş, dost olmuş, elleri birbirine kavuşmuş milletimiz birbirine düşürülmek istenmektedir. Buna karşılık bize düşen güzel yurdumuza fitne ve fesat tohumları ekmeye çalışan odaklara hiçbir zaman fırsat tanımamaktır. Bu büyük ve insafsız oyuna karşı her daim basiretli olmaktır. Firasetli davranmaktır. Gün, birbirimize kenetlenme günüdür. Gün, kardeşliğimizi perçinleme günüdür. Gün, birbirimizin gözyaşına ortak olma günüdür. Gün, vahşete ve teröre karşı uyanık olma günüdür. Gün dayanışma günüdür. Gün birlik günüdür. Gün dirlik günüdür. Milletimiz geçmişte olduğu gibi bugün de bütün bu badireleri sebatla, metanetle, sağduyu ile aşacaktır. Biliyor ve inanıyoruz ki tarih boyunca yaşattığımız yüce değerler etrafında kenetlendiğimiz müddetçe hiçbir güç birliğimizi dirliğimizi ve huzurumuzu bozamayacaktır. Daha güçlü ve huzurlu bir geleceğe bu birlik ve beraberliğimizle ulaşabileceğimizi asla unutmamalıyız.

Kardeşlerim!

İnsanlık ve toplum olarak geçirmekte olduğumuz şu zor günlerde hep beraber Rabbimize bütün gönlümüzle yönelerek ve el açarak diyoruz ki, “Rabbimiz bizleri İslâm’ı doğru anlayıp doğru yaşayanlardan eyle. Bizleri öldürenlerden değil, yaşatanlardan eyle, cana kıyanlardan değil, cana can katanlardan eyle. Bizleri birbirimize can yoldaşı eyle. Bizleri insanlığını unutanlardan değil, insanca yaşayanlardan eyle. Şu anda dünyanın çeşitli yerlerinde yaşama savaşı veren kardeşlerimize rahmetinle, nusretinle muamele eyle. Evlatlarını, yavrularını kaybeden, analara, babalara sabırlar ihsan eyle. Şu mübarek vaktin hürmetine dualarımızı kabul eyle.” Amin.

Hazırlayan: Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ
مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: اتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وَأَتِّعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ

تَمَحُّهَا وَخَالِ النَّاسَ بِخُلُقٍ حَسَنٍ

İNSAN: AKILLI VE SORUMLU VARLIK Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **Ey iman edenler! Kendi sorumluluklarınıza dikkat edin. Hidayet üzere olduğunuz müddetçe yanlış yola sapanlar size zarar veremez. Dönüşünüz Allah’adır ve yapmakta olduğunuz her şeyi Allah size bildirecektir.**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“Nerede olursan ol, Allah’a karşı gelmekten sakın. Şayet bir kötülük yaparsan onu affettirecek bir iyilik yap. İnsanlara da güzel ahlâkla davran!”**²

Kardeşlerim!

Varlık sebebimiz, her şeyden önce Hakkı tanımak, O’na tabi olmak ve yaratılış amacımıza uygun bir hayat sürmektir. Bu hayat Kur’an hayatıdır. Bu hayat, alemlere rahmet ve rehber olarak gönderilen Efendimiz’in (s.a.s) hayatıdır. Bu hayat, sırat-ı müstakim üzere yaşamını tanzim edenlerin hayatıdır. Günde beş vakit okuduğumuz Fatiha’da, Rabbimizden; bizlere hidayet vermesini ve bizleri dosdoğru yola ulaştırmasını niyaz ederek rükûlarımıza, secdelerimize, dualarımıza başlarız. Bu dosdoğru yol peygamberlerin, salihlerin, yoludur. Bu yolda ubudiyet, muhabbet, teslimiyet, sadakat ve samimiyet vardır. Bu yol, yolcusunu selamete, huzura ve felaha ulaştırır.

Bizler bu yola kelime-i şehadetle Rabbimizin varlığını ve birliğini, sonsuz kudretini, O’nun alemlere rahmet olarak gönderdiği kutlu elçisi Muhammed Mustafa’nın (s.a.s) peygamberliğini kabul ve ikrar ederek başladık. Bu, sıradan bir kabul ve ikrar değildi elbette. Bu şehadetle ağır bir sorumluluk üstlendik. Bu şehadet azığımız oldu. Dünya hayatında karşılaştığımız türlü hengamelerde, çıkmazlarda bu şehadetle ayakta kaldık. Bu şehadetle başıboş yaratılmadığımızı, sorumluluk sahibi mükerrer bir varlık olduğumuzu öğrendik. Öyleyse Rabbimize, kendimize ve bütün yaratılmışlara karşı sorumluluk bilinciyle hareket etmek asli görevimizdir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Mümin olarak Rabbimize karşı sorumluluğumuz, teslimiyet ve sadakat sahibi bir kul olmaktır. Her vesile ile Allah’ın rızasını aramaktır. O’na itaatsizlikten, ateşe düşmekten korkarcasına sakınmaktır. O’na, göndermiş olduğuna kitaba ve peygambere karşı samimi olmaktır.

Kendimize karşı sorumluluğumuz, Yüce Rabbimizin bize vermiş olduğu maddi ve manevi imkânları meşru

ölçüler çerçevesinde kullanmaktır. Allah’ın her birimize bahsettiği akıl ve bedeni, bilgi ve tecrübeyi, gücü ve kudreti insanlığın hayrı için seferber etmektir.

Ailemize, akrabamıza, kardeşlerimize karşı sorumluluğumuz onlara sevgi, insaf ve merhametle muamele etmektir. Yaptığımız iyiliğin, yardımın, fedakârlığın karşılığını yalnızca Allah’tan umarak yanlarında yer almaktır. Onların onur ve haysiyetlerini, hak ve hukuklarını korumaktır. Diğer insanlara karşı sorumluluğumuz ise, onlara adaletle davranmaktır. Allah’ın var ettiği bir değer olarak her insanın canına, malına, şeref ve onuruna hürmet göstermektir. Hayatın birlikte anlam kazandığını, dünyanın hepimize emanet olduğunu unutmamaktır.

Kardeşlerim!

İsraftan haksız kazanca, gıybetten iftiraya, yalandan dolandırıcılığa, hakaretten zulme; İslam’ın yasakladığı bütün davranışlar, günah olmanın yanında birer sorumsuzluk örneğidir. Hem Allah’ın hem de insanların hakkını ihlal etmektir. Müslüman, şerre alet olmamaya ve kötülükle anılmamaya dikkat eder. Çünkü Allah Rasülü’ne (s.a.s) göre Müslüman; insanların, elinden ve dilinden zarar görmedikleri kişidir. Mümin ise, insanların canları ve mallarını kendisine karşı güvende bildikleri kimsedir.³

Kardeşlerim!

Ne acıdır ki insanlık ailesinin ortak bahçesi olan dünyada bugün çiçekler solmuş, ekinler kavrulmuş, nehirler kurumuş bir haldedir. Kendisinden başka kimseye hayat hakkı tanımayanlar, mazlum ve masum canlara acımasızca kıymaktadır. İnsanca yaşamaya, hasret kalmış nice mağdurlar evinden, yurdundan hatta canından olmaktadır. Sorumsuzluğun sebep olduğu acının en derin örnekleri başta İslam dünyası olmak üzere, birçok bölgede yaşanmaktadır.

Değerli Müminler!

Bizler, hakka ve hukuka inanmış, adaleti yüceltmiş bir medeniyetin mensuplarıyız. Bizler biliyoruz ki, hiçbir haksızlık, hiçbir zulüm ebedi değildir. Yapılan zerre miktarı iyilik ya da kötülük, şaşmayan hak terazisinde bir gün karşılığını mutlaka bulacaktır.⁴ Rabbimize karşı samimi, kendimize karşı dürüst, yakın çevremize karşı merhametli ve insanlığa karşı da adaletli olduğumuz sürece yolumuz sırat-ı müstakim olacaktır. Hiç kimse bizi bu yoldan saptıramayacak, hakkı tutup kaldırdığımızda Rabbimiz de bizi yüceltecektir.

Kardeşlerim

Geliniz şu mübarek Cuma vaktinde hep birlikte Rabbimize el açıp yalvaralım:

Allah’ım! Bizleri, sorumluluğunun bilincinde olanlardan eyle.

Allah’ım! Bizleri Hakkı hak bilip Hakka uyan, batılı batıl bilip batıldan uzaklaşanlardan eyle.

Allah’ım! Bizleri zalimlerle birlikte olmaktan ve Haktan yüz çevirmekten muhafaza eyle.

Hazırlayan: Din Hizmetleri Genel Müdürlüğü

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

... وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

...الْإِحْسَانُ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ...

KULLUĞUN ÖZÜ: İHSAN

Kıymetli Kardeşlerim!

Bir gün Resûlullah (s.a.s) Efendimiz, ashabıyla sohbet ederken kimsenin tanımadığı bir şahıs çıkageldi; Allah Resulü'nün yanına oturdu ve "Bana İslâm'dan bahset!" dedi. Resûlullah (s.a.s) şöyle cevap verdi: "İslâm, Allah'tan başka ilâh olmadığını ve Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğunu kabul etmen; namazı kılman, zekâtı vermen, Ramazan orucunu tutman ve eğer gücün yetiyorsa hac görevini yerine getirmendir." Bu cevap üzerine, "Bana imanı anlat." dedi sahabenin şaşkın bakışlarla takip ettiği sesin sahibi. Peygamberimiz (s.a.s), "İman; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe ve kadere inanmandır." buyurdu. O zat, bu sefer "Bana ihsanı anlat." dedi. Efendimiz de, "İhsan, Allah'ı görüyormuşçasına kulluk etmendir. Çünkü sen O'nu görmesen de O seni görmektedir." karşılığını verdi.

Allah Resûlü (s.a.s), bir müddet sonra oradan ayrılıp giden bu şahsın Cebraîl (a.s) olduğunu bildirdi.¹

Aziz Müminler!

Allah'ın ayetlerini Peygamberimize ulaştıran vahiy meleşî Cebraîl (a.s), bu defa insan suretinde gelmişti Kutlu Nebî'ye. Ona İslâm, iman ve ihsan hakkında sorular sormuştu. Aslında bunlar, kulluğun özünü ve kapsamını teşkil eden sorulardı. Efendimiz, bu sorulara verdiği cevaplarla iman olmadan İslâm olmayacağını, ihsansız İslâm'ın ise gerçek kulluğu yansıtmayacağını haber veriyordu bizlere. İncanın sadece bir söz, bir amel değil aynı zamanda ihlas ve samimiyetle bezenmiş bir niyet olduğunu ifade ediyordu Rahmet Peygamberi.

Kardeşlerim!

Kendimize, Rabbimize ve birbirimize karşı samimiyetin adı olan ihsan, imanımız ve ibadetlerimizin ruhudur, bir otokontroldür. Kendimize karşı ihsanımız, insan olarak izzet ve haysiyetimizin farkında olmak, elimizdeki nimetlerin değerini bilmektir. İhsan şuuru, imtihan için bahşedilen bedenimizi, en önemli servetimiz olan sağlığımızı, şu kısacık ömrümüzü beyhude tüketmemeyi öğretilir.

Rabbimize karşı ihsan, "Biz, insana şah damarından daha yakınız." ² buyuran Yüce Mevlamızın bize bizden daha yakın olduğunu hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamaktır. "Her nerede olursanız olun Allah sizinledir. Her ne yaparsanız Allah onu görür." ³ ayetinde ifade edildiği gibi Rabbimizin, yapıp ettiklerimizden haberdar olduğunu bilmektir.

Bu murakabe bilinci her daim bize güç katar, güven aşılar. Biliriz ki, İbrahim (a.s) gibi ateşe atılsak, bizi o ateşten kurtaracak bir sahibimiz vardır. Yusuf (a.s) gibi kör kuyuda mahsur kalsak, bizi o kuyudan çıkaracak bir görenimiz vardır. Yunus (a.s) gibi karanlıklara terk edilsek, bizi bize terk etmeyen, yakarışlarımıza icabet eden bir Rabbimiz vardır. Yeter ki, bizler kulluk yolunda samimiyetten ve gayretten kendimizi mahrum bırakmayalım.

Kıymetli Kardeşlerim!

Birbirimize karşı ihsan, müminler topluluğu olarak gönlümüzü ve zihnimizi birbirimize açmaktır. Kardeşlerimize karşı dargınlık ve kırgınlığı, husumet ve adaveti, kin ve nefreti yüreğimizde barındırmamaktır. "Sakin incitme bir canı, yıkarsın arş-ı Rahman'ı" inceliğidir ihsan; güneş gibi şefkate, toprak gibi tevâzuya, su gibi cömertliğe bürünmektir. Anne ve babamıza, eşimiz ve evladımıza, kardeşimiz ve arkadaşımıza, komşularımıza ve yakınlarımıza merhamet, muhabbet ve meveddettir ihsan; bu dünyayı birbirimizin cenneti kılma, birbirimize ebedi cenneti kazandırma çabasıdır. Evimizde, işimizde, ticaretimizde doğruluk ve dürüstlük erdeminin özlü bir adıdır ihsan; dünyadan ahirete uzanan meşakkatli yolun sonunda hep birlikte kurtuluşa erebilme gayretidir.

Kardeşlerim!

Kerim Kitabımız, pek çok ayetinde Rabbimizin murakabesi altında olduğumuzu vurgular. Her halimize şahit olan Allah'a bilinçli bir şekilde kulluk etmemizi ister. Her an bizimle birlikte olan Kirâmen Kâtibin meleklerinden haber verir. Bu melekler, dilimizden dökülen her sözü, elimizden sadır olan her işi, gözümüzden uzanan her bakışı, ayaklarımızın attığı her adımı kaydetmektedir. Bir gün gelecek, amellerin kaydedildiği bu defter bize teslim edilip okutulacaktır. İbadetimiz ve Rabbimizin razı olacağı amellerimiz yazılıysa defterimiz bizim için neşe, sevinç ve huzura açılacaktır. Defteri, günah ve isyanlarla dolu olanların ise onu okudukça yüzlerini karanlık, içlerini nedamet ve hüsrana kaplayacaktır.

Kardeşlerim!

Ne mutlu, bu dünyada "Yapıp ettiklerim, ibadetlerim, yaşamım ve ölümüm âlemlerin Rabbi Allah içindir." ⁴ diyerek yaşayanlara! Ne mutlu Allah'ın gözetiminde olduğu bilinciyle yaşayıp Cemalullah'a kavuşacaklara! Ne mutlu Rabbimizin şu kutsi hadisteki müjdesine mazhar olanlara: "... Beni andığı müddetçe ben kulumla beraberim. O beni kendi başına anarsa, ben de onu kendim anarım. O beni bir topluluk içinde anarsa, ben onu daha hayırlı bir topluluk içinde anarım... Kulum bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak gelirim!"⁵

¹ Buhârî, İmân, 37.

² Kâf, 50/16.

³ Hadîd, 57/4.

⁴ En'âm, 6/162.

⁵ Buhârî, Tevhîd, 15.

... وَلَا يَجِدُونَ فِي صُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أَوْفُوا وَيُتَرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَا كَانَ
يَهُمُ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوَفِّقْ نَفْسَهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ.

İMANIN TEZAHÜRÜ: FEDAKÂRLIK VE İSÂR Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, Muhacir kardeşlerini bağırklarına basan Medineli Ensâr hakkında şöyle buyuruyor: “... Onlar, Muhacirlere verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar. Kendileri son derece ihtiyaç içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden, hırsından korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Sizden biriniz, kendisi için istediğini mümin kardeşi için de istemedikçe gerçek anlamda iman etmiş olamaz.”²

Kardeşlerim!

Bir gün sahâbeden bir kadın elinde kenarları dokunmuş bir kumaşla Peygamberimizin yanına gelir ve “Bunu giymeniz için kendi ellerimle dokudum.” der. O günlerde böyle bir giysiye ihtiyacı olan Efendimiz, bu hediye kabul eder. Onu üzerine alır ve ashabının yanına gelir. Ashaptan biri bu yeni giysiyi görünce, Allah Resûlünden kendisine hediye etmesini ister. Bu isteği geri çevirmez Rahmet Elçisi; evine döner dönmez kumaşı katlayarak ona gönderir. Fakat ashaptan bazıları, bu durumu hiç hoş karşılamaz ve o şahsa: “Kendisinden bir şey isteyen asla geri çevirmediğini bildiğin halde ondan bu giysiyi neden istedin.” diye çıkışır. Bu sahabî, onu giymek için değil, Rasulullah’a ait bir giysiyi kendisine kefen yapmak için istediğini belirtir. Ve dediği gibi de olur.³

Kıymetli Kardeşlerim!

İşte Peygamberimiz (s.a.s)’in fedakârlığa dair bu ve benzeri nice örnek tutumu, Muhacirlere gönlünü açan, malını mülkünü onlarla paylaşan Ensâr’ı insanlık medeniyetine takdim etmiştir. Varını yoğunlu Allah yolunda tereddütsüz feda eden Hz. Ebu Bekir ve Osman bu sayede fedakârlığın sembolü olmuştur. Hz. Hamza, Mus’ab ve daha nice kahramanımız inancı, bayrağı, vatani ve insanca yaşanılabilir bir dünya uğrunda canından geçerek fedakârlığın zirvesini bizlere göstermiştir.

Kardeşlerim!

Bugün sahip olduğumuz dinî değerlerimizden vatanımıza, bayrağımıza, özgürlüğümüze, malımıza, sıhhatimize kadar her bir değerimiz birilerinin fedakârlığının bir neticesidir. Fedakârlık, paylaşmanın, diğerkâmlığın adıdır; insanın sahip olduğu şeylerden bir başkası için feragatte bulunabilmesidir. Bir görev, bir sorumluluk, bir zorunluluk değil, bir gönüllülüktür fedakârlık; kişinin ulvi bir gaye uğrunda kimi zaman malından, kimi zaman uykusundan, kimi zaman

rahatından, kimi zaman da canından vazgeçebilmesidir. Fedakârlığın zirve noktası ise Ensar ve Muhacir örnekliğinde görülen ve Kur’an’da övgüyle bahsedilen îsârdır. İsâr, muhtaçken dahî kardeşimizi kendimize tercih edebilme erdemidir. Fedakârlık ve îsar, imanın bir hakikati ve tezahürüdür.

Aziz Müminler!

Bu hayatta hepimizin, uğrunda fedakârlık yapması gereken kişiler ve değerler vardır. Şüphesiz bunların başında varlık sebebimiz olan cefakâr anne-babalarımız gelir. Çünkü onlar bizi, türlü meşakkatle, şefkat, merhamet ve sabırla büyüttüler. Bizleri bugünlere getirdiler. O halde anne-babalarımıza karşı evlat olmanın getirdiği görev ve sorumluluklarımız yanında, onların gönlünü hoş tutabilmek, rızalarını alabilmek için bir takım fedakârlıklar gerekir.

Ailemizde fedakârlık, sadece birbirimizin maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılamaktan ibaret değildir. Asıl fedakârlık, sevgi, sadakat ve muhabbetimizi artıracak vesileler aramaktır. Göz aydınlığımız çocuklarımızı insanlığa faydalı birer evlat olarak yetiştirebilmek için var gücümüzle çabalamaktır. Körpe dimağları zehirleyen, yarınları çalıp yok eden zararlı akımlar ve alışkanlıklar karşısında ailemize kalkan olabilmektir. Acıya, yokluğa, zorluğa birlikte tahammül edip katlanabilmektir.

Komşularımıza, akrabalarımıza ve kardeşlerimize karşı fedakârlık, sevincimizi, kederimizi, varlığımızı yokluğumuzu birbirimizle paylaşabilmektir. Kardeşimize karşı fedakârlığımız, yokluğu, sıkıntıyı kardeşimizin değil kendimizin göğüsleyebilmesidir. Kardeşimiz mahzun iken onun hüznüne ortak olabilmek, mazlum iken onun uğramış olduğu zulmü iliklerimize kadar hissedebilmektir.

Milli ve manevi değerlerimize karşı fedakârlık ise, yeri geldiğinde din için, vatan için, bayrak için, ezan için, namus için ve yarınlarımız için candan, anadan, yardan geçebilmektir.

Kardeşlerim!

Ne hazindir ki, bugün insanlık maddeye esir olmayı, birileri açken daha çok kazanmayı, bencilliği ve diğerini yok saymayı mubah sayan bir zihniyetin kısıkcı altındadır. Böyle bir ortam, inancımızdan doğan kardeşliğimizin bir tezahürü olan fedakârlık, îsâr, paylaşma gibi daha nice özgün değerimizin aşınmasına hatta kaybolmasına sebebiyet vermektedir. Günümüzde niceleri yavrusu, anne-babası, yakınları, komşuları, kardeşleri ve kutsal değerleri için fedakârlık göstermesi gerektiğinde bundan uzak durabilmektedir. Sadece kendini düşünme zihniyetine esir olmuş niceleri kendilerini fedakârlığın getirdiği huzur ve bereket ikliminden mahrum bırakabilmektedir.

Kardeşlerim!

Hayat, acısı ve tatlısıyla bir imtihandır, mücadeledir. Acımızı, kederimizi birbirimize fedakârlığımızla hafifletebiliriz. Neşe ve sevincimizi birileriyle paylaşmakla çoğaltabiliriz. Unutmayalım ki, insanlık demek birlikte yaşamak, birlikte yaşamak da fedakârlık demektir.

¹ Haşr, 59/9.

² Buhârî, İmân, 7.

³ Buhârî, Libâs, 18, Cenâiz, 28.

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ
وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبَيْتَانِ، يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا.

BİRLİK VE BERABERLİĞİMİZİN HARCİ: KARDEŞLİĞİMİZ

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Allah’a ve Rasûlü’ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra içinize bir korku düşer de heybet ve kuvvetiniz elden gider. Sabırlı olun! Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Müminlerin birbirlerine olan bağlılığı, birbirine kenetlenerek inşa edilmiş bir binanın duvarları gibidir.”²

İman Bağıyla Gönülleri Birbirine Kenetlenmiş Aziz Kardeşlerim!

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Efendimiz (s.a.s)’in bizlere takdim ettiği en önemli değerlerden biri şüphesiz kardeşliktir. Bu kardeşlik, dilleri, renkleri, ırkları, coğrafyaları farklı olmakla beraber; inançları, sevinçleri, hüznüleri, idealleri ve umutları bir olanları birbirine sınıksız kenetleyen iman kardeşliğidir. Bu kardeşlikte birlik ve beraberliği, onur ve haysiyeti zedeleyen mezhep, meşrep, cehalet ve asabiyete asla yer yoktur. Bu kardeşlikte cana, mala, insan hayatına kastetmek kesinlikle yoktur. Bu kardeşlik, üstünlük yarışını, ötekileştirmeyi, ezmeyi, yok saymayı mübah gören bir kardeşlik değildir. Bu kardeşlik, “ben” i “biz”, “binler” i “bir” yapan, adalet, merhamet, muhabbet ve paylaşma gibi yüce değerlere dayanan bir kardeşliktir. Bu kardeşlik, asırlardır, mazlumlara, masumlara, mağdurlara ümit olan bir kardeşliktir. Bu kardeşlik, Peygamberimiz (s.a.s)’in Veda Hutbesinde “Ayaklarımın altına alıyorum” dediği asabiyet, cehalet, fitne, fesat, ayrılık ve gayrılığı yok eden bir kardeşliktir.

Peygamber şehri Medine’de Evs ve Hazreç kabîleleri arasındaki târîhî mücâdeleyi sona erdiren ve onları kaynaştıran bu kardeşliktir. Ensar ile Muhacir arasında görülen, tarihte eşi ve benzeri bulunmayan, tüm çağlara damgasını vuran kardeşlik, işte bu kardeşliktir.

Bedir’de, Malazgirt’te, İstanbul’un fethinde, Çanakkale’de, Sakarya’da, Dumlupınar’da aynı Allah’a, aynı peygambere, aynı kitaba inanan, aynı kibleye yönelenleri aynı idealler uğrunda bir araya getiren işte bu kardeşliktir. Bin yılı aşkın süredir millet olarak bizi bir arada ve diri tutan, bu kardeşlik bağıdır.

Kardeşlerim!

Asırlardır doğusuyla batısıyla, kuzeyiyle güneyiyle aziz milletimizin en önemli harcı olan kardeşliğimiz son zamanlarda bir kez daha hedef alınmıştır. Birçok mihrakın güdümünde olan gözü dönmüş terör, ülkemizin huzurlu

havasını ortadan kaldırmak üzere yeniden harekete geçmiştir. Neredeyse her gün bir şehit cenazesi, memleketimizin birlik ve esenliği üzerine kara bir haber olarak düşmektedir. Bu haberler, milletçe ihtiyaç duyduğumuz kardeşliğin husumet ve nefretle yer değiştirmesinde ne yazık ki bir hayli etkili olmaktadır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Biz, geçmişten günümüze din için, vatan için, bayrak için, ezan için, hasılı kutsal değerlerimiz için yüzlerce, binlerce şehit verdik. Ancak her seferinde Rabbimizin, “**Biz Allah’ın kullarıyız ve O’na döneceğiz.**”³ hükmüne gönülden teslim olduk. “**Eğer inanıyorsanız üstün gelecek olan sizlersiniz**”⁴ âyetinin mesajıyla yolumuza ümitle ve kararlılıkla devam ettik. Bir binanın yapı taşları gibi sevinçte kederde, varlıkta yoklukta her zorlu süreçte kardeşler olarak birbirimize sınıksız kenetlendik. Kardeşliğimizi, birlik ve beraberliğimizi, gücümüzü fitne ve husumetle yok etmek isteyenlere karşı asla fırsat vermedik. Yürekerimizi dağılayan elim hadiselerin yaşandığı şu zorlu günlerde hepimize düşen, bir kez daha birbirimize sınıksız kenetlenmektir; dinimiz, güzel ülkemiz, milletimiz ve kardeşliğimiz üzerinde oynanan oyunlara izin vermemektir.

Kardeşlerim!

Geliniz, ülkemizin etrafının ateş çemberine döndürüldüğü şu günlerde birliğimizin, dirliğimizin kıymetini bilelim. Her türlü saldırı, oyun, tuzak ve plan karşısında birbirimize ensâr ve muhacir olalım. Kur’an-ı Kerim ve Efendimiz (s.a.s)’in bizden istediği kardeşler olmakla mükellef olduğumuzu asla unutmayalım!

Geliniz, cahiliye asabiyetinin ürünü olan ve kardeşi kardeşe kırdırmak için körüklenen fitne ateşini basiret, hikmet, bilgi ve irfanla söndürelim! Muhabbetin her türlü düşmanlığa galip geleceğini bilelim. Her daim olduğu gibi bugün de Hakkın, hukukun, adaletin, ahlak ve faziletin tarafında yer alalım.

Kardeşlerim!

Masum canların katledilmesine sebep olanlar, kardeşlik ve huzurumuza saldıranlar bunun hesabını elbette bir gün Allah’a vereceklerdir. Ancak aziz milletimiz, bu zihni ve kalbi parçalanmayı asla hak etmemektedir. Zira huzura ve ümit vadeden yarınlar sadece ülkemizin ve milletimizin değil, umutlarını bu ülkeye ve bu millete bağlayan tüm mağdur, masum ve mazlumların, hâsılı tüm müminlerin ihtiyacı var. Şunu bilelim ki; bu ülkeye düşecek ateş, sadece bu topraklarda yaşayanların değil, dünyanın yedi iklim dört köşesinde yaşayan tüm mazlumların da bağını yakacak, yarınlarını yok edecektir.

Bu duygu ve düşüncelerle hutbeme son verirken, vatan, bayrak, millet ve mukaddes değerler için hayatının baharında toprağa düşen kahraman şehitlerimize Yüce Rabbimizden rahmet, gazilerimize acil şifalar, ailelerine de sabr-ı cemil diliyorum. Unutmayalım ki; onlar, sadece anne ve babalarının, ailelerinin değil, aziz milletimizin şehit ve gazileridir.

¹ Enfâl, 8/46.

² Buhârî, Salât, 88; Müslim, Birr ve Sıla, 65.

³ Bakara, 2/156.

⁴ Âl-i İmrân, 3/139.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ

عَمِيقٍ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

الْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ

HAC YOLCULUĞUNDAN HAK YOLCULUĞUNA Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “İnsanlar arasında hacı ilan et ki, gerek yaya, gerek de uzak yollardan binekler üzerinde sana gelsinler.”¹

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimizin lütfuyla yeni bir hac mevsimine erişmiş bulunuyoruz. Yıllardır hasretiyle yanıp tutuştukları Kâbe’ye kavuşmak, İslam’ın beş esasında biri olan hac ibadetini yerine getirmek üzere kardeşlerimizi kutsal topraklara uğurluyoruz. Bu vesileyle bütün müminlerin yapacakları haccın makbul ve mebrur olmasını Rabbimizden diliyoruz.

Muhterem Kardeşlerim!

İbadetler, Müslüman kalma şuurumuzu diri tutan ve bizi Allah’a yaklaştıran kulluk görevlerimizdir. İbadetlerimizden biri olan hac da niyetin karara, kararın eyleme dönüşmesinin adıdır. Hac, ihram, telbiye, mikât, tavaf, sa’y, vakfe ve kurban ile adeta bir semboller haritasıdır. Bu sembollere yüklenen anlamlar bilinerek ve hikmeti kavranarak yerine getirilecek bir hac, insanı baştan aşağı değiştirip yeniler. Gönün Allah’a bağlanıp, her türlü kötülükten uzak durularak yerine getirilen hac, mümini her türlü günahlardan arındırır. Efendimiz (s.a.s)’in ifadesiyle böyle bir Haccın karşılığı da cennettir.²

Kardeşlerim!

Hac, tam anlamıyla Âlemlerin Rabbine teslimiyettir; Allah’a itaatkâr, sadık bir kul olmaya adanıştır. Hac, “Allah’tan gelip O’na dönecek”³ olmanın idraki ile kulun Rabbine yöneliştir; sadece O’nun emri olduğu için ve yalnızca O’nun hoşnutluğunu kazanmak üzere yola koyulmasıdır. Bu yolculukta gaye, Kâbe’den öte Kâbe’nin sahibinin rızasına kavuşmaktır. Âşıkla maşukun, sevenle sevilenin vuslatıdır hac. Allah’ın muhabbetiyle Allah’ın evini ziyaret etmek, mümin için ne yüce bir şereftir. “Rahman’ın misafiri” olarak anılmak, hac yolcusu için ne büyük bir onurdur.

Hac, büyük bir imtihandır. Bu ibadet boyunca mümin, bedeniyle, malıyla ve tüm benliğiyle Allah yolunda zorlu bir mücadeleden geçer. İnsanlarla ilişkisinde sabır ve sükûnetle hareket etmeye, ahlaki bir olgunluk sergilemeye çaba gösterir. Bu yönüyle hac, müminlere sabrı, fedakârlığı, cömertliği öğretir.

Kardeşlerim!

Hac, aynı zamanda bir arınmadır. Mümin, hac ibadetiyle Allah’ın nazargâhı olan gönül evini dünyevi hırs ve tutkuların, nefsanî ve şehvî arzuların esaretinden, haset, kin ve nefret gibi kötü duyguların işgalinden kurtarıp arındırır. Böylece tertemiz olan Beytullah’a tertemiz bir gönülle yönelir.

Hac, kardeşlikte buluşmadır. Dilleri, renkleri, ırkları, kültürleri farklı olsa da gönülleri bir, niyet ve gayeleri bir milyonlarca mümin, her yıl İslam kardeşliğinin manevî atmosferinde bir araya gelir. Haccın her adımında, “**Müminler ancak kardeşlerdir.**”⁴ âyeti adeta yeniden can bulur ve mümin gönüllere can verir.

Hac, takvadan başka bir üstünlük olmadığı gerçeğini bizlere gösterir. İnsanların tenlerinin rengine göre ayrıldığı, makam, unvan ve statüye göre değerlendirildiği bir dünyada hac bütün bu farklılıkları ortadan kaldırır. İslam ümmetinin bir ferdi olmakla mümin, ne kadar geniş bir ailenin mensubu olduğunu hacda yakinen müşahade eder.

Aziz Kardeşlerim!

Bu gün elinde olmayan sebeplerden dolayı her isteyenin hacca gidemediği malumdur. Şunu unutmayalım ki; hacca gidebilmenin sevinci ile gidememenin üzüntüsü arasında Allah katında, hiçbir fark yoktur. Öyle hüznler vardır ki o hüznler, kimi zaman Allah katında nice sevinçlerden daha üstündür. Peygamberimiz (s.a.s), “**Ameller, niyetlere göredir. Herkese ancak niyet ettiği için karşılığı vardır**”⁵ buyurmuştur. O halde, önemli olan niyetimizdir. Yüreğimizde Kutlu Belde’ye karşı olan sevginin, hüznün hiçbir zaman eksik olmamasıdır. Mühim olan, Kâbetullah’a muhabbetimizi ve sevdamızı muhafaza edebilmektir. Asıl üzülmemiz gereken, yüreğimizde yönümüzü ve istikametimizi belirleyen kıblemize karşı sevgi ve muhabbetimizin yok olmasıdır.

Kardeşlerim!

Hacca gidebilsek de gidemesek de samimi bir iman, teslimiyet ve sadakat içinde, ruhen, kalben ve lisanen Allah’a kul olmaya gayret edelim. Hac yolcusu olamasak da Hak yolcusu olduğumuzu bir an bile unutmayalım. “Sayılı günler” içinde eda edilen hac biter ama kulluk bir ömür boyu devam eder. Ancak bu dünyada ne kadar yaşarsak yaşayalım, bu ömür de hac günleri gibi sayılıdır. Öyleyse geliniz, bu gerçeği idrak ederek fânî olan dünyaya bağlanmak yerine Bâkî olan Allah’a yönelelim. Rabbimizin huzuruna temiz bir yüzle çıkabilmek ve hesabını verebileceğimiz bir hayat yaşamak yegâne gayemiz olsun.

¹ Hac, 22/27.

² Buhârî, Umre, 1.

³ Bakara, 2/156.

⁴ Hucurât, 49/10.

⁵ Buhârî, Bedü’l-vahy, 1.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا

يَغْتَبْ بَعْضُكُم بَعْضًا...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

...وَلَا تَحَسَّسُوا، وَلَا تَجَسَّسُوا، وَلَا تَحَاسَلُوا، وَلَا تَدَابُرُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا،

وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا.

KARDEŞLİĞİ KÖRELTEN AFETLER: TECESSÜS, SU-İ ZAN...

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçın. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Kimse kimseyi arkasından çekiştirmesin...”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “... Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Birbirinizin özel hallerinin peşine düşmeyin. Birbirinize haset etmeyin. Birbirinize sırt çevirmeyin. Birbirinize karşı kin beslemeyin. Ey Allah’ın kulları, kardeş olun!”²

Kardeşlerim!

Dinimizde insanın haysiyetini rencide eden ve onurunu zedeleyen her türlü tutum ve davranış haram kılınmıştır. Çünkü insanı insan yapan en büyük değer, onun izzeti ve itibarıdır. İnsanın, kendisi ve diğer insanların saygınlığını her daim göz önünde bulundurarak hareket etmesi, insanca bir yaşamın gereğidir.

Yüce Yaratan’ın mükerrem kıldığı insanoğlu, iman ile kemale ulaşır. Peygamberimiz (s.a.s), bu imanın bir sonucu olarak müminin “güvenilir insan” olduğunu söyler. Kutlu Nebi’nin tarifine göre mümin, gıybetle, arkadan çekiştirmekle, olur olmaz sözlerle dilini zehirli bir ok haline getirmez; zihnini su-i zanla kirlilemez; ayıp ve kusurları ortaya dökmeyiz; insanlarla alay etmez; kendisinin ve başkalarının saygınlığına gölge düşürecek davranışlar sergilemez.

Kardeşlerim!

Yüce dinimiz, müminler arasındaki kardeşliği bizlere eşsiz örneklerle takdim eder. Bu kardeşlik, bir beden ahenk içinde çalışan organları gibi yekvücut bir kardeşliktir. Bu kardeşlik, bir binanın birbirine kenetlenmiş yapı taşları gibi sapasağlam bir kardeşliktir. Bu kardeşlikte kardeşimizin canı bizim canımızdır, kardeşimizin onur ve haysiyeti bizim onur ve haysiyetimizdir; onun yokluğu yokluğumuz, varlığı

varlığımızdır. Bu kardeşlikte kardeşin canı, malı, izzet ve şerefi saygındır, dokunulmazdır. Kardeşimiz, nazargâh-ı ilâhi olan bir gönle sahiptir. Ve bu gönül, en ufak bir îma ile dahi incitilmeyecek kadar değerlidir.

Kardeşlerim!

Günlük hayatımızda zihinlerimiz türlü haberlerle yorgun düşmektedir. Kulaklarımız, arzu edilen edilmeyen nice sözler işitmektedir. Kimi zaman dillerimizden, farkında olmadan yerli yersiz ifadeler dökülebilmektedir. Ancak, Peygamberimiz (s.a.s), her duyduğunu söylemesinin kişiye günah olarak yeteceğini,³ insanların, düşünmeksizin ağızlarından çıkan sözler sebebiyle cehenneme sürüklenebileceklerini bildirmiştir.⁴ Allah Resûlü (s.a.s), konuşurken çok titiz davranmış ve hiç kimse hakkında isim zikrederek kötü söz söylememiştir. Bunun yerine, insanların olumsuz davranışlarını gördüğü zaman onları düzeltmek için, “İnsanlara ne oluyor da şöyle şöyle yapıyorlar?” gibi genel ifadeler kullanmıştır. Efendimiz (s.a.s), gıybet, dedikodu, su-i zan, laf taşıma, özel halleri araştırma gibi mümine yakışmayan durumlardan uzak durmayı, “Ya hayır söylemeyi ya da susmayı” emretmiştir.

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimiz, “Hakkında bilgin bulunmayan şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz ve gönül, bunların hepsi ondan sorumludur.”⁵ buyurmaktadır. Bu âyet bizlere sorumluluğumuzu, her bir işimizin, sözümüzün, bir gün hesabının sorulacağını hatırlatmaktadır. Bu gerçeğe rağmen günümüzde birtakım asılsız haberler yüzünden haysiyetler zedelenebilmekte, aileler dağılabilmekte, kardeşlik ve dostluklar zarar görebilmektedir. Unutulmamalıdır ki, doğruluğunu araştırma gereği duymadan bu tür haberlerin peşine düşenler de en az bunları çıkarıp yayanlar kadar sorumludur.

Kardeşlerim!

Gıybet, yalan, iftira ve kötü zan gibi ahlaki zaafılar, insanlar arasındaki güven, sevgi ve saygıyı yok eder; kin, nefret, düşmanlık gibi İslam’ın ruhuyla asla bağdaşmayan durumlara neden olur.

Unutmayalım ki, her şeyin en ince ölçüyle tartılacağı, hiçbir pişmanlığın fayda vermeyeceği o büyük günde her sözümüzden ve zannımızdan sorgulanacağız. Yine unutmayalım ki; o gün ebedi nimetlere kavuşacak olanlar, zihnine, gönlüne, diline, eline, hâsılı bütün bedenine sahip çıkan ve hayata mümince bakanlardır.

¹ Hucurât, 49/12.

² Buhârî, Edeb, 57.

³ Ebu Davud, Edeb, 80.

⁴ Müslim, Birr ve Sıla, 105.

⁵ İsrâ, 17/36.

وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ
أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا ...
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا تَبَاغُضُوا، وَلَا تَحَاسِنُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا...

BİRLİĞİMİZİ, BERABERLİĞİMİZİ, KARDEŞLİĞİMİZİ MUHAFAZA EDELİM!

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimde Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Topyekûn Allah’ın ipine sımsıkı sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah’ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmandınız da O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O’nun bu nimeti sayesinde kardeş olmuştunuz. Yine siz bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de O sizi oradan kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle apaçık bildiriyor ki doğru yola eresiniz.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “...Birbirinize nefret ve düşmanlık beslemeyin. Birbirinize haset etmeyin, birbirinize sırt çevirmeyin. Ey Allah’ın kulları, kardeş olun!”²

Kardeşlerim!

Tarih, insanların olduğu gibi milletlerin de zor zamanlarına şahit olmuştur. Toplumun her ferdini imtihan çemberinden geçiren bu zamanlarda, yürekler buruk, dualar yanıktır. Aziz milletimiz de büyük badirelerden geçmiş, zaferlerin yanı sıra ihanetler görmüş, ağır bedeller ödemiştir. Çanakkale’nin, Sakarya’nın, Dumlupınar’ın kan ve barut kokan hatırası hala hafızalardadır. Cenab-ı Hak, cennet vatanımızı muhafaza eylemiştir; varlığını onun uğruna feda eden ecdadımıza zaferler lütfetmiştir. Elinde silahı olmasa da yüreğinde imanı olan bu necip millet, en zorlu sınavları omuz omuza atlatmıştır. Bizler, birbirimize verdiğimiz değerle; birlik, beraberlik ve kardeşlik ruhuyla; ferasetin ışığı, sağduyunun aydınlığıyla meşakkatli dönemlerin üstesinden geldik. İmkânlarımız sınırlıydı; fakat ruhumuzda aynı secdede Rahman’a kul olmanın, aynı kiblede istikameti bulmanın huzuru vardı. Aynı safta buluşmanın, aynı toprağa, aynı bayrağa, aynı mukaddesata âşık olmanın bereketi vardı. Vicdanı paslanmış, insafı çürümüş, insanlığını unutmuş güçler karşısında bizi dimdik ayakta tutan, işte bu aziz ruhtu!

Kardeşlerim!

Bugün de zorlu bir süreçten, ağır bir imtihandan geçiyoruz. Sınırlarımızın bittiği yerde savaş başlarken, zulümden kaçan milyonlarca insan vatanımıza sığınırken, bizi de ateş çemberinin içine çekmek isteyenler var. Bizi birbirimize düşürmek, gücümüzü zayıflatmak, kardeşi kardeşe kırdırmak isteyenler var. Karanlık oyunları bu aziz milleti korkutmaya, yıldırmaya, bezdirmeye, bölmeye ve yok etmeye yeltenenler var. Evlatlarımızı hain emellerine alet eden, annelerinin bağrından kızlarımızı kaçıran, babalarının dizinden oğullarımızı koparan şer odakları var. Dini bertaraf edip kin ve nefreti diline dolayan, barış topraklarına nefret tohumları ekmeye çalışanlar var. Askerlerimiz, polislerimiz, nice masum evladımız şehadet şerbetini içti. Analarımızın yürekleri, yavrularımızın hayalleri dağıldı. Derin bir hüznün içindeyiz.

Aziz Müslümanlar!

Elbette bu zor günler de geride kalacak. Allah’ın yardımıyla yaşadığımız acıların üstesinden gelecek, huzura ve sükûna yeniden kavuşacağız. Ancak daha ağır bedeller ödememek için her türlü hile ve tuzağın farkında olalım. Mümine yakışır bir şekilde basiret ve feraseti elden bırakmayalım. Peygamber Efendimiz (s.a.s)’in ifadesiyle, “birbirine kenetlenmiş tuğlalara benzeyen” kardeşlik duvarımızda gedikler açılmasına asla izin vermeyelim. Hiçbir insani ve ahlaki değer tanımayan cinayet şebekelerinin işlediği cürümlerden dolayı, aynı kibleye yöneldiğimiz, aynı peygambere ümmet olduğumuz, sevincimizi ve kederimizi, varlığımızı ve yokluğumuzu paylaştığımız masum kardeşlerimizi suçlamayalım. Komşumuzdan, akrabamızdan terörün hesabını sormaya kalkışmayalım. Unutmayalım ki; biz, tahriklere kapılıp sokaklarda birbirimize düştüğümüzde sadece cinayet şebekelerinin hain emellerine hizmet etmiş oluruz. Kardeşlerimize kem gözle baktığımızda, şehitlerimizin uğruna canlarını verdikleri değerlere ihanet etmiş oluruz. Bu gibi hallerde öfke aklımızı alıyor; husumet gözümüzü karartıyor; cahiliye asabiyeti bizi tüketiyor. Farkına varalım! Dilimiz, kin, öfke ve nefrete değil; kalbimizdeki sevgi, şefkat ve merhamete tercüman olsun! Çok iyi düşünelim! Yaşadığımız acılar daha büyük acılara sebep olmasın! Düşmanlarımızı sevindirmeyelim!

Kardeşlerim!

Bugün İslam coğrafyasında yaşananlar, kadınlarımızı, çocuklarımızı, canlarımızı, değerlerimizi, tarihimizi, kültürümüzü ve medeniyetimizi yok etme çabasında olanların hangi noktaya eriştiklerini açıkça gösteriyor. Suriye’de, Irak’ta, Yemen’de, Libya’da, Mısır’da ümmetin birliği, milletin şerefi, vatanın hürmeti ayaklar altına alınıyor. Aziz milletimiz, engin basiretiyle tüm yaşananların farkındadır. Gücünü ve bütünlüğünü koruyarak dünyaya umut ışığı olmaya devam etmek bu milletin harcıdır. Birbirimize hakkı ve sabrı, şefkati ve merhameti tavsiye etmenin tam zamanıdır. Akl-ı selime, bin düşünüp bir söylemeye, hayra çağırıp şerre dur demeye her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardır.

Aziz Kardeşlerim!

Geliniz, şu mübarek vakitte Yüce Rabbimize el açıp yalvaralım:

Yâ İlahi! Yâ Rabbe’l-Âlemin!

Aziz şehitlerimize lütfunla, kereminle, rahmetinle muamele eyle! Onları cennetinle ve cemalinle müşerref eyle! Ailelerine sabır ve metanet ihsan eyle! Dinimizin, devletimizin, milletimizin bekasını sarsacak her türlü dâhili ve harici belalardan bizleri muhafaza eyle! Huzurumuzu pusuya düşürmeye, vicdanımızı köreltmeye, birlik ve dirliğimizi sona erdirmeye çalışanlara sen müsaade etme! Eli kalem tutacak çocukların ellerine silah veren vahşet şebekelerini sen Kahhar ism-i celilile kahreyle. Tuzaklarını başlarına çevir. Fitne ateşiyle bizi tutuşturmak isteyenlere karşı yekvücut olmayı, tek bilek olmayı milletçe hepimize nasip eyle! Bütün acılara rağmen milletimizin hiçbir ferdini haktan, hukuktan, adaletten, merhametten bir an olsun ayırma! Sana inanan bu necip milletten yardım ve inayetini, kuvvet ve rahmetini esirgeme Allah’ım. Amin

¹ Âl-i İmran, 3/103.

² Buhârî, Edeb, 57.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا عَمِلَ آتَمِيٍّ مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ النَّحْرِ أَحَبَّ إِلَيَّ اللَّهُ مِنْ إِهْرَاقِ الدَّمِ...

KURBANLARIMIZ KARDEŞLİK İÇİN!

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “De ki: ‘Şüphesiz benim namazım da, diğer ibadetlerim de, yaşamam da, ölümüm de Âlemlerin Rabbi Allah içindir.’”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Âdemoğlu kurban bayramı günlerinde Allah katında kurbandan daha sevimli bir amel işlemiş olmaz...”²

Kıymetli Kardeşlerim!

Bizleri bir kurban bayramına daha yaklaştıran Rabbimize sonsuz hamd-ü senalar olsun. O’nun izni ve lütfuyla önümüzdeki Perşembe günü hep birlikte yeni bir bayramı idrak edeceğiz. Kurbanlarımızla Rabbimize teslimiyet ve sadakatimizi, yapacağımız paylaşımlarla kardeşliğimizi, bir ve beraber olduğumuzu, yekvücut olduğumuzu bir kez daha göstereceğiz.

Kardeşlerim!

Kurban, sadece belirli şartları taşıyan hayvanın kesilmesinden ibaret değildir. Kurban, tarihin derinliklerinden gelen ve bizlere nice manaları haykıran bir ibadettir. Kurban, insanlığın kendisiyle Adem’in evlatlarında ihlas, İbrahim’de sadakat, İsmail’de teslimiyet sınavına tabi tutulduğu hikmetli bir ibadettir. Müminin, mal-mülkten, makam ve mevkiden, bir anlamda her türlü esaretten uzaklaşarak Rabbine yakınlaşmasının adıdır kurban. Kurban, Rabbin rızası için nefsin her türlü heva ve hevesini, gayr-ı meşru isteklerini terk ederek Yüce Mevla’ya İsmail misali kurban oluşturmaktır.

Kardeşlerim!

Kurbanla bizden asıl istenen, elimizle birlikte gönlümüzü birbirimize açmak, sevgimizi ve varlığımızı paylaşmaktır. Kurban, bir tezekkürdür, tefekkürdür, hatırlamadır. Kurban, muhtaç kimsenin hanesine muhabbet ve sevinç taşıyabilmektir; renk, dil ve coğrafya ayrımı gözetmeksizin müminler topluluğuna kardeşlik esintisi götürebilmektir. Darlık, yokluk ve açlık içerisinde yaşayan, hiç görmediğimiz, tanımadığımız kardeşlerimizin dertleriyle dertlenebilmek ve onlara bir umut ışığı

olabilmektir. Kurbanlarımızla bir taraftan Rabbimize yakınlaşırken bir taraftan da kardeşlerimizle aramıza köprüler kurabilmektir asıl olan.

İşte böylesi ulvi gayelere matuf kurbanlarımız, beden ülkesine hapsedilmiş ruhlarımızı yüceltir; onları geldiği yüce kaynağa, yani Rabbimize yakınlaştırır. Bu yakınlaşma, insanlığımızı daha da derinleştirir, merhamet duygularımızı harekete geçirir ve sırat-ı müstakim üzerinde sebat etmemize vesile olur.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kurban ibadetinde dikkat edilmesi gereken hususlar vardır. Büyükbaş hayvanlar yedi kişiye kadar ortaklaşa, küçükbaş hayvanlar ise bir kişi tarafından kurban edilebilmektedir. İlke olarak kurban için küçükbaş hayvanlar bir, büyükbaş hayvanlar ise iki yaşını doldurmuş olmalıdır. Sağlıklı olmayan, hasta, topal, tek gözü kör, zayıf ve cılız olan hayvanlar kurban edilmemelidir. Ayrıca kurbanlık hayvana şefkatli davranılmalı, ona eza vermekten sakınılmalıdır.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, hiçbir kimseyi taşıyamayacağı bir sorumlulukla yükümlü kılmaz. Bu itibarla, yeterli şartları taşımayanların kurban kesmeleri, üzerlerine bir yükümlülük değildir. Unutulmamalıdır ki, imkansızlıktan dolayı kurban kesemeyenlerin taşımış olduğu samimi niyetler, Allah katında ayrı bir değer ifade etmektedir.

Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız ile Diyanet Vakfımızın, milletimizin emaneti olarak aldığı vekalet kurbanları yedi kıtada fakirlere, yetimlere, mazlumlara, mağdurlara, aç ve yoksullara taşımak, onların dualarını, tebessümelerini, sevinçlerini alıp tekrar milletimize ulaştırmak gibi bir görevi bulunmaktadır. Bu bayramda da yurt dışında 104 ülke ve 472 bölgede, yurt içinde ise 182 farklı merkezde “Vekâlet Yoluyla Kurban Kesim Organizasyonu” gerçekleştirilecektir. Kurban bağışları, 23 Eylül tarihine kadar devam edecektir. Gerekli şartları taşıyan kardeşlerimizin, ülkemizdeki muhtaç kardeşlerimiz başta olmak üzere Filistin’e Arakan’a, Somali’ye, Kosova’ya bir kurban bayramı hediyesi göndermesi, ayrı bir önem arz edecektir.

Bu duygu ve düşüncelerle Rabbimizden hepimizi bayrama sağ salım erişirmesini, kurbanlarımızı kabul buyurmasını niyaz ediyorum.

¹ En’âm, 6/162.

² Tirmizî, Edâhî, 1.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ (1) فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ (2) إِنَّ مَتَانِكَ هُوَ الْآبِتَرُ (3)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ أَوَّلَ مَا تَبْدَأُ مِنْ يَوْمِنَا هَذَا أَنْ نُصَلِّيَ، ثُمَّ نَرْجِعَ فَنَتَحَرَّ، فَمَنْ فَعَلَ فَقَدْ

أَصَابَ مُسْتَنًا.

KURBAN BAYRAMI

Aziz Müminler!

Rabbimizin rızasını umarak O'nun evine koşan, bu bayramın huzur ve sevincine kavuşan Aziz Kardeşlerim!

Sabahınız hayrolsun. Bayramınız mübarek olsun. Bizleri bu bayrama eriştiren Âlemlerin Rabbine sonsuz hamd-ü senalar olsun.

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz, Efendimiz (s.a.s)'e hitaben şöyle buyurmaktadır: **“Şüphesiz biz sana bitmez tükenmez nimetler verdik. Öyleyse sen rabbın için namaz kıl ve kurban kes! Asıl soyu kesik olan, sana karşı nefret duyandır.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s), bir kurban bayramı günü ashabına şöyle seslenmiştir: **“Bugün ilk işimiz, bayram namazı kılmak, sonra da kurban kesmektir. Böyle yapanlar, sünnetimize uygun davranmış olur.”**²

Bugün, Allah'ın varlığına ve birliğine, Muhammed Mustafa (s.a.s.)'in peygamberliğine inananların bayramıdır. Bugün, iman kardeşliğinin tekbirler, tebrikler ve tebessümlerle hayat bulduğu zamandır. Bu kardeşliğe ne kadar da muhtacız! İnşallah mübarek Kurban Bayramını, kardeşliğimizin tesisine vesile kılacağız. Bugün burada aynı safta yan yana durduk; Allah'ın huzuruna aynı şuur ve duygularla, aynı coşkuyla vardık. Samimiyetle ellerimizi Rabbimize, gönül kapılarımızı da birbirimize açtık.

Aziz Kardeşlerim!

Bugün, bizleri Rabbimize yaklaştıran, birbirimize kaynaştıran, insanlığı tevhitte buluşturan muazzam bir ibadet olan kurban günüdür. Bugün, kurbanlarımızla Hz. İbrahim'in sadakatini, Hz. İsmail'in teslimiyetini örnek aldığımızı bir kez daha ikrar edeceğimiz gündür. Bugün, asıl sahip olduğumuzun, Allah rızası için verdiğimiz; asıl rahatımızın, rahata erdirmemiz; asıl huzurumuzun, huzurlu kılmamız olduğunu bir kez daha bizlere hatırlatan gündür. Bugün, varlık vesilemiz olan anne babalarımıza hürmet ve merhametimizi, varımızı yoğumuzu paylaştığımız eşlerimize ülfet ve muhabbetimizi, ciğerparelerimiz evlatlarımıza ilgi ve şefkatimizi zirveye çıkaracağımız gündür. Bugün, kardeşlerimize, komşularımıza, akrabalarımıza kurban etinden öte sıcak bir gönül, mütebessim bir yüz, tatlı bir söz ikram edeceğimiz gündür.

Bugün, dünyanın türlü hengâmesi içerisinde yorulan, paslanan zihin ve gönüllerimizin bayram

sevinciyle parlayacağı gündür. Bugün, yanımızda saf tutan kardeşlerimizle, gözlerimizin içine bakarak, ellerimizi tutarak, sımsıkı kucaklaşarak tebrikleşeceğimiz; huzur ve dirliğimizi, mutluluk ve birliğimizi pekiştireceğimiz gündür.

Kardeşlerim!

Bayramlar, Allah'ın biz müminlere lütfettiği birer armağandır; her türlü günahtan, kötülüğün kaynağı olan vasıflardan arınmak, eksikliklerimizi gidermek için bizlere sunulan fırsatlardır. Bayramlar, mazlumun, fakirin, yetimin, kimsesiz ve muhtaçların yanında olma zamanıdır. Müminlerin, dua ve yakarışlarını hep beraber Rahman'a arz edişlerinin, sevinçlerini paylaşmalarının, aynı iklimi teneffüs etmelerinin, yardımlaşma ve dayanışmanın vaktidir. Renk, ırk, dil, coğrafya farklılığı gözetmeksizin eşitlenmenin, kendini bilmenin, kardeşimizin farkında olmanın, hassasiyetin, hiç bir canı incitmemenin, geleceğe dair ümitleri tazelemenin adıdır bayramlar. Bayramlar, tekbirlerimiz, tehlillerimiz, tesbihlerimiz, telbiyelerimiz ve dualarımızla bize tevhid şuurunu aşıl原因, benliğimizi yenileyen, ruhumuzu diriltten, nefsimizi arındıran ve imanımızı coşturan kutlu günlerdir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bu bayram, müminlerin bir kısmının, bütün ümmeti temsilen Allah'ın evi Kâbe'de, mahşeri andıran Arafat'ta, kötülüklerin bırakıldığı Mina'da misaklarını yeniledikleri ve bu coşkuyla Medine'de Resûlullah (s.a.s)'i ziyaret ettikleri, o kutsal toprakların huzurunu ülkelerine ve ülkemize taşıdıkları günlerdir. Şu kadar var ki; İslam dünyası, son birkaç yüzyılı hep çile, sıkıntı ve kargaşa içinde geçirdi. Birçok İslâm ülkesinde şiddet, terör ve iç savaşın ardı arkası kesilmiyor. Bayramın tadını ve heyecanını hissedemeyen nice anneler, evlatları için gözyaşı döküyor. Bayramda ailesine kavuşamayan nice babalar, savaşın ortasında bayramın huzurunu özleyiyor. Nice masum yavru, bayrama hüznün ve yıkılmış hayallerle giriyor.

Bu hazin manzara karşısında bizler, dualarımıza kardeşlerimizi de dâhil ederek içtenlikle Rabbimize yalvarıyor ve diyoruz ki;

Rabbimiz! İslam beldelerini her türlü felâket, istila, işgal ve mağduriyetten kurtar ve koru! Yâ Rabbi! Yürekleri yanmış, huzurları çalınmış, yarınları ellerinden alınmış müminlere aydınlık günler ve gelecekler göster! Müminlere güç, irade, feraset, basiret, birlik, dirlik ihsan eyle Allah'ım! Güzel yurdumuzu ve bizleri karanlıklara sürüklemek, fitne ateşiyle bizi tutuşturmak isteyenlere fırsat verme; onlara karşı yekvücut olmayı milletçe hepimize nasip eyle Allah'ım! Yâ Rabbi! Dinimiz, vatanımız, şanlı bayrağımız, milletimiz ve bütün mukaddesatımız için canlarını feda eden aziz şehitlerimize merhametinle muamele eyle! Bizleri şehitlerin uğrunda can verdikleri değerlerimizden ayırma; bu bayramı birlik, beraberlik ve kardeşliğimizin pekişmesine vesile eyle Allah'ım!

¹ Kevser, 108/1-3.

² Buhârî, İdeyn, 3.

YARATAN RABBİNİN ADIYLA OKU!

Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Yaratan Rabbinin adıyla oku. O, insana rahmine tutunan, döllelenmiş bir yumurtadan yarattı. Oku! Kalemle yazmayı öğreten, insana bilmediğini bildiren Rabbin sonsuz kerem sahibidir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“İlim için yola koyulan kimse, dönünceye kadar Allah yolundadır.”**²

Kardeşlerim!

İnsanlığın zihin ve gönül dünyasının karardığı, değerlerin tüketildiği, şefkat ve merhametin arandığı, yaratılış amacından uzaklaşıldığı dönemler olmuştur. İşte böyle bir dönemde Âlemlerin Rabbi, Efendimiz (s.a.s)’e **“oku”** diye hitap etmiştir. Evet, Rahmet Peygamberi, insani, kâinatı ve varlığı her boyutuyla okumaya, anlamaya ve idrake davet edilmiştir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Mükerrerem ve değerli bir varlık olan insan, akıl nimetiyle tezyin edilmiştir. Akıl, insan için en büyük nimetlerdendir. Nedenlerimize, niçinlerimize, buhranlarımıza onunla cevap buluruz. Doğruyu-yanlış, hakkı-batılı, iyiyi-kötüyü, hayrı-şerri onunla idrak ederiz. Rabbimizin mesajlarını onunla anlar ve onu hayatımıza kılavuz yaparız. Bu yönüyle insan Rabbine, çevresine ve kendisine karşı sorumlu bir varlıktır. Bu sorumluluğun yerine getirilmesinde bilgi, ilim önemli bir yere sahiptir.

Bilgi, insanlığın yolunu aydınlatan, hayatın ve ebedi yurdun hakikatini gösteren ve insanlığa her alanda rehberlik eden çok değerli bir hazinedir. Onun içindir ki, hayat kitabımız Kur’an, **“oku”** ile başladı. Oku ile başlayan Kerim Kitap, **“Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?”**³ diye çağlar öncesinden insanlığa haykırdı; bilginin, ilmin, insanlık için vazgeçilmez olduğunu gündeme taşıdı. Kerim Kitabımızın mesajlarıyla müzeyyen kılınmış Efendimiz (s.a.s) de, ilme talip olanlara Allah’ın cennete giden yolu kolaylaştıracağını müjdeledi.⁴

Kardeşlerim!

İlim ve bilgiyi önemseyip değerli kıldıkça medeniyetimiz, insanlık tarihinde taraflı tarafsız herkesin takdir ettiği önemli izler bırakmıştır. Medeniyetimizde âlim; din ile hayat, akılla vahiy, kâinatla insan, insanla Kur’an arasındaki ilişkiyi kuran bilge kimsedir. Böyle bir alimin gayesi, ilimle hikmeti, hikmetle irfanı, ahlakla

adabı, hak ile hakikati, tüm insanlığa takdim etmektir. Alim, söz konusu güzellikleri, sadece takdimle kalmaz; kendi şahsında da bu güzellikleri yaşar ve temsil eder.

Değerli Kardeşlerim!

İnsanlık, zamanla zenginleşme ve tabiata hükmetme noktasında bilginin gücünü keşfetti. Ancak kimileri, zaman zaman bilginin gücünü ve etkisini insanlığın hayrına değil, şerrine kullanmayı yeğledi. Böyleleri, yaratılış amacını, insani ve insani değerleri unuttu; ahlâkî kaygılardan sıyrılarak bilgi de dahil, sahip olunan her şeyin insana verilmiş bir emanet olduğu bilincinden uzaklaştı. Bilgiyi, iyilik ve güzelliklerin değil, kötülük ve düşmanlıkların vasıtası haline getirenler ve istismar edenler, bilgi ahlakından yoksunlaştı. Bilgi, ahlaktan yoksunlaştıkça da insanlık pek çok değerini kaybetti.

Bilginin hayat veren değil, can alan bir güç olarak kullanılması tüm ibretiyle karşımızda durmaktadır. Bugün, koca şehirler ve yüzbinlerce canlar, aynı anda yok edilebilmektedir. Eğitim, ilim ve irfanın mana ve gayesinden uzaklaştırılıp mahrum bırakılan nice genç, bağınazlık, cehalet, şiddet ve terörün yolunda savrulup yok olmaktadır. Anne babalar, hayalleri kursaklarında ağlamak zorunda bırakılmaktadır. Kıyıya vuran günahsız minik bedenler, bize insanlığın vicdanının can çektiğini haykırmaktadır. Okul bahçelerini şenlendirmesi gereken sesler, okyanusun ıssız sularında imdat çılgınlıklarına dönüşmektedir.

Aziz Kardeşlerim!

Bütün bu yaşananlar, insanlık ailesi olarak yaratılış amacımızı yeniden idrak etmemizi; neyi, niçin ve hangi amaçla öğrenip hayatımıza yansıttığımızı düşünmemizi gerekli kılmaktadır. Unutmayalım ki; bilhassa bugün İslam coğrafyasındaki olumsuzlukların sona ermesi ve inananlar olarak dünyaya yeni medeniyetler takdim edebilmemizin yolu, İslam’ın ilme verdiği önemi iyi kavramak ve bunu hayata yansıtabilmekten geçmektedir. Bu hususta yarınlarımızın teminatı olan gençlerimizin ilim, irfan, hikmet ve ahlakla mücehhez, çevresine, topluma ve insanlığa faydalı bireyler olarak yetişmelerinde gençlerimize, ailelerimize ve öğretmenlerimize büyük sorumluluklar düşmektedir.

Kardeşlerim!

İlim ve irfan yuvası okullarımız, bu hafta itibarıyla yeni bir eğitim-öğretim dönemine daha başladı. Bu vesileyle yeni eğitim-öğretim yılımızın öğretmenlerimize, evlatlarımıza, tüm ailelere ve milletimize hayırlar getirmesini Rabbimden diliyorum.

Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in ilmin önemini ortaya koyan şu duasıyla bitirmek istiyorum:

“Allah’ım! Fayda vermeyen ilimden, kabul edilmeyen duadan, korkmayan kalpten, doymayan nefisten sana sığınırım.”⁵

¹ Alak, 96/1-5.

² Tirmizi, İlim, 2.

³ Zümer, 39/9.

⁴ Tirmizi, İlim, 19.

⁵ Tirmizi, Deavât, 68.

NAMAZ DİRİLİŞTİR

Kardeşlerim!

Okuduğum ayeti kerimelerde Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Müminler kurtuluşa ermiştir; onlar, namazlarını huşu içerisinde kılarlar; anlamsız, yararsız şeylerden uzak dururlar; zekâtı verirler; iffetlerini korurlar... Emanetlerine ve ahidlerine sadakat gösterirler; namazlarına titizlikle devam ederler. İşte onlar, ebedi kalacakları Firdevs cennetlerine varis olanlardır.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“Her kim beş vakit namazı, Allah rızası ve ibadet bilinciyle rükuları, secdeleri, abdest ve vakitlerine riayet ederek kılar ise cennete girer.”**²

Aziz Müminler!

Namaz, müminin Allah’a yönelişinin en somut göstergelerinden biridir. Namaz, vahyin bütün süreçlerinde yer alan ve her peygamberin davet ettiği ortak bir ibadettir. Peygamberler, bu nadide ibadetle ümmetlerine örnek olmuştur. **“Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı devamlı kılanlardan eyle.”**³ yakarışıyla İbrahim Halilullah’ın Rabbine niyazıdır namaz. **“Yavrucuğum! Namazı dosdoğru kıl!”**⁴ diyen Lokman (a.s)’ın hikmetli sözünde müşfik bir babanın evladına nasihatidir namaz. **“Bana kulluk et; beni anmak için namaz kıl.”**⁵ ilahi emrine muhatap olan Musa (a.s) için Allah’ı anmak ve O’na kul olmaktır namaz. **“Nerede olursam olayım yaşadığım sürece Allah bana namazı emretti.”**⁶ diyen İsa (a.s)’ın vazgeçilmezidir namaz. Kerim Kitabımızın, **“De ki: Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.”**⁷ âyetiyle Efendimiz (s.a.s)’in şahsında tüm müminlerden istenen ihlas, samimiyet, Allah’a adanmışlık ve teslimiyetin bir nişanesidir namaz.

Kardeşlerim!

Müminler olarak bizim dirilişimizdir namaz. Günde beş defa Rabbimizin huzuruna ayrı bir heyecan ve muhabbetle çıkar, O’ndan namaz vasıtasıyla yardım isteriz. Namazla arınır, tazelenir ve güçleniriz. Biliriz ki; en hayırlı amellerimizden birisi, vaktinde kıldığımız namazımızdır.⁸ Ve namazımız, bizleri her türlü kötülük ve günden koruyan kalkanımızdır. Yine biliriz ki; ahirette ilk sualimiz namazımızdan olacaktır.⁹ Bu yüzden, Kerim Kitabımızın pek çok ayetinde övülen namaz ehlinde olmak için gayret gösteririz. Riya ve gafletten alıkoymayan, kötülüklere karşı bize kalkan olmayan namazdan Allah’a sığınırız.

Aziz Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s), namazı “gözünün nuru”¹⁰, “cennetin anahtarı”¹¹ olarak nitelendirmiştir. Namaz, her daim onun hayatının merkezinde yer almıştır. O, ruhunu teslim ederken dahi ümmetine namazı vasiyet etmiştir. Öyleyse bizler, onun bu vasiyetini tekrar tekrar hatırlayarak ibadet hayatımızı şöyle bir gözden geçirelim. Kendimize şu soruları bir soralım: Namazımız, bizim gözümüzün nuru mu? Hakikaten Yüce Rabbimize bizi bağlayan miracımız mı? Namazımız, yaratılışımızdaki hikmet ve amacı bize hatırlatan bir zikir mi? Dünyanın türlü çıkmazlarında, buhranlarımızda bir sığınağımız mı namazımız? Namazımız, gündelik hayatta bir şekilde kirlenen, yıpranan ruhumuz için bir arınma ve durulma vesilesi mi? Namaz, hayatımızın kalbinde mi? Kalbimiz namazda mı? Yokluğunda namaza derinden bir özlem duyup, varlığında namazla hasret giderebiliyor muyuz? Meşru bir mazeretimiz olmaksızın ertelediğimiz, ihmal ettiğimiz, terk ettiğimiz namazımız yüreğimizde bir sızı, bir nedamet, bir kasvet oluşturuyor mu? Bizim namazı, namazın bizi terk etmesinden endişeleniyor muyuz?

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki; namazlarımız kurtuluşumuzdur. Yeter ki bizler, namazı Rabbimizin emrettiği, Efendimiz (s.a.s)’in öğrettiği şekilde eda edelim. Namazın ruhuyla dirilelim, ruhlarımızı namazla yüceltelim. Camilerimizi, evlerimizi, gönül sarayımızı namazlarımızla mamur kılalım.

Kıymetli Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız, Camiler ve Din Görevlileri Haftası’nın bu seneki temasını “Cami ve Namaz” olarak belirlemiştir. Hafta boyunca düzenlenecek çeşitli etkinliklerle dinimizin direği, miracımız, Rabbimize vuslatımız olan namaz ibadetinin ve camilerin hayatımızdaki önemi, yüksek bir sesle dile getirilecektir. Genç-yaşlı, büyük-küçük, kadın-erkek tüm kesimlere, tüm kardeşlerimize namaz ve caminin hayat veren ikliminde buluşmak için yeni bir davette bulunulacaktır.

Bu vesileyle söz konusu haftanın hayırlara vesile olmasını, minarelerimizden yükselen yüce daveti ve namazın aydınlığını ülkemizin üzerinden eksik etmemesini Yüce Rabbimden niyaz ediyorum.

Hutbemi şu ayet-i kerimenin mealı ile bitirmek istiyorum: **“Öyle müminler vardır ki, onları ne ticaret, ne alışveriş Allah’ı anmaktan, namazı hakkıyla kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoymaz.”**¹²

¹ Mü’minûn, 23/1-2.

² İbn Hanbel, IV, 266.

³ İbrahim, 14/40.

⁴ Lokmân, 31/17.

⁵ Tâhâ, 20/14.

⁶ Meryem, 19/31.

⁷ En’âm, 6/162.

⁸ Buhârî, Tevhid, 48.

⁹ Nesâî, Muhârebe, 2.

¹⁰ Nesâî, İsratü’n-Nisâ, 1

¹¹ Tirmizî, Tahâret, 1.

¹² Nûr, 24/37.

...رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا

رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ ﴿10﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمَنُ أَرْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مَّن فِي السَّمَاءِ

MERHAMET İKSİRİNİ YUDUMLAYABİLMEK

Kardeşlerim!

Bu hafta hicri takvime göre 1437 yılının ilk ayı olan Muharrem'i yaşamaya başladık. Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in ifadesiyle **"hürmete layık bir aya"**¹ ve yeni bir yıla girdik. Muharrem, bir taraftan yenilenmeyi, umut ve azimle yola revan olmayı hatırlatır. Bir taraftan da Kerbelâ'nın derin acısını ve bu acıdan payımıza düşen ibreti anımsatır.

Kerbelâ, Peygamberimiz (s.a.s)'in ciğerparesi, reyhan kokulu torunu, cennet gençlerinin efendisi Hz. Hüseyin'in,² çoğu ehl-i beytten olan yetmişten fazla mümin ile birlikte şehit edildiği yerdir.

Aziz Kardeşlerim!

Geçmişten günümüze yaşanan ve yüreklerimizi dağlayan bu tür elim hadiselerin temelinde, insanın merhametsizliğinin, insaf ve vicdan yoksunluğunun yattığını görürüz. Nitekim bu insaf ve merhamet yoksunluğunun, insanı ne kadar zalim ve gaddar hale getirebileceğine geçtiğimiz günlerde Ankara'da bir kez daha üzüntüyle şahit olduk. Onlarca vatandaşımızın hayatına kasteden menfur terör saldırısı hepimizi derinden yaraladı.

Bu tür menfur saldırılar karşısında dün olduğu gibi bugün de metin bir duruş sergileyerek ve kardeşlik beyanımızı tekrarlayarak gevsemeyecek ve dağılmayacağız. Aksine birbirimizle daha fazla kenetlenerek güçlenecek; akılla, ferasetle, sağduyu ve duayla sıkıntıları hep birlikte aşacağız.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kerim Kitabımızda merhamet sahibi müminlerin şu kuşatıcı duasına yer verilir: **"... Rabbimiz! Bizi ve bizden önceki iman etmiş kardeşlerimizi bağışla; kalplerimizde iman edenlere karşı kötü bir düşünce ve duyguya yer bırakma. Rabbimiz! Kuşkusuz sen çok şefkatlisin, çok merhametlisin."**³

Rahmet Elçisi (s.a.s) de bizleri şu hadisiyle merhameti şiar edinmeye çağırır: **"Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki Yüce Allah da size merhamet etsin."**⁴

Kardeşlerim!

Merhamet, Allah'ın Rahman isminin bir yansımasıdır. Âlemlerin Rabbi, **"Rahmetim gazabımı geçti."**⁵ buyurarak merhametinin enginliğini haber vermiştir. İnsanlığa en güzel örnek olan Peygamberimiz (s.a.s)'in de en belirgin özelliği, onun merhamet ve şefkat peygamberi olmasıdır.⁶ O, merhameti, mümin

olmanın en başta gelen gereklerinden biri olarak takdim etmiştir. Efendimiz (s.a.s), bütün müminleri birbirlerine merhamette, muhabbetle, lütufta ve yardımlaşmada bir vücuda benzetmiştir. Öyle ki, bu vücudun bir organı hastalanınca, diğer organlar da hasta olanın acısını paylaşıyor.

Kardeşlerim!

Asırlarca O'nun bu rahmet deryasını, şefkat ve merhametini yudumlamış bir medeniyetin mensuplarıyız. Bu medeniyet, merhametten uzaklaşarak katılmış nice kalpleri merhamet iksiriyle yumuşatmıştır. Bu medeniyet, merhametiyle birlikte insanlığını da kaybetmiş nice toplumları yeniden merhametle tanıştırmıştır. Bu medeniyet, "Yaratılanı hoş gör, Yaratana'dan ötürü." sözleriyle insanlığa "önce insan" ilkesini öğretmiştir. Bu medeniyet, "Şefkat ve merhamette güneş gibi ol!" anlayışını yaşamış, yaşatmış ve dünyanın dört bir yanına taşımıştır.

Aziz Müminler!

Üzülerek belirtmek gerekir ki, böylesi bir medeniyetin mensupları olarak bizler her geçen gün merhametimizi yitiriyoruz. Bugün, insanlık, vicdansızlık ve merhametsizlik sorunu yaşıyor. En acısı da insanlığa örnek olması gereken müminler, birbirlerine karşı merhamet, saygı, hoşgörü ve birlikte yaşama ahlakını kaybediyor. Şefkatin yumuşaklığıyla bezenmesi gereken mümin kalpler, İslam dünyasının pek çok yerinde, kin ve nefretin ateşiyle kavruluyor. Birbirlerine hayır, iyilik ve hayat vermek için uzanması gereken eller, bugün şiddet, terör ve ölüme uzanıyor.

Kardeşlerim!

Bütün bu olumsuzluklar karşısında yapmamız gereken, kendimize, ailemize, çevremize ve birbirimize karşı düşüncelerimizi ve davranışlarımızı bir kez daha gözden geçirmektir. Şiddetin, acımasızlığın, terörün, savaşların, katliamların kol gezdiği bir dünyada, en çok muhtaç olduğumuz şey, Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in merhamet yüklü mesajlarına yeniden sarılmaktır. Yüreklerimizi onun mektebinde eğitmek, ondan aldığımız ışıqla rahmet insanları olmak ve yeniden rahmet toplumları inşa etmektir.

Aziz Kardeşlerim!

Hutbeme son verirken yeni hicri yılınızı tebrik ediyorum. Bu mübarek Cuma vaktinde, şehitlerin serçeşmesi Hz. Hüseyin Efendimiz başta olmak üzere bütün şehitlerimizi ihtiramla anıyor, teröre kurban giden bütün canlara Allah'tan rahmet diliyorum. Asırlardan beri Peygamber (s.a.s) ve ehl-i beyt sevgisi etrafında kenetlenen milletimizin barış, huzur, güven, anlayış ve saygı içerisinde zor günleri aşmasını Cenab-ı Mevla'dan niyaz ediyorum. Rabbimiz, her türlü fitne, fesat ve tuzağa karşı aziz milletimizin yar ve yardımcısı olsun.

¹ Müslim, Sıyâm, 203.

² İbn Mâce, Sunne, 11/4.

³ Haşr, 59/10.

⁴ Ebû Dâvûd, Edeb, 58.

⁵ Buhârî, Tevhid, 22.

⁶ Tevbe, 9/128.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذِيبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

...وَأَنَا تَارِكٌ فِيكُمْ تَقْلِينَ أَوْلَهُمَا كِتَابُ اللَّهِ فِيهِ الْهُدَى وَالنُّورُ فَخُذُوا بِكِتَابِ اللَّهِ

وَاسْتَمْسِكُوا بِهِ... وَأَهْلَ بَيْتِي أَذْكُرْكُمْ اللَّهُ فِي أَهْلِ بَيْتِي

KERBELÂ'YI DOĞRU ANLAMAK

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Ey Ehl-i Beyt! Allah sizden, sadece günahı gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Size iki ağır emanet bırakıyorum. Birincisi, içinde hidayet ve nur olan Allah’ın Kitabıdır. Allah’ın Kitabına sımsıkı sarılın! İkincisi, ehl-i beytimdir. Ehl-i beytime sahip çıkın! Onlar hakkında size Allah’ı hatırlatıyorum...”²

Kardeşlerim!

Bugün 10 Muharrem Cuma. Aşure günü. Muharrem ayı, hicri yılın ilk ayı. Resûl-i Ekrem (s.a.s)’in “Allah’ın ayı”, “hürmete şayan” olarak nitelendirdiği ay. Ramazan orucundan sonra en faziletli orucun kendi içinde bulunduğunu bildirdiği ay.

Muharrem ayı aynı zamanda topyekûn bütün Müslümanları derin bir acıya gark eden Kerbelâ hadisesinin yaşandığı aydır. Zira Hicri 10 Muharrem 61 tarihi, Hz. Hüseyin Efendimizin ve çoğu ehl-i beyt-i Mustafa’dan olan 70 kişinin Kerbelâ çölünde hunharca katledilerek şehadet şerbetini içtikleri tarihtir. Hz. Hüseyin ki, Peygamberimiz (s.a.s)’in, “Benim dünyadaki çiçeğim, reyhanım”³ dediği, “cennet gençlerinin efendisi”⁴ olarak tavsif ettiği, Hz. Aliyyü’l-Murtaza’nın, Hz. Fatımatu’z-Zehra’nın yavrusu, ciğerparesidir. Bu vesileyle şehadetinin 1335. yılını idrak ettiğimiz şehitlerin serdari, serçeşmesi, seyyidü’ş-şüheda Hz. Hüseyin Efendimiz başta olmak üzere Kerbelâ şehitlerini ve bugüne kadar hak, hakikat, adalet, ahlâk, erdem ve fazilet için; din, iman, vatan ve millet için can veren bütün şühedayı rahmet, minnet, şükran, saygı ve tazim ile yâd ediyorum. Allah bütün şehitlerimize gani gani rahmet eylesin!

Kardeşlerim!

Dünyanın neresinde olursak olalım, mezhebimiz, meşrebimiz, kültürümüz, coğrafyamız, dünya görüşümüz ne olursa olsun, Kerbelâ, İslâm ümmeti olarak hepimizin ortak acısıdır, ortak hüznüdür, ortak kederidir. Hele hele neredeyse her evde bir Hasan, bir Hüseyin, bir Ali, bir Fatıma, bir Cafer, bir Zeynelabidin

bulunduran ve ehl-i beyt sevgisini yüreklerinde her daim yaşatan aziz milletimizin tüm fertleri bu acıyı yüreklerinin ta derinliklerinde hissetmektedir.

Kardeşlerim!

Bugün Kerbelâ’nın acısını hissetmek elbette önemlidir. Bugün Kerbelâ’nın hüznünü yaşamak elbette muhteremdir. Bugün Kerbelâ’nın elemiyle elemelenmek, kederiyle kederlenmek elbette muteberdir.

Bugün Kerbelâ şehitleri için gözyaşı dökmek elbette takdire şayandır. Ancak sadece hüznün, sadece keder, sadece gözyaşı yeterli değildir.

Bugün bize düşen Kerbelâ’yı doğru okumak ve doğru anlamaktır. Kerbelâ’yı anlamak, Kerbelâ’dan ayrılık-gayrılık değil; birlik-beraberlik çıkarmaktır. Kerbelâ’dan kin, nefret ve öfke değil; sevgi, muhabbet ve hoşgörü devşirmektir. Kerbelâ’yı anlamak, Hz. Hüseyin gibi davranmaktır; Hüseyince yaşamaktır. Onun zulüm ve haksızlık karşısındaki duruşunu evrenselleştirmektir. Kerbelâ’yı anlamak, yeni Kerbelâlar yaşanmaması için bu acı hadiseden dersler ve ibretler çıkarmaktır.

Kardeşlerim!

Her şeyden önce bu elim hadise, zalim ve zorbaların, heva, heves ve hırsları uğruna, dünyalık çıkar ve menfaatleri için iman, ahlak, fazilet ve insanlıktan nasıl uzaklaşabildiklerini göstermektedir.

Ne yazık ki bugün de İslâm dünyasında hala Kerbelâ’yı doğru anlamayanlar, ısrarla Kerbelâ’nın kerb-u belasını günümüze taşıyanlar var. Ne yazık ki bugün de Kerbelâ şehitlerine bu zulmü reva gören zalimler gibi düşünen, davranan ve yaşayanlar var. Ne yazık ki bugün de İslâm coğrafyasının her tarafında çıkar ve menfaatleri için Müslüman kanı akıtanlar var.

Kardeşlerim!

Kerbelâ’yı anlamak, hakkın yanında, hakikatin yolunda olmak demektir. Kerbelâ’yı anlamak, adalet, merhamet, ahlâk, erdem ve fazilete sevdalı olmak demektir. Kerbelâ’yı anlamak, fitne zamanlarında basiret ve ferasetle hakikati görmek demektir. Kerbelâ’yı anlamak, Hz. Hüseyin gibi zulme, zalime ve haksızlığa karşı çıkmak demektir. Kerbelâ’yı anlamak, Hz. Hüseyin ve arkadaşlarının, uğruna canlarını verdikleri yolun Muhammed Mustafa (s.a.s)’nın yolu, Kur’an’ın yolu olduğunu bilmek demektir.

Kardeşlerim!

Hutbeme, Hz. Hüseyin Efendimizin yaptığı bir dua ile son vermek istiyorum.

Allah’ım! Bizi zalimlerden berî, müminlere velî eyle!”

¹ Ahzab, 33/33.

² Müslim, Fadâilu’s Sahâbe, 36.

³ Tirmizi, Menâkıb, 30.

⁴ İbn Mâce, Sunne, 11/4.

PEYGAMBERLER, İNSANLIĞIN YOLUNU AYDINLATAN REHBERLERDİR

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Biz Allah’a ve bize indirilene; kezâ İbrâhim, İsmâil, İshak, Ya’kûb ve torunlarına indirilenlere; yine Mûsâ ve İsâ’ya verilenlere ve bütün peygamberlere rableri tarafından gönderilenlere inandık. Onlar arasında ayırım yapmayız; biz O’na teslim olmuşuzdur’ deyin.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Peygamberler, anneleri ayrı, babaları bir kardeşlerdir; dinleri de birdir.”**²

Kardeşlerim!

Yeryüzü, peygamberlerin insanlığa getirdiği ilâhî vahiy kadar tutarlı ve sürekli bir zincire şahit olmamıştır. Her gelen peygamber, bir öncekini tasdik ederek ilâhî daveti insanlara ulaştırmıştır. Peygamberler, ilahi mesajı sadece insanlara ulaştırmakla kalmamış, aynı zamanda en güzel bir şekilde yaşayarak gönderildikleri toplumlara örnek olmuşlardır.

Kardeşlerim!

Bütün peygamberler, aynı ilahi sözün elçileridir. Onlar, Yüce Rabbimizin biz insanlara en büyük lütfu ve ihsanıdır. Onlar, insanları küfrün kara bataklığından bir olan Allah'ın tevhit yoluna, bilgi ve inancın aydınlığına çağıran rahmet elçileridir. Onlar, insanlığın yolunu aydınlatan, insanlığa merhamet ve şefkat, huzur ve barış, dostluk ve kardeşlik, hak ve adalet, ahlak ve fazilet önderliği yapan kutlu elçilerdir. Onlar, ilimle ameli, hayatla ahlakı, hikmetle irfanı, bugünle yarını buluşturan ve barıştıran rehberlerdir. Onlar, doğruyla yanlış, güzelle çirkini, iyiyle kötüyü, faydalıyla zararlıyı, adaletle zulmü, ilimle cehaleti, samimiyetle gösterişini birbirinden ayırt eden hidayet kaynağıdır.

Kardeşlerim!

Peygamberler, kalp gözümüzü açan, doğru yolu gösteren Yüce Rahman'ın rahmet mektebinin muallimleridir. Kültür ve medeniyet adına insanlık onlara çok şey borçludur. Bugün gaflet, dalalet, cehalet, fitne, kin, nefret ve intikam çıkmazında boğulan insanlığın, onlara her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır.

Kardeşlerim!

Âdem (a.s) insanlığın atasıdır. Hatada ısrar etmemeyi, tövbe ve istiğfarı ilk ondan öğrendik. Nuh (a.s), insanlığın ikinci atasıdır. Zanaatı, tekniği, tufanlardan kurtulmayı ondan öğrendik. İbrahim (a.s), peygamberlerin atasıdır; akıl devriminin mimarıdır. Ümmet olmayı ondan öğrendik. İsmail (a.s), teslimiyetin simgesidir. Kurtuluş ve teslimiyeti ondan öğrendik. Yakub (a.s), sabrın ve şefkatin timsalidir. Ümidi kaybetmemeyi ondan öğrendik. Yusuf (a.s), cemalin, vefanın ve asaletin adıdır. İstikameti, mücadeleyi, affetmeyi ve başarıyı ondan öğrendik. Musa (a.s), hukukun, cesaretin ve ahdin timsalidir. Hak ve adalet mücadelesini ondan öğrendik. İsa (a.s), sevginin ve rahmetin adresidir. Bağışlamayı ondan öğrendik.

Muhammed Mustafa (s.a.s), ilmin, irfanın, ahlakın, güçlüyken müşfik olmanın, haklıyken özveride bulunmanın, haksızlığa karşı en g r sedanın adıdır. Allah'ın emirlerine tazim göstermeyi, mahlukata şefkatle muamele etmeyi ondan  ğrendik. Aklın ve imanın önündeki en büyük engel olan batıl inanç, bilgisizlik ve ba nazlı a karşı yüreğini ortaya koymayı ondan  ğrendik. O, nübüvvet zincirinin son halkasıdır, H tem 'l-Enbiyadır.  lemlere rahmettir. Ona iman biz müminlerin başta gelen vazifesidir. Bizler, kelime-i tevhidde, kelime-i  hadette Rabbimize imandan sonra Efendimize imanı zikrederiz. Resule iman olmadan Allah'a iman olmayacağını³, onu herkesten ve her şeyden daha çok sevmedikçe kamil manada iman edemeye e imizi⁴ biliriz. Zira Rabbimiz, pek çok ayette Resul 'ne imanı kendine imanla birlikte zikretmiştir. Kendi sevgisini kazanmayı Resul 'ne tabi olmaya ba lamı tır.⁵

Kıymetli Kardeşlerim!

Şunu unutmayalım ki; peygambere iman etmek ve onu her şeyden çok sevmek, onun hayat veren çağrılarını gönülden kabul etmektir; onlara sımsıkı sarılmaktır. Peygambere iman, ona ülfet ve muhabbet beslemektir. Peygambere iman, insana, canlıya, kâinata onun bakışıyla bakmaktır. Peygambere iman, onun güzel ahlakıyla ahlaklanmaktır; onun merhameti, hoşgörüsü ve tevazuunu kuşanmaktır. Efendimiz (s.a.s)’e iman, onun getirdiği yüce değerlerle yücelmek, onun saygınlığını zedeleyecek her türlü söz ve davranıştan kaçınmaktır.

Kardeşlerim!

Kâinatın efendisi, hidayet rehberimiz olan Peygamberimiz (s.a.s)’e ve bütün peygamberlere sonsuz salat ve selam olsun! Rabbimiz, Efendimiz (s.a.s)’in ümmeti olma bahtıyarlığından bizleri mahrum bırakmasın! Onun hayat veren örneğliğinden, iki cihan mutluluğuna ulaştıran sırat-ı müstakiminden bir an olsun ayırmasın!

¹ Bakara, 2/136.

² Buhârî, Enbivâ, 48.

³ İbn Hanbel, VI, 382.

⁴ Buhari, İman 8; Müslim, İman 69.

⁵ Âl-i İmran 3/31.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْوَنِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ

وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

...وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَحُرْمَةُ الْمُؤْمِنِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ حُرْمَةً مِنْكَ...

HER İNSAN ALLAH'IN BİR ÂYETİDİR!

Kardeşlerim!

Hutbemin başında okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “**Andolsun, biz insanoğlunu şerefli kıldık. Onları karada ve denizde taşıdık. Kendilerini temiz şeylerle rızıklandırdık ve onları yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık.**”¹

Peygamber Efendimiz (s.a.s), bir gün tavaf esnasında Kâbe’ye yönelerek şöyle buyurmuştur:

“**Ey Kâbe! Sen ne güzelsin. Senin kokun ne güzeldir. Senin azametine ve kutsallığına hayranım. Fakat Allah’a yemin ederim ki, müminin saygınlığı Allah katında senin saygınlığından daha fazladır...**”²

Aziz Kardeşlerim!

Hepimiz insan olarak aynı özden, aynı topraktan yaratıldık. Hepimiz beşer olarak aynı babadan, Âdem’den; aynı anneden, Havva’dan geliyoruz. Hepimiz aynı dünyayı, aynı âlemi birlikte paylaşıyoruz. Hepimiz aynı güneşin ısısından, aynı ayın ışığından istifade ediyoruz.

Kardeşlerim!

Hepimiz Âdem’in çocukları olarak Allah nazarında tarağın dişleri gibi eşitiz. Hz. Ali’nin, “Ya hilkatte eşimsin ya dinde kardeşimsin” sözü bu hususu veciz bir şekilde ifade etmiştir. Geleneğimize göre insan, insanın kurdu değil yurdudur. İnsan, insanın umududur, sığınağıdır. Bunun içindir ki; medeniyetimizin insan anlayışı, modern zamanların sözde insan merkezli anlayışından oldukça farklıdır. Yunus Emre’nin ifadesiyle bizler, “Yaratılanı Yaratan’dan ötürü severiz”. Zira her insan Allah’ın bir ayetidir. Her insan Allah’ın bir eseridir.

Aziz Müminler!

Bizim hem insan olmaktan hem de İslam’a inanmaktan kaynaklanan kardeşliğimizin bir hukuku ve bir ahlâkı vardır. İnsan olmaktan kaynaklanan kardeşliğimiz gereği hangi dinden, hangi ırktan, hangi renkten, hangi coğrafyadan olursa olsun her insan saygındır. Bu sebeple insan, insana zulmedemez. İnsan, insana haksızlık edemez. Her insanın canı, kanı, malı, onur ve haysiyeti muhteremdir, mukaddestir, dokunulmazdır. Bizlere bu yüce değerleri öğreten dinimizdir, âlemlere rahmet olarak gönderilen

Peygamberimiz (s.a.s)’dir. O, Medine-i Münevvere’ye hicret ettiğinde, bütün gayr-i müslimlerle bir sözleşme imzalamıştır. Böylece farklı dinler ve kültürlerin bir arada barış ve huzur içerisinde yaşayabilmelerinin ahlâkî ve hukukî temellerini atmıştır.

Kardeşlerim!

Din-i mübin-i İslâm’dan kaynaklanan kardeşliğimize gelince; bu kardeşlik, soy, sop, dil, bölge ve asabiyet temelinde bir kardeşlik değildir. Hele hele çıkar temelinde bir kardeşlik hiç değildir. Yüce değerler ve yüksek idealler etrafında bir kardeşliktir. İman ve takva ekseninde bir kardeşliktir. İslâm kardeşliğidir. Müslümanlar, aynı bütünün parçalarıdır. Aynı birin yansımalarıdır. Tevhid ile gelen vahdetin temsilcileridir. Müslümanlar, aynı bedeninin organları, aynı binanın tuğlaları gibidir. Müslümanlar, birbirlerine hak bağı ile bağlıdır.

Müslüman, Allah’a ve O’nun mesajlarına saygı duyan, Allah’a ta’zimde bulunan ve Allah’ın yarattığı bütün mahlukata şefkat nazarıyla bakan insandır. Müslüman, Müslüman kardeşini en az kendisi kadar değerli ve saygıdeğer görür. Onu hor, hakir ve küçük göremez. Müslüman, kendisi için istediğini kardeşi için de ister. Müslüman güvenilir insandır. Eli ve diliyle zarar vermez; kardeşine zulmetmez, haksızlık etmez, düşmanlık etmez. Müslüman, kardeşine sırt çevirmez; sıkıntılı anında ona destek olur. Müslüman, kardeşinin üzüntüsünü, sevincini paylaşır.

Kardeşlerim!

Bugün Âdem’in çocukları olarak kardeşliğe, merhamete, şefkate, insaf ve vicdana her zamankinden daha fazla muhtacız. Bugün insanlık ailesi olarak yüce değerleri hayatımıza aktarmaya her zamankinden daha fazla muhtacız. Bugün insan olmaktan kaynaklanan kardeşliğimizi yeniden hatırlamaya ve bu doğrultuda birlikte yaşamının hukukunu ve ahlakını oluşturmaya her zamankinden daha fazla muhtacız.

Bugün İslâm ümmeti olarak İslâm diyarlarını yeniden ilim, hikmet ve marifet yurduna dönüştürmek için çalışmaya ihtiyacımız var. Bugün İslâm coğrafyasında yeniden barış ve esenliği, merhamet ve şefkati, kardeşlik ve dostluğu, hak ve adaleti, ahlak ve fazileti egemen kılmaya ihtiyacımız var. Birliğe, beraberliğe, yardımlaşmaya, dayanışmaya, saygı ve muhabbetle birbirimizi kucaklamaya ihtiyacımız var. İslâm’ın medeniyetler inşa eden eşsiz ilkelerine yeniden sarılmaya ihtiyacımız var. Kur’an-ı Kerim’in rahmet yüklü mesajlarına, Efendimiz (s.a.s)’in çağlar üstü örnekliğine ihtiyacımız var.

Hutbemi Efendimiz (s.a.s)’in şu hadisi ile bitirmek istiyorum: “**İnsanlar Âdem’in çocuklarıdır, Âdem ise topraktır.**”³

¹ İsrâ, 17/70.

² İbn Mâce, Fiten, 2.

³ Tirmizî, Menâkıb, 74.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
مَثَلُ الَّذِي يَذْكُرُ رَبَّهُ وَالَّذِي لَا يَذْكُرُ مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ

ZİKİR: KALPLERE HAYAT VEREN İKSİR Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz, müminler hakkında şöyle buyuruyor: **“Onlar, kalpleri Allah’ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.”**¹

Okuduğum hadisi şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Rabbini zikreden ile zikretmeyenin durumu, diri ile ölünün durumuna benzer.”**²

Kardeşlerim!

Göklerin ve yerin mülkü Allah’a aittir. Göklerde ve yerde bulunan her şey, âlemlerin yaratıcısı olan Allah’ı, kendilerine özgü bir lisanla tesbih ederler. Kerim Kitabımız, bu hakikati şu ifadelerle bize haber verir: **“Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar Allah’ı tesbih ederler. Her şey O’nu hamd ile tesbih eder. Ancak, siz onların tesbihlerini anlamazsınız.”**³

Kıymetli Kardeşlerim!

Zikir, Allah’ın birliğini, sonsuz kudretini ve yüceliğini dile getirmek, O’nun nimetlerini tefekkür ve tezekkür etmektir. Zikir, gündelik hayatın ruhlarımızı, kalplerimizi yorgun düşüren çekişmelerinden, meşgalelerinden uzaklaşıp Rabbimizin rızasını aramaktır. Bir duruş, bir diriliştir zikir. Özümüzdeki, sözümüzdeki, gözümüzdeki, hâsılı bütün benliğimizdeki hakkı-hakikati perdeleyen her türlü örtüyü, kaldırmaktır, her türlü gafletten kurtulmaktır. Zikir, bizi Rabbimizden uzaklaştıracak her şeyi kalbimizden söküp atmaktır. Evrendeki varlıkların deruni zikrine gönül, zihin, dil ve beden ile ortak olmaktır zikir; hamd ile Allah’ı tesbih etmek ve O’na gönülden ibadet etmektir. Ve zikir, **“Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyana uğrayanlardan oluruz”**⁴ niyazıyla Rabbimizin engin rahmetine sığınmaktır.

Kardeşlerim!

Zikir, dil, kalp ve bedenle olur. Dil ile zikir, Allah’ı anmak, O’na yalvarıp yakarmak, hak ve hakikati söylemektir. Kalp ile zikir, Allah’ın varlığı ile ilgili her türlü şüpheden uzaklaşıp O’nun muhabbetiyle hemhal olmaktır. Beden ile zikir ise tüm benliğimizle Allah’ın rızasını aramaktır, varlığımızı ve imkânlarımızı O’nun yolunda seferber etmektir, O’nun emirleri doğrultusunda bir hayat sürmektir.

Kardeşlerim!

Allah’ı zikir, kalpleri sükûnete erdirir, ruhları besler, akılları doğru hedefe ulaştırır. Kula idrak, feraset ve şuur kazandırır. Onu gafletten, karamsarlıktan, umutsuzluktan korur, hayatı anlamlı kılar. İnsan, zikir sayesinde sahipsizlik ve yalnızlık duygusundan uzaklaşır, kendisini her daim muhafaza eden bir sahibinin olduğu bilincine varır. Bizi en güzel şekilde yaratan, başta akıl olmak üzere türlü nimetlerle donatan Rabbimizi zikretmemek, O’nu unutmak, O’nun razı olmayacağı bir hayat yaşamak ne vahim bir gaflettir! Zira Yaratanını kaybeden, O’ndan bihaber olan, varlık adına ne bulmuştur ki? O’nun rızasına ulaşan, O’na yaraşır bir kul olarak yaşayan neyi kaybetmiştir ki?

Kardeşlerim!

Üzülerek belirtelim ki, dünya meşgalesi, istikbal kaygısı, kimi zaman kalplerimizi ve benliğimizi öylesine kuşatıyor ki; bizleri yaratılış amacımızdan ve Rabbimizin rızasından uzaklaştırıyor. Zaman zaman dillerimiz zikrin tadını, kalplerimiz zikretmenin huzurunu, vicdanlarımız zikirle geçen zamanların bereketini unutuyor. Zikirden mahrum hayatlarımız adeta kurak çöle dönüşüyor. Bazen mutluluğu ve huzuru geçici tutkulara arıyoruz. Bu tutkular, doğru düşünmemize, doğruyu dinlememize ve dillendirmemize adeta perde oluyor. Oysa Yüce Rabbimiz, geçici nimetlere tutkuyla bağlanmama ve kendisini bir an olsun unutmama konusunda bizleri şu ayeti kerime ile uyarıyor: **“Ey iman edenler! Mallarınız ve evlatlarınız sizi, Allah’ı anmaktan alıkoymasın. Her kim bunu yaparsa, işte onlar ziyana uğrayanların ta kendileridir.”**⁵

Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz dilimizle, kalbimizle ve bedenimizle her daim Rabbimizin rızasını arayalım. Allah’ın lütfettiği ömrümüzü zikrin aydınlığında hayırlı ve faydalı işlerle değerlendirelim. Her daim Rabbimize hamd ederek, şükrederek O’nun rızasına ermek için gayret edelim. Rabbimizin bize bahşettiği her bir organımızın, sağlığımızın, her bir imkânımızın, her bir anımızın, nimet olduğu kadar birer emanet olduğunun bilincinde olalım.

Kardeşlerim!

Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in şu duası ile bitirmek istiyorum: **“Rabbim! Beni sana çokça şükreden, seni çokça zikreden, senin azabından çekinen, sana hakkıyla itaat eden, sadece senin için eğilen, daima sana yalvarıp yönelen bir kişi eyle!”**⁶

¹ Ra’d 13/28.

² Buhârî, Deavât, 66.

³ İsrâ, 17/44.

⁴ A’raf 7/23.

⁵ Münafikun, 63/9.

⁶ Ebu Davud, Tefriu’ evbabi’l-vitr, 25.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ يَسْتَجِيبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصْلُونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَعْتُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي

صَلَاةٍ بَعِيدٍ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ وَالْمُؤْمِنُ مَنْ

أَمِنَ النَّاسَ عَلَى دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ

KÜRESEL TERÖRÜN HEDEF ALDIĞI DİN: İSLAM

Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Dünya hayatını ahirete tercih edenler, Allah’a giden yolu kapatanlar, onu eğri ve çelişkili göstermek isteyenler var ya, işte onlar derin bir sapıklık içindedirler.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Müslüman, elinden ve dilinden Müslümanların güvende oldukları kişidir. Mümin ise canları ve malları hususunda insanların kendisinden emin oldukları kişidir.”²

Değerli Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Peygamberimiz Muhammed Mustafâ (s.a.s) aracılığıyla İslâm mesajını bütün insanlığa tebliğ etti. Allah’ın varlığına ve birliğine iman etmek, O’na hiçbir konuda ortak koşmamak ve sadece O’na kullukta bulunmak, bu ilahi mesajın temelini teşkil ediyordu. Bu mesaj, değerler manzumesi olarak öldürmeyi değil yaşatmayı, zulmetmeyi değil hakkı gözetmeyi, batıla değil hakikate tabi olmayı, hayâsızlığı değil iffeti kuşanmayı ve erdemli duruşu takdim ediyordu. Bu mesaj, cehaleti değil bilgi ve hikmeti öğütlüyordu. Bu mesaj, savaşı değil barışı, terör ve vahşeti değil vicdan ve merhameti, fitne ve fesadı değil sulh ve salâhı öğretiyordu. Bu mesaj, vurdumduymazlığı değil sorumluluğu, bencilliği değil paylaşmayı, bölüp parçalamayı değil birleştirmeyi esas alıyordu.

Kardeşlerim!

İslam, hayatın her kesitine vicdan ve merhameti bir ilke, bir prensip olarak yerleştirdi. En zor zamanlarda dahi zulme, şiddete ve haksızlığa asla müsaade etmedi. Meşru müdafaa sadedinde değerlendirilen savaşın bile bir hukuku, bir ahlakı olduğunu asırlar öncesinden insanlığa haykırdı. Kadına, çocuğa, yaşlıya, tabiata dokunulmasını, zarar verilmesini kesin olarak yasakladı. Bu insaf ve merhamet çağrısı kısa sürede tüm coğrafyalarda yankı buldu. Müslümanlar, âleme silah, şiddet ve vahşet değil; sevgi, merhamet, şefkat, adalet ve hakikat medeniyeti taşıdı.

Ancak zamanla kimi cahil müntesipler, dinin özünden, ruhundan, hayat veren değerlerinden uzaklaştı ya da türlü hile ve desiselerle uzaklaştırıldı. İnsanı yaşatmak ve ona varlık gayesini anlatmak üzere gelen bir din, nice süflî emellere alet edildi. İslam, bütün hakikatleri insanlığa bildirmişken kimileri, hakikatin sadece kendi ellerinde olduğunu iddia eder hale geldi.

Kardeşlerim!

Yüce Dinimiz İslam, bugün çok daha büyük bir tehlike ile karşı karşıyadır. Zira cinayet şebekelerinin işlediği cürüm, saldırı, vahşet ve katliamlar ne yazık ki İslam’la birlikte anılır olmuştur. Modern zamanların tüm insafsızlığı, vicdansızlığı, adaletsizliği İslam’a ve masum Müslümanlara mal edilmeye

çalışılmaktadır. İslam, vicdanı ve insafı kirlenmiş, yüreği tükenmiş insanlarca terör ve vahşetle birlikte zikredilerek olumsuz bir İslam imajı ve algısı üretilmektedir. Dinimiz, itibarsızlaştırılmaya, İslâm’la ilgili, insanların kalplerinde bir endişe ve korku oluşturulmaya çalışılmaktadır.

Kardeşlerim!

İnsanlığa rahmet olarak gelen bir dinin, bir kitabın, bir peygamberin ve o dine mensup olan insanların bu tür terör olayları üzerinden itibarsızlaştırılması, en az işlenen bütün bu vahşetler kadar ağırdır. Yeryüzündeki en büyük cinayet, ahlak ve hukuk tanımayan katliamlara cihat adı verilmesidir. İslam dininde, hayat rehberimiz olan Kur’an-ı Kerim’de böyle bir anlayış yoktur. Dinimizin cihat anlayışı, öldürmek değil, yaşatmaktır. Harap etmek değil, mamur eylemektir. Gönüllere kin, nefret, intikam tohumları değil, sevgi, şefkat, merhamet tohumları ekmektir. Yeryüzüne şiddet, terör ve vahşet üzerinden korku değil, hak ve hakikat yoluyla barış, güven, huzur ve adaleti yaymaktır.

Kardeşlerim!

Bugün din adına masum insanları, kadınları, yaşlıları, çocukları acımadan öldürenler aslında bütün insanlığı katletmektedir. Ne hazindir ki, İslam’ın yüksek şiarı olan tekbir, bu vicdansızlıklara alet edilmektedir. Aslında Ankara’da Paris’te, Beyrut’ta, Bağdat’ta, Nijerya’da, hâsılı dünyanın dört bir yanında öldürülen sadece masum insanlar değil, âlemlere rahmet olarak gönderilen İslam’ın yüce değerleridir. İnsanlığını yitirmiş, gözü dönmüşlerin yaptıkları yüzünden tahkir edilmek istenen, Kerim Kitabullah’tır. İtibarsızlaştırılmaya çalışılan, Merhamet ve Şefkat Peygamberi Habibullah Muhammed Mustafa’dır. Ötekileştirilenler, dışlananlar, teslimiyetle bu kitaba, bu peygambere gönül veren sadık ve masum Müslümanlardır.

Kardeşlerim!

Bugün, din kisvesine bürünmüş cinayet şebekeleri, geçmişten günümüze birikmiş öfkeleri, incinmiş onurları, bastırılmış duyguları, yıkılmış hayalleri istismar etmektedir. Onlar bugün, tarihte acı hikâyeleriyle hatırladığımız, ortalığı yakıp yıkan, topyekûn medeniyetimizi tahrip eden Moğollarla aynı yöntemi kullanmaktadırlar. Vicdan ve insaf medeniyetine kast eden Haçlılarla aynı yolu yürümektedirler. Bu coğrafyanın masum insanlarını ölümlerden ölüm beğenmeye mecbur edenler, aslında tüm insani değerlere kastetmektedirler. Ancak bizler biliyoruz ki, dillerinden tekbir düşme de, alınları secdeden kalkmasa da insanlık dışı katliamların faillerinin yaptıklarını rahmet dini İslam’la bağdaştırmak mümkün değildir.

Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz dünyada huzura, ahirette kurtuluşa erebilmek için İslâm’ın rahmet yüklü mesajlarına yeniden sınıksız sarılalım. Çocuklarımıza ve gençlerimize sahip çıkalım. Onlara inanç ve değerlerimizi doğru öğretilim. Sahih dini bilgiye ulaşma ve sahip çıkma çabasını hiç elden bırakmayalım. Sunulan her dini bilgiyi araştırma ve incelemeyi kabul etmeyelim. İslâm’ın rahmet iklimini en güzel şekilde temsil etmek için gayret gösterelim.

Hutbemizi şu dua ile bitirmek istiyorum: “Rabbimiz! İlmimizi, anlayışımızı artır ve bizi salih kullarından eyle!”

¹ İbrahim, 14/3.

² Tirmizî, İmân, 12.

وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

اللَّهُمَّ اهْدِنِي لَأَحْسَنِ الْأَعْمَالِ وَأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ لَا يَهْدِي لِأَحْسَنِهَا إِلَّا أَنْتَ
أَنْتَ وَقِنِي سَيِّئَ الْأَعْمَالِ وَسَيِّئَ الْأَخْلَاقِ لَا يَقِي سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ.

İMANI HAYAT KILABİLMEK

Aziz Kardeşlerim!

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz (s.a.s)’e bir gün, “İman nedir?” diye soruldu. Efendimiz, **“İman, seni dünyada mesut kılacak bir ahlaktır. Allah’ın haram kıldıklarından uzaklaştıracak bir takvadır. Cahillerin yapıp ettiklerinden uzak tutacak vakur bir duruştur.”**¹ şeklinde cevap verdi.

Bu cevabıyla Efendimiz, insanı insan kılan ahlakın, takvanın, izzet ve şerefın, onurlu bir hayatın, imanın önemli bir yansıması olduğunu çağlar ötesinden dile getiriyordu. Rahmet Peygamberinin bu cevabı, yaratılışımızın hikmeti ve varoluşumuzun gayesini de gayet veciz bir şekilde özetliyordu.

Kardeşlerim!

İman, tevhide sımsıkı sarılmaktır. İman, Rabbimizin rızasına ve ebedi kurtuluşa erebilmenin temel esasıdır.² İman, Allah’ın varlığına ve birliğine, O’nun peygamberlerine, meleklerine, kitaplarına, ahiret gününe, kaza ve kaderin Allah’tan olduğuna gönülden inanmaktır. Kalbin Allah’a sadakat ve teslimiyetidir iman. Bu sadakat ve teslimiyetin düşüncemizde, özümüzde, sözümüzde, davranışlarımızda, hâsılı hayatımızın bütün kesitlerinde tezahür etmesidir. Bu itibarla iman, sadece bir gönül tasdiki ve dil ikrarı değildir; aynı zamanda bir eylemdir, bir hayattır.

Aziz Müminler!

Hayatının her kesitinde bizlere en güzel örnek ve rehber olan Peygamberimiz (s.a.s), kısa sürede şirkin yerine tevhide, zulmün yerine adaleti, hayasızlığın yerine iffeti yerleştirmiştir. Kin, nefret ve husumetin yerine şefkat, merhamet ve kardeşliği ikame etmiştir. Efendimiz, her şart ve durumda Rabbimize, kendimize, çevremize ve birbirimize karşı sadakati, samimiyeti ve ahde vefayı gözetmemizi istemiştir. Özümüz ve sözümüzle doğruluktan ayrılmamayı, her hâlükârda hak ve hakikatin yanında olmayı öğütlemiştir.

Kutlu Nebi (s.a.s), **“Kendiniz için istediğinizi kardeşiniz için de istemedikçe kâmil manada iman etmiş olamazsınız.”**³ sözüyle imanı, kardeşimizi gözetmek, onun sevinç ve kederini paylaşmak, dahası “ben” i “biz” kılmak diye tanımlamıştır. **“İman etmeden cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmeyen de gerçek anlamda iman etmiş olamazsınız.”**⁴ sözüyle

de, imanın müminleri sevmek, onlara değer vermek ve değer bilmek olduğunu haber vermiştir.

Kardeşlerim!

Mümin, imanının bir gereği olarak Allah ve Resûlü’nün emir ve yasaklarına riayet eder. O bilir ki, imanı diri tutan, salih amel ve güzel ahlaktır. Rahmet Peygamberi tarafından “elinden ve dilinden emin olunan kişi” şeklinde tarif edilen mümin, her daim istikamet üzere olur, emanete asla ihanet etmez. Elini harama alet edemez, hiçbir canlıya zarar veremez, zulmedemez. Kin, nefret ve düşmanlıkla gönlünü harap edemez. Hiçbir dünyevi çıkar için dilini yalanla kirletemez. Bakışlarını harama yöneltemez, ayaklarını harama yönlendiremez. **“Utanmadıktan sonra dilediğini yap.”**⁵ nebevi öğretisini kendisine rehber edinen bir mümin, ahlakı, fazileti, erdemi ve güzellikleri kuşanır, imanı ile bağdaşmayan söz ve davranışlardan kaçınır.

Kardeşlerim!

Geliniz. Hep birlikte şu soruları sorarak kendi kendimize bir muhasebede bulunalım: Rehberimiz, yol göstericimiz olan Peygamberimiz (s.a.s)’in temsil ettiği ve bize öğrettiği ahlakın neresindeyiz? Samimiyetimiz, merhametimiz, adaletimiz, ahde vefamız, hoşgörümüz, nezaketimiz, sevgi ve saygımız, sabrımız onun bize öğrettiklerine ne kadar benziyor? Eşimize, evladımıza, arkadaşımıza, dostumuza, komşumuza, akrabamıza ne kadar güven verebiliyoruz? Hayatımızda kaç yetim ve öksüzün sevinmesine yardımcı olabildik? Bizler evlerimizde kışı beklerken, barınacak yeri olmayan kardeşimizin derdiyle ne kadar hemhal olabildik, ona ne ölçüde bir katkıda bulunabildik? Nefesimizi alıp verdiğimiz her dem Rabbimizin rızasını ne kadar gözetebiliyoruz ve ona ne kadar yaklaşabiliyoruz?

Kardeşlerim!

İman, ibadet ve ahlak bir bütün halinde hayatın her kesitinde etkin ve belirleyici olmalıdır. İmanımız, hayatımızı, bugünümüzü ve yarınlarımızı diri tutmalıdır. Unutmayalım ki; iman, Allah’ın bize en önemli nimetidir. Ve her nimet bir sorumluluk gerektirir. Yalnızca vicdanlara mahkum edilip gündelik hayata yansımayan, pratiğe dönüşmeyen iman, sahibini sorumluluktan kurtaramayacaktır.

Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in şu anlamlı duasıyla bitirmek istiyorum:

“Allah’ım! Beni amellerin ve ahlâkın en güzeline kavuştur. Onların en güzeline ancak sen ulaştırabilirsin. Beni kötü işlerden ve kötü ahlâktan muhafaza et. Bunlardan ancak sen koruyabilirsin.”⁶

¹ Taberânî, Mu’cemu’l-Evsat, 5005.

² Tâhâ, 20/75.

³ Buhârî, İman, 7.

⁴ Müslim, İman, 93.

⁵ Buhârî, Ehâdîsü’l-Enbiyâ, 54.

⁶ Nesâî, İftitâh, 16.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنْ آتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

...أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ

الْجَسَدُ كُلُّهُ. أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ.

BEDEN ÜLKESİNİN SULTANI: KALP

Kardeşlerim!

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz (s.a.s)’in, sıkça dile getirdiği dualardan biri şöyleydi: “**Ey kalpleri hâlden hâle çeviren Rabbim! Benim kalbimi dinin üzere sabit kıl!**”¹

Kardeşlerim!

Efendimiz, bu duasında Yüce Allah’tan kalbini iman ve istikamet üzere sabit kılmasını dilemişti. Zira kalp, iman ve istikamet merkezi, başlangıç ve bitiş yeridir. İman ve İslam’ın bir tezahürü olan her hayırlı ve faydalı işe öncelikle kalpte niyet edilir. İşte böylesi bir öneme sahip olan kalp, Peygamberimiz (s.a.s) tarafından beden ülkesinin sultanı diye takdim edilir.²

Kardeşlerim!

Kalp, sadece vücutta kan dolaşımını ve hayatın devamını sağlayan bir organ, küçük bir et parçası değildir şüphesiz. Kalp manevi hayatımıza yön veren ve akıbetimizi belirleyecek olan bir merkezdir. Kalp, iman ve küfrün, sevgi ve nefretin, cesaret ve korkaklığın, iyilik ve kötülüğün, kısacası bütün duyguların kaynağıdır. Güzellikler de çirkinlikler de hep kalpte başlar kalpte biter. Hayrın ve faydalı düşüncelerin barınağı olan bir kalpten ancak güzellikler yansır. Çirkinliklerle kirletilmiş, olumsuzlukların esiri haline getirilmiş bir kalpten yansiyacak olan da kötülüklerdir. Efendimiz (s.a.s), bu gerçeği “**Dikkat edin! Vücutta öyle bir et parçası vardır ki o iyi olursa bütün vücut iyi olur. O bozulursa bütün vücut bozulur. Dikkat edin! O, kalptir.**”³ hadisiyle dile getirmiştir.

Kardeşlerim!

Mümin, kalbini güzelliklere, hayra ve insanlığın faydasına açan, kötülöklere sınıksız kapatan kişidir. Mümin, kalb-i selim sahibidir. Selim kalp, Allah’a gönülden teslim olmuş bir kalptir. Bu kalp, ışığını imandan, güzelliğini salih amellerden alır. Selim bir kalpte dünyevi hiçbir kaygı, tasa ve kedere esir olma yoktur; yalnızca Allah’a dayanıp güvenme vardır. Bu kalpte onur ve haysiyeti zedeleme yoktur; izzet ve saygınlık vardır. Selim olan kalpte sorumsuzluk, bencillik, kin, nefret, zulüm yoktur; paylaşma, diğerkâmlık, sevgi, saygı, hoşgörü vardır. Bu kalpte şiddet, husumet değil, şefkat, merhamet, ülfet, muhabbet vardır. Bu kalpte hayâsızlık değil, iffet, erdem, fazilet vardır. Bu kalpte “ben” değil, “biz” vardır; birlikte ağlayıp birlikte gülme vardır. Bu kalpte kibir değil tevazu, yalan ve eğrilik değil

sadakat, kabalık değil nezaket, katılık değil letafet, korku değil cesaret vardır.

Selim bir kalbe sahip olan mümin bilir ki; kendisi, borçluya, hastaya, yaşlıya, darda kalmışa, mazluma, mağdura yardım eli uzatılmasını isteyen bir medeniyetin mensubudur. Bu kalbin sahibi bilir ki; o, Abdullah, Enes, Beşir gibi yetimlere, öksüzlere baba şefkatiyle muamele eden bir Peygamberin ümmetidir. Selim bir kalbin sahibi bilir ki; onun “**Asıl elde tuttuğun değil, dağıttığın bizimdir.**”⁴ buyuran, komşuyu gözetken, yoksula kol kanat geren bir peygamberi vardır.

Kardeşlerim!

Üzülerek belirtmek gerekir ki bugün hırs, tamah, daha çok kazanma, daha çok haz alma ve daha hızlı yaşama arzusu insanlığı adeta kuşattı. Bugünlere ve yarınlara yön veren beden ülkesinin sultanı kalpler bedenlere esir oldu. Bugün insanlık, topyekûn bir merhametsizlik, vicdansızlık ve vurdumduymazlık sorunu yaşıyor. Nice mazlumların feryadına, yardım çığlıklarına kulak tıkanıyor. Nice canlar, şiddete, zulme, teröre kurban gidiyor. Niceleri evsiz, yurtsuz, yuvasız bırakılıyor. Denizler, her geçen gün mülteci mezarlığına dönüşüyor. Kıyıya vuran minik bedenler, aslında vicdanların kıyıya vurduğunu, her gün insanlığın irtifa ve itibar kaybettiğini haykırıyor.

Kardeşlerim!

Bugün kalplerin pasını, katılığını, hastalığını silmek için bir gönül terbiyesine ve merhamet seferberliğine ihtiyacımız var. Bugün bize ahirette gerçek manada fayda sağlayacak olan kalb-i selime çok ama çok ihtiyacımız var. O halde geliniz, “**O gün, ne mal ne de evlat fayda verir. Ancak Allah’a kalb-i selim ile gelenler fayda bulur.**”⁵ âyetini bir kez daha derinden tefekkür edelim. Fıtratımızda var olan selim kalbimizi, zihnimizle, dilimizle, salih amellerimizle daha da tezyin edelim. Kalbimiz, her daim Rabbimizin rızasını arasın, O’nun ve Resulü’nün sevgisiyle dolsun. Kalbimiz, güzelliklerin merkezi olsun ve etrafımıza güzellikler saçsın. Gönüllere sevinç, huzur ve mutluluk taşınsın.

Hutbemi Kur’an-ı Kerim’in ve Efendimiz (s.a.s)’in bize öğrettiği şu dualarla bitirmek istiyorum:

“**Rabbimiz! Bizi doğru yola erıştirdikten sonra kalplerimizi saptırma! Bize tarafından bir rahmet bağışla! Hiç kuşku yok ki, lütfu bol olan yalnız sensin.**”⁶

“**Allah’ım! Kulağımın kötülüğünden, gözümün kötülüğünden, dilimin kötülüğünden, kalbimin kötülüğünden sana sığınırım.**”⁷

¹ Tirmîzi, Daavât, 89

² Abdurrezzâk, *el-Musannef*, XI, 221.

³ Buhârî, İman, 39.

⁴ Tirmîzi, Sıfatu’l Kıyâme, 35.

⁵ Şuarâ, 26/88-89

⁶ Âl-i İmrân, 3/8.

⁷ Nesâî, İstiâze, 4.

DÜNYA-AHİRET DENGESİ

Aziz Kardeşlerim!

Resûl-i Ekrem (s.a.s) Efendimiz, bir gün hasta bir sahabiyi ziyaret etti. Ona nasıl dua ettiğini sordu. O da, “Allah’ım! Beni ahirette ne ile cezalandıracaksan onu şimdiden dünyada bana ver!” şeklinde dua ediyorum” dedi. Bunun üzerine Allah Resûlü, böyle dua etmemesi konusunda onu uyardı. Kendisine, “Allah’ım, bize dünyada iyilik ver, ahirette de iyilik ver ve bizi cehennem azabından koru!”¹ şeklinde dua etmesini tavsiye etti.”²

Kardeşlerim!

Aslında bu dua, Yüce Rabbimizin Kerim Kitabımızda bizlere öğrettiği hikmet yüklü bir duadır. İtidali, yakarışı, ibadeti hayatının vazgeçilmezi kabul eden Efendimiz (s.a.s), bu dua ile dünya ve ahiret arasında dengeli bir tutuma, ölçülü bir hayata dikkat çekmiştir.³ Bu dua, insanı bu dünyada ve ahirette mutlu kılacak olan şeyin iyilik, salih amel, güzel ahlak olduğunu hatırlatır bizlere. İşte bugün bizler, bu duayı her gün beş defa huşuyla eda ettiğimiz ve huzura erdiğimiz namazlarımızda okuyoruz. Böylelikle, dünya ve ahiret dengesini gözettiğimizi her daim dile getiriyoruz. Dünyadaki sorumluluğumuzu, ahiretteki hesabı, mizanı, sıratı, mükâfat ve cezayı bir an olsun unutmadığımızı ikrar ediyoruz.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda, “Allah’ın sana verdiğinden O’nun yolunda harcayarak ahiret yurdunu gözet; ama dünyadan da nasibini unutma...”⁴ buyurmaktadır. Rabbimizin bizden istediği, ne dünya için ahireti feda etmek, ne de ahiret için dünyayı terk etmektir. Bizden istenen, bu iki hayat arasında bir denge kurabilmektir. Dünya hayatını ahirete tercih etmemektir, menfaatin esiri olmamaktır. Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya bağlanmamaktır, heva ve hevesi Allah’ın rızasından üstün tutmamaktır.

Kardeşlerim!

Dünya ve ahiret arasındaki dengenin nasıl olması gerektiğini Peygamberimizin örnekliğinde görmekteyiz. Allah Resûlü, ibadetimizde, gündelik hayatımızda, dahası bütün yaşantımızda ölçülü olmamız gerektiğini bildirmiştir.⁵ Onun hayatı, bu denge eksenini üzerine kurulmuştur. Efendimiz, dünyadan el çekip sadece ahiret için yaşamaya karar veren bazı sahabileri bedeninin, ailenin ve sahip olunan nimetlerin hakkını vermeleri hususunda uyarmıştır.⁶ O, “Sünnetimden yüz çeviren benden değildir.”⁷ uyarısıyla kendisinin böyle bir hayat tarzının olmadığını ifade etmiştir.

Kardeşlerim!

Kimileri, zaman zaman bu dünyanın ahiret yurduna açılan bir kapı, bir imtihan alanı olduğunu göz ardı edebilmektedir. Kimileri, ahireti uğruna, doğru olmayan bir inançla dünyanın meşru nimetlerinden kendini mahrum bırakabilmektedir. Kimileri ise kendi anlayışlarından kaynaklanan aşırılıkları dine mal ederek, rahmet yüklü mesajlarıyla hayat veren yüce dinimize şiddet, vahşet ve katliamlarla ihanet edebilmektedir. Kimileri, dini ruhundan, ibadetleri özünden koparmak suretiyle dar kalıplara mahkum etmekte ve sadece şekle indirgeyebilmektedir. Kimileri ise, yaşantı boyutunu tamamen ihmal ederek dini sadece vicdanlara hapsedebilmektedir. Gerçek şu ki; bütün bu algı ve anlayışlar, Peygamberimizin insanlığa takdim ettiği örnekliğin ve Müslüman kimliğinin doğru idrak edilemeyeşinin sonuçlarıdır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, kâinattaki her şeyi bir denge üzere yaratmıştır.⁸ Fakat günümüz insanının bu dengeyi ve hayat ölçüsünü yitirmesinin acı neticeleri bütün ibretiyle karşımızda durmaktadır. Bugün niceleri, modern dünyanın, daha çok kazanma ve haz alma tutkusunun, bilerek ya da bilmeyerek adeta esiri olmaktadır. Dünyanın bir köşesinde insanlar yiyecek ekmeğe muhtaçken, diğer bir köşesinde israf, savurganlık, vurdumduymazlık, bencillik had safhadadır. Kimileri, daha konforlu, daha ışıltılı bir hayat arzularken, sığınacak bir barınak uğruna nice canlar okyanusların derin ve karanlık sularında umutları ve yarınlarıyla birlikte yok olmaktadır. Bu olumsuzluklar karşısında insanlığın, bugün topyekûn bir itidal çağrısına muhtaç olduğu açıktır. Ancak bu itidalin, sadece çağrılarla değil, sağlam ve sarsılmaz bir imanla, paslanmamış yüreklerle, tükenmemiş gönüllerle hayata geçirilebileceği asla unutulmamalıdır.

Kardeşlerim!

Geliniz, Yüce Kitabımızın ve Peygamberimizin bize öğrettiği itidale dair duayı kendimize şiar edinelim. Sevgimizde, yergimizde, yaşantımızda, ibadetimizde, dünya ve ahirete bakışımızda bu dengeyi hakim kılalım. Unutmayalım ki; bu bakış ve tutum, sahih ve makbul bir kulluğun gereğidir. Yine unutmayalım ki; niyeti en yüce olanımız, hem dünyasının hem de ahiretinin işlerine önem verenlerimizdir.⁹

Hutbemizi, Peygamberimiz (s.a.s)’in anlam dolu şu duası ile bitirmek istiyorum:

“Allah’ım! İçinde yaşadığım, geçimimi sağladığım dünyamı ve ebedî yaşayacağım ahiretimi benim için hayırlı kıl. Hayatımda her türlü hayrı ziyadesiyle ihsan eyle.”¹⁰

¹ Bakara, 2/201.

² Müslim, Zikir, 23.

³ Müslim, Zikir, 26.

⁴ Kasas, 28/77.

⁵ Buhârî, İman, 29.

⁶ Buhârî, Edeb, 84.

⁷ Müslim, Nikâh, 1.

⁸ Rahmân, 55/7-8.

⁹ İbn Mâce, Ticaret, 2.

¹⁰ Muslim, Dua, 71.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
...إِزْحَمُوا مَن فِي الْأَرْضِ يَزْحَمَكُم مِّن فِي السَّمَاءِ...

RAHMET VE MERHAMET YÜKLÜ ADALET PEYGAMBERİ

Aziz Kardeşlerim!

Allah Resulü (s.a.s), ashabıyla birlikte Mekke'yi fethetmeye gidiyordu. Bir ara, Ensar'ın sancaktarlığını yapan Sa'd bin Ubâde'nin dilinden intikam dolu şu sözler döküldü: "Gün, savaş ve intikam günüdür. Gün, kan akıtmanın helal olduğu gündür..."

Bu sözleri duyan Rahmet Elçisi, hemen harekete geçti. Sancağı Sa'd'dan alarak başka bir sahabîye verdi. Ardından ashabına döndü ve şöyle dedi: **"Gün, merhamet günüdür. Gün, kan akıtmanın haram olduğu gündür..."**¹

Aynı şekilde Efendimiz, ordusuyla Mekke'ye hareket halindeyken yeni doğurmuş, yavrularını emziren bir köpek gördü. Rahmet Elçisi, devesinden inerek bir sahabîyi bu hayvanın başında nöbet beklemek üzere görevlendirdi. Ta ki ordu, buradan geçinceye kadar, hayvan ve onun yavruları zarar görmesin diye. Tam o noktada ashaba dönerek şöyle dedi: **"Yerdeki bütün mahlukata merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin."**²

Kardeşlerim!

Önümüzdeki Salı'yı Çarşamba'ya bağlayan gece Efendimiz (s.a.s)'in dünyayı teşrifleri vesilesiyle Mevlid Kandilini idrak edeceğiz. Kandilinizi şimdiden tebrik ediyorum. Tüm insanlığın, Peygamberimizin yüce örneğinden nasibini almasını Cenab-ı Mevlâ'dan niyaz ediyorum. Rabbimiz, gönlümüzde var olan peygamber sevgisini hiçbir zaman eksik etmesin. Bizi onun eşsiz örneğinden mahrum bırakmasın.

Kardeşlerim!

Resul-i Ekrem Efendimiz, az önce zikrettiğim hikmet ve insafla müzeyyen sözleriyle on dört asır öncesinden tüm insanlığa büyük bir ders veriyordu. İnsana yakışanın yüreğini kin, nefret ve intikam ateşiyle tüketmek değil; sevgi, saygı, merhamet ve affın güzelliğiyle tezyin etmek olduğunu haykırıyordu. Efendimizi âlemlere rahmet kılan ve ahlakta yüce tutan, onun bu anlayış ve tavrıydı. O, insanlığın yolunu, insanların gönül ve zihinlerini aydınlatan bir kandildi. O, bir müjdeciydi; Allah'a hakiki anlamda kul olan, insanî değerleri yaşayıp yaşatanlara büyük mükâfatlar olduğunu haber veriyordu. Bir uyarıcıydı o; insana Rabbinden, fitratından, ahlak ve erdemden uzaklaşmamasını hatırlatıyordu.

Değerli Kardeşlerim!

Nübüvvet zincirinin son halkası olan Efendimiz (s.a.s), insanlığı bir olan Allah'a inanmaya ve yalnızca O'na kul olmaya davet etti. Onun daveti; ölüme hayat, zulme adalet, cehalete bilgi, vicdansızlığa merhamet, husumete barış oldu. İnsanlık, onunla gerçek anlamını, yaratılış gaye ve hikmetini bir kez daha idrak etti. O'nun sözleri, insanı özüyle buluşturan, kendisiyle barıştıran, tabiatla kaynaştıran, Rabbine yakınlaştıran mesajlar oldu.

Aziz Müminler!

Geçmişten günümüze Müslümanlar olarak, ne zaman ki bu mesajlara sınırsız sarıldık, bunları yaşamak ve yaşatmak için gayret gösterdik, işte o zaman Peygamberimize layık aziz bir ümmet olduk. Ne zaman da gevşekliğe düştük, onun hikmetli öğretilerinden, örneğinden uzaklaştık, işte o zaman yolumuzu kaybettik ve ümmet olarak sıkıntılara maruz kaldık. Bugün de topyekûn insanlık ve bilhassa da İslam coğrafyasının içinden geçtiği zorlu süreçlerin temelinde onun rahmet yüklü mesajlarının, bugüne ve yarına bakışının doğru anlaşılabilmesi yatmaktadır. Onun eşsiz örneğinin, ağızlardan gönüllere indirilememesi, zihinlere, dimağlara iyice yerleştirilememesi, hayata geçirilememesi yatmaktadır. Bugün, İslam coğrafyasının dört bir yanında katledilen masum canların, akan kanın, gök kubbeye yükselen feryatların sebebi bizim Şefkat Peygamberine hakkıyla ümmet olamayışımızdır.

Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s), insan ve Müslüman olarak bizlere sorumluluğumuzu ve görevlerimizi öğretti. Ancak bizler, çoğu zaman dünya meşgalesine adeta esir olduk. Efendimiz, ırk, dil, renk, coğrafya ayrımı gözetmeksizin hepimizi aynı Allah'a, aynı kitaba, aynı peygambere inanan, aynı secdeye baş koyan, aynı kiblede istikameti bulan kardeşler olarak ilan etti. Fakat bugün bizler, kardeşlik ahlakını unuttuk, böylesi ulvi bir değeri çoğu zaman cehalet, menfaat, kısır çekişme ve inatlaşmalara kurban eder olduk. Rabbimizin, **"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."**³ mesajıyla takdim ettiği Peygamberimiz, bizlere merhameti, şefkati, vicdanı, insafı, affı, sabrı ve hoşgörüyü öğretti. Ancak bizler, kendimize, ailemize, çevremize karşı bu hasletleri yitirdik. Yüreğlerimiz katılaştı. Rabbimizin gönüllerimize yerleştirdiği tertemiz fitrata tam anlamıyla sahip çıkamadık.

Peygamberimiz, bizlere adaleti öğretti. Ancak bizler, adalete yalnızca başkalarının muhtaç olduğunu zannettik. O, bizlere yetim ve öksüz kalışı, çaresizlik içerisinde çare, ümitsizlik içinde ümit oluşu, en zor zamanlarda bile hayata azimle tutunuşu öğretti. Fakat bizler, başımıza gelen en ufak bir musibette dahi savrulmalar yaşadık, çoğu zaman da kaderi suçladık. O, bizlere kimsesizlerin kimsesi, mazlumların umudu, gariplerin yurdu olmayı öğretti. Fakat bizler, bitmeyen arzu ve isteklerimizi bir türlü dizginleyemedik.

Kardeşlerim!

Bugün, bütün insanlık olarak intikamı, nefreti, kan dökmeyi önceleyen çağrılara değil, Efendimizin hikmet, merhamet, vicdan, adalet, hak ve hakikat yüklü çağrılarına ihtiyacımız var. Bugün, çoraklaşan yüreklerimizin onun rahmet damlalarıyla hayat bulmasına ve yeniden fethedilmesine çok ihtiyacımız var. Bugün, onun gözüyle insanlığa bakabilmeye, onun yüreğiyle tüm acı ve kederleri hissedebilmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Bugün, her yönüyle onu örnek almaya, onun ahlakıyla ahlaklanmaya; sünnetini, benliğimizi her türlü kötülükten koruyacak erdemli tutum ve davranışlara dönüştürebilmeye çok ama çok ihtiyacımız var.

Salât-u selam, tahıyyat-u ikram, her türlü ihtiram Efendimiz (s.a.s)'e, onun âline, ashabına ve onun yolundan gidenlere olsun.

¹ Buhârî, Megâzî, 49.

² Tirmizi, Birr ve Sıla, 16.

³ Enbiyâ, 21/107.

SAYILI NEFESLERİMİZİ TÜKETİRKEN...

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyor: “Allah, hanginizin daha güzel işler yapacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratandır. O, güçlüdür, bağışlayandır.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “İki nimet vardır ki insanların çoğu onları değerlendirme hususunda aldanmıştır: Sağlık ve boş vakit.”²

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), bir gün ashabıyla sohbet ederken yere dörtgen bir şekil çizdi. Sonra o şeklin ortasından dışarı uzanan bir çizgi ve o çizgiye bitişen başka çizgiler çizdi. Ardından, kendisini meraklı bakışlarla seyretmekte olan ashaba dönerek bunların ne anlama geldiğini şöyle açıkladı: “Bu dörtgenin ortasındaki çizgi insandır. Dörtgen de insanın ecelidir ve onu kuşatmıştır. Diğer çizgiler ise insanın arzu ve tutkularıdır. İnsan, bu arzu ve tutkuların peşinde koşup dururken, ecel ansızın onun önünü keser ve onu alıp götürür.”³

Kıymetli Kardeşlerim!

Allah Resulu (s.a.s), bize bahşedilen hayatı, hayata dair emellerimizi ve bu emelleri ansızın sonlandıran ecelimizi, böylesi veciz bir benzetmeyle anlatıyordu. Pek çoğumuzun bitmeyecek sandığı şu kısacık hayatın, aslında göz açıp kapayacak kadar bir zamanda yaşanıp tükeneceğine işaret ediyordu. Ecelin çevreleyip kuşattığı insanın, ebedi özgürlüğe ancak iman, salih amel; helal ve haramlara riayet etmekle ulaşabileceğini vurguluyordu.

Kardeşlerim!

Her bir anımız, her bir saniyemiz aslında en kıymetli sermayemizdir. Hayat, bu sermayenin ya kazanıma dönüştürülmesi ya da beyhude tüketilerek heba edilmesidir. Şüphesiz, iyi ve güzel işler yaparak sorumluluk bilinciyle geçirilen bir ömür, Allah katında kazanca dönüştürülmüş bir ömürdür. Haramların, kötülüklerin esaretinde tüketilmiş bir ömür ise heba edilmiş bir ömürdür.

Kardeşlerim!

Bize emanet edilen hayat yolculuğunda zaman hızla akıp gidiyor. Her geçen gün ömür sermayemiz tükeniyor. Zamanını, mekânını ve nasıl olacağını bilemediğimiz o malum sonla bir gün hepimiz yüzleşeceğiz. O an gelecek, fani dünyadan baki âleme göç edeceğiz.

İşte ömür sermayemizden bir yılımızı daha geride bıraktık. Yeni bir yılın eşğindeyiz. Hayat defterimizden bir sayfayı daha eksiltmek üzereyiz. Yarınlar için planlar yapıyor, hayaller kuruyoruz. Ancak bu noktada hepimize önemli bir vazife düşüyor. Her birimizin, dünümüz ve

bugünümüzün muhasebesini yapması gerekiyor. O büyük gün gelmeden, fırsat elden gitmeden, sayılı nefeslerimiz tükenmeden kendimizi sevap-günah, hayır-şer, iyi-kötü konularında hesaba çekmemiz gerekiyor. Öyleyse geliniz, hep birlikte kendimize şu soruları soralım ve cevabı kendi iç dünyamızda arayalım:

Ömür sermayemizi nasıl tüketiyoruz? Hayatımızı Rabbimizin razı olacağı şekilde değerlendirebiliyor muyuz? Hevâ ve heveslerimizi dizginleyebiliyor muyuz? Dünya meşgalesine esir olmaktan kurtulup ruhumuzu özgürleştirebiliyor muyuz? Zihnimiz kötü düşünceye, dilimiz kem söze, elimiz zararlı işe kapalı mı? Yoksa dilimizle kardeşimizi incitmiyor, elimizle yaralıyor, hâsılı gönüller yıkıyor muyuz? Kalbimizi, Resul-i Ekremin insanlığa takdim ettiği merhamet, şefkat, nezaket, adalet, hak ve hakikatin merkezi yapabiliyor muyuz? Yoksa üzerimizde taşıdığımız kul hakkının ağırlığı, omuzlarımızı çökertip yüreklerimizi tüketiyor mu?

Yetimlere, öksüzlere, gariplere, kimsesizlere kol kanat gerebiliyor muyuz? Yoksa onları, umursamaz bir edayla yalnızlığa, gizli köşelerde gözyaşı akıtmaya mı terk ediyoruz? Komşumuzun, yakınlarımızın, kardeşlerimizin derdiyle hemhal olabiliyor muyuz? Yoksa külfet olurlar endişesiyle kendileriyle aramıza görünmez duvarlar mı örüyoruz? İslam dünyasını kasıp kavuran, kardeşi kardeşe kırdıran fitne ateşi, bizim kalplerimizi sızlatıyor mu? Çocukları, kadınları, yaşlıları, masum canları hedef alan silahlar, onların başına atılan tonlarca bombalar bizim de yüreklerimizi dağlıyor mu? Yoksa modern dünyanın ürettiği kendinden başkasını düşünmeme hastalığı gözümüzü kör, kulağımızı sağır edip vicdanımızı esir mi aldı?

Kardeşlerim!

Acısıyla tatlısıyla geride bırakılan bir yılın bu sorularla muhasebesinin yapılması gereken saatler ne acıdır ki bir takım yanlışlarla heba edilmektedir. Tüketim çılgınlığı, haz ve eğlence kültürü teşvik edilerek başta gençlerimiz olmak üzere milletimizi var eden yüce değerler yozlaştırılmaya çalışılmaktadır. Dünyanın farklı coğrafyalarında kimileri hayatta kalabilme mücadelesi verirken dünyayı bir eğlence gezegeninden ibaret görmek ne hazine bir manzaradır!

Kardeşlerim!

Geliniz! Bugünümüz, ömrümüze işaret koyacağımız gün olsun. Sermayemiz güzel ahlakımız ve salih amellerimiz olsun. Ecelimiz gelmeden evvel, dünümüzü ve bugünümüzü bir kez daha gözden geçirelim. Yarınlarımıza dair hayallerimiz, hesabını veremeyeceğimiz hayaller olmasın. Sayılı nefeslerimizi, kayıplara, ah vahlara, hüsrana değil, ebedi bir hayatın kazanılmasına vesile kılalım.

Hutbemi Peygamberimiz (s.a.s)’in şu hikmetli tavsiyesiyle bitirmek istiyorum: “Beş şey gelmeden önce beş şeyin değerini iyi bil; ölümden önce hayatın, meşguliyetten önce boş zamanın, yokluktan önce varlığın, ihtiyarlıktan önce gençliğin ve hastalıktan önce sağlığın.”⁴

¹ Mülk, 67/2.

² Buhâri, Rikâk, 1.

³ Buhâri, Rikâk, 4.

⁴ Hâkim, el-Müstedrek, IV, 341.